Alexandru Vakulovski

PIZDEŢ

roman

Se dedică tuturor prietenilor mei, tuturor celor care au trecut peste această realitate (unii nu s-au mai întors) – din disperare, din silă, din nemulţumire, de asemenea tuturor celor care vor citi această carte până la capăt.

1. Exit

Cum după primăvară vine iarna, cum iarba începe să îngheţe, vrăbiile să cadă din copaci ca merele răscoapte, cum eu m-am săturat de toate astea şi am hotărât să fug, să fug până când transpiraţia mă va şlefui din nou până când roşiile se vor coace şi viermişorii se vor sătura. Mai încearcă o dată băiete mai încearcă cine ştie.

1. De cumpărat bilet pentru Cluj – Bucureşti. De făcut 1 litru de cafea sau de ceai negru. Când nimeni nu-i acasă de strâns lucrurile care vor trebui sigur, nimic în plus.

2. De ieşit în coridor, luat liftul, coborât parter, trecut pe lângă cinematograful Mărăşti, urcat în troleul nr. 4.

3. Coborât la gară, urcat în tren.

4. Pa şi puşi oraş minunat şi împuţit.

Aşa se fuge de undeva, aşa am fugit eu din oraşul de care nu credeam că voi mai putea scăpa. Un oraş cu amintirile mele bolnave, cu multă mizerie şi aer stătut. Ca ultimă dorinţă, la plecare, aş arunca o bombă atomică, aşa, ca să fie, la poalele rochiţei târfei acesteia care se încadrează integral ca o păpuşă rusească în altă târfă ş.a.m.d.

Uite-aşa. Afară e noapte, se văd ceva umbre, nu ştiu dacă sunt munţi sau nori. Dimineaţa un soare ca un ochi roşu obosit ne va saluta cu scârbă. E cel mai minunat moment al zilei. Dup' aia poţi să dormi, cu siguranţă va fi mai interesant decât în realitate. Chiar dacă nu vei visa nimic.

Mă aşez pe locul meu deşi nu am bilet cu loc, beau o gură de ceai şi mi se face greaţă. E prea tare. Din coridor se aud băieţii cântând: La Familia, Metadon, Mafia.

Ascultă, astea-s versuri adevărate – zice unu, poezia care exprimă realitatea.

Închid ochii. Ştiu că nu voi putea adormi. E greu să nu faci nimic, să fugi şi să dormi. Starea de oboseală îmi trimite visuri. Nişte pete roşii care se tot mişcă, mai pierd din culoare, începe să apară de sub ele un alb, dup' aia albul ocupă tot spaţiul. E un alb auriu şi are o viteză extraordinară. Încep să ameţesc dar nu deschid ochii. Simt că albul e în stare să mă orbească. Brusc se loveşte de ceva şi se opreşte. Mii de gângănii negre se mişca în toate direcţiile. Încerc să mă concentrez asupra uneia. Totul devine limpede. Le descopăr ordinea, le urmăresc cum curg încet mai departe, cum litera se lipeşte de literă formând un cuvânt ce se uneşte cu alt cuvânt permiţând textului să trăiască, să-şi simtă puterea în sângele care circulă. Mă las în voia lui. Citesc în adormire. Doamne, numai să nu uit, numai să nu uit atunci când mă trezesc.

2. Trip

Dacă stau şi mă gândesc bine, altfel nici nu putea fi. M-am născut într-o familie de genii: tata poponar beţiv şi mama curvă. Ideal pentru un fiu narcoman. Scenele din copilărie pe care mi le amintesc sunt pitoreşti: mama făcând sex în bucătărie cu dracu' ştie cine – vecini, turişti, instalatori, profesori, colegi de serviciu etc. Şi tata în altă cameră cu prieteni homalăi bând ţuică şi lingându-se. Probabil aveau mustrări de conştiinţă şi de-aia încercau să mă educe bine, ca să li se ierte scârnăvia lor de viaţă. Tata mă lua în braţe şi îmi vorbea rar şi explicându-mi că trebuie să fiu bun, să le sparg moacele colegilor dacă nu se poartă frumos şi mă-ta-i curvă, scârba dracului, tâmpenia etc. Mama mă mângâia pe cap şi îmi zicea să nu supăr fetiţele, să-mi fac temele, să nu beau niciodată ca tat-te beţivanu' dracului, pidarul, umflătură, cretinu, idiotu' etc. O copilărie de vis. Seara se termina întotdeauna cu o mică ceartă între părinţi. Pumni în bot, geamuri, farfurii sparte, tigăi în cap şi la urmă trântă liberă. Am avut gratis zilnic un program întreg de divertisment. În felul lor, babacii erau simpatici, îşi vedeau de treaba lor, mă mai băteau pe

mine la cap un pic, porneau remuşcările şi treaba asta se termina cu o luptă fără reguli de toată frumuseţea. Înainte de a fi botezat de stradă am fost botezat ca orice copil într-o atmosferă de căldură familială.

De fiecare dată când îmi amintesc de copilărie mă înduioşez. E ca şi cum mi-aş aminti un film vechi care m-a impresionat. Memoria falsifică, dar oricum sunt sigur că atmosfera familiei acesteia, a familiei mele, îmi va rămâne întipărită în cap pentru totdeauna, până am să înnebunesc sau poate şi după, mă înţelegi? Nici pe departe nu vreau să-i condamn, nu, sunt părinţii mei şi nu că i-aş iubi, era prea multă iubire oricum, dar mi se rupe, înţelegi, mi se rupe de tot ce s-a întâmplat şi se întâmplă.

Nu pot să zic că nu mi-a plăcut, eu eram regele casei ălera plină de poponari şi beţivi de pe Valea Dicescu, lângă Lacul Komsomolist. Aveam libertatea să cutreier dintr-o cameră în alta învăluit şi păzit de fum şi de alcoolul ce le tulbura privirea la toţi cretinii care veneau pe acolo. Dacă atunci aş fi avut putere, îi omoram pe toţi dracului, dar a fost bine că nu aveam, numai aşa am fost în stare să văd şi pe cât e posibil să înţeleg o astfel de viaţă de căcat căreia parcă îi eram predestinat, dacă boala mea nu mă salva, dacă nervii mei slabiţi nu mă fac de fiecare dată să cedez, să încep să turb, să stric totul, nu, nu, nu suport oamenii, mi-e silă să-i ating, doar obiecte, tre' să simţi ceva faţă de obiectul pe care îl spargi şi care te eliberează, e un fel de jertfă pentru liniştea ta, tu ar trebui să ştii mai bine, nu? Ai citit rahaturi de cărţi despre.

Cărţi prăfuite aruncate peste tot, ziare, păianjeni, chiloţi, sutiene, lucrurile cele mai neaşteptate te puteau împiedica în casa copilăriei mele. Printre aceste lucruri mama şi tata. Şi eu – cel mai lucid personaj din toată povestea asta. Restul – amorţiţi de băutură, de închiderea forţată a ochilor şi a minţii. Am să-i ucid odată pe toţi, îmi repetam zilnic înainte de somn. Urmau visuri frumoase cu crime, cum îmi împuşcam, otrăveam, tăiam victimele. Partea cea mai frumoasă a vieţii mele e atunci când dorm. Fiindcă am urât întotdeauna, visele mele sunt pline de

sânge şi crime. Iată un vis din copilărie în care eu eram spectator: mă întorc acasă de la şcoală, intru şi într-o cameră îi găsesc pe toţi spânzuraţi. Sau personaj activ: mă trezesc din somn noaptea, ies din casă, ud cu benzină uşile, ferestrele şi le dau foc. Chiar dacă îţi povestesc acum toate astea, nu cred că îţi pot transmite ceea ce am simţit şi simt. Trebuie să vezi flăcările alea nebune, jucăuşe, mâinile şi hainele îmbibate cu benzină şi apoi ţipete şi o mie de oameni, de fapt creaturi ale iadului, ieşind din casă, fiind în flăcări, alergând şi apoi căzând, zbătându-se la pământ şi explodând. Şi eu dintr-un unghi potrivit privind toate astea cu gura deschisă şi aşteptând să mai cadă unul şi încă unul. O armonie a focului. În vis, cu cât ardea mai mult, cu atât simţeam că mă eliberez, mă purific, aş fi ars tot pământul. Uram tot. O ură care era normală, era prisma prin care simţeam eu şi trebuie să-ţi spun că simţeam foarte bine.

Vrei să ştii cu ce s-a terminat? Cu cel mai simplu lucru şi cel mai nevinovat: am dat foc la casă. Dracului. Să se şteargă tot. Aşa ca-n visele mele. Cât e ceasul, mai am?

O.K. Trec peste vreo săptămână, mai repede nu pot. Pa.

3. Chişinău

Educaţia propriu-zisă mi-a adus-o strada. Ca şi prietenilor mei şi generaţiei mele. Ceea ce ne trebuia, nu ni se dădea. Şi atunci ne luăm singuri. Pipi, Şobo, F? câţiva prieteni de-ai mei. Eşti sigură că vrei să mă asculţi? Bine.

Pentru a avea bani de o cola, apoi o bere, ţigări, vodcă, eram nevoiţi să facem tot felul de rahaturi. Descărcat maşini, furt, bătut, menţi. Toate astea au fost braţele deschise ale vieţii ce ne zicea printre dinţii ei ştirbi şi murdari: ghini ai vinit, blea.

A trecut destul de repede. Cu câteva fracturi, cu ura parţial transformată în scârbă. Chiar te interesează cum? Simplu. Cumpărat foarte ieftin de prin sate automate Kalaşnikov şi apoi vândut băieţilor care le duceau în România sau altundeva. Uite exemplu. Căcat.

Ceea ce a fost mişto a fost prietenia. O prietenie de

multe ori dubioasă, dar prietenii adevăraţi fac să se uite toate cazurile când prietenia cu cineva te duce direct cu capul în gard. E interesant că pe majoritatea prietenilor mi i-am făcut la universitate. Cursurile plictisitoare, profesorii imbecili de la Litere, te trimiteau direct la Decanat, berăria un pic mai jos de sediul facultăţii, pe strada Puşkin, chiar lângă staţia lui 10 şi 3. Bere ieftină şi ţărancă. Cu încetul ne-am mutat şi mai la vale. Casa Presei cu scările ei lăturalnice, numai bune să te faci varză, să borăşti, să dormi, la urma urmei, dacă nu te mai poţi căra. Aici am început să fumez travcă. Eram de fiecare dată atât de criţă de băutură, încât vreun an, tot curnind aproape regulat, mi se părea că nu are niciun efect asupra mea.

Femeile de atunci cum mă suportau? Erau cam toate curve. Îmi plăceau curvele. Totul frumos, fără complicaţii. De obicei. Nicio vorbă de răutate când eşti clei, ca şi cum totul este normal. Pentru băieţii şi fetele din generaţia mea, generaţia O, foarte multe lucruri par normale. Altfel te rupi în două şi te duci la fund. Foamea, durerea, umilinţa, crima ne definesc pe toţi. Numai crima poate şterge deşeurile rămase moştenire de la utopia URSS. Ştii ce-i URSS? E ursul de pe sticla Ursus, de altfel e roşu, la fel de utopic, frumos ca o utopie. Taie un U de pe Ursus.

Scârbă şi ură. Avem sădite în noi scârbă şi ură. Noi nu mai vrem să fim rataţi ca părinţii noştri, nu vrem să zâmbim frumos când cineva ne fute. Trebuie să stârpim o dată pentru totdeauna resturile mucegăite cu viaţă lungă. Rahaturi mobile. Peste tot. În scaunele preşedinţilor de ţară, la catedră, în trolee.000 saşi hui, sau pre româneşte suge pula, zicem noi scumpilor noştri din secolul 15 î.Hr. care au uitat să moară. Mori odată că pute a hoit! Fuck off!

Uite că e 2 şi 54. Somnul a fugit de aici. Nu ţi-e somn? Bine, dacă vrei. A, era pizdos. Prima oară când mi-am dat seama de efect, tocmai fumasem pe scările din Casa Presei şi mergeam la mine cu Şobo şi Ki. Am râs bine pe drum, apoi picioarele mi s-au înmuiat, capul mi s-a făcut greu şi fără gânduri, când am ajuns acasă nu mai eram în stare să vorbesc şi aproape nu mă mai puteam mişca, aşa

că Şobo şi Ki au fost nevoiţi să mă care şi să mă lase în pat. În timp ce creieraşul meu se rotea printre galactici îndepărtate. Prin creieraş se plimba un greieraş. A doua zi m-am gândit un pic cât a fost din cauza vodcii şi cât din cauza stricăciunii.

O ţigară bună costa cinci lei, tot atâta cât o vodcă. Minimum cinci persoane evadau din realitate cu o ţigară. A fost o vreme când Pipi, eu şi Şobo nu rămâneam nicio zi cu capul limpede. Tu ai capu' ca curu', da? tu ai nasu? ca pula se amuza atunci Şobo hlizindu-se. O parafrazare după o piesă din Ruts de Sepultura. Zilnic, aproximativ pe la ora cinci, ieşeam din sediul firmei la care lucram toţi, cu sticle în buzunarele scurtelor, uneori şi cu câte o ţigară, şi mergeam în blocul de vizavi unde ne făceam varză. Era momentul cel mai fericit al zilei. Tineri, frumoşi şi voioşi. Trimiţând realitatea în pulă. Dup? aia ne întorceam deseori la birou, spre exasperarea colegilor. Adevărul e că Pipi lucra mai bine la computer când era muci. Ziceai că mâinile lui sunt prelungiri ale tastaturii. În timp ce capul ca o cârpă se bălămbănea dintr-o parte în alta rânjind. În fiecare dimineaţă Şobo scotea un pistol dintr-un sertar de la serviciu şi şi-l ducea la cap. Chiar dacă zâmbea, nu arată tocmai vesel. Într-o zi aşa am să-mi scot chefirul din cap, zicea. Cred că aşa şi ar fi făcut dacă şefu' nu era mai prevăzător şi nu ascundea pistolul. Cel mai nasol era din cauza poliţailor care beţi vafli cutreierau şi mai cutreieră şi acum Chişinăul, împărţind bastoane în stânga şi-n dreapta. Criminalii cei mai periculoşi din Chiş sunt gaborii.

Căcat. Pizda mă-sii. Cum de-a explodat odată tot căcatul ăsta istoric? Sau va fi şi mai mult căcat de la împrăştierea lui? Nu sunt decât nişte întrebări retorice. Nu sunt decât nişte furnici pe spinarea mea şi încerc să scad efectul mâncărimii. Unde este ura? Unde este salvatoarea ură? De ce am obosit să urăsc, să fiu crud? Mi-e silă, o îngrozitoare silă de tot. O scârbă ce îmi leagă mâinile, mă neutralizează. Nu mai sunt bun de nimic. Time-out. Sunt un cretin în stare de amorţeală. Ştiu că trebuie să fac sau să nu fac ceva. De fapt nu ştiu nimic. Nu ştiu dacă trebuie

să mă sinucid sau nu. În adolescenţă am încercat de câteva ori şi acum mi s-a făcut silă şi de sinucigaşi, şi de sinucidere. Dacă am să mă sinucid, data viitoare va fi sigur. Nu mă voi trezi cu mâinile amorţite de la tăieturi. Dar mi-e silă. Cum zicea Fane Babanu': sunt plictisit, sunt zaibit de moarte. El îşi găsea măcar refugiu în internet şi alcool. Mie mi-e silă de toate. De viaţă, de vis, de moarte. I-aş trage cuiva un şut în fund, aşa ca să fie, dar de ce? Mi-aş trage mie un şut în fund. Sau în cap. I-aş omorî pe toţi. Dar e risipă de timp şi efort. Merită? Ce merită, Doamne? Aştept răspuns.

Ce-am simţit atunci când am fost lovit cu sticla în cap şi ca-n filme am aterizat graţios pe asfalt şi sângele s-a împrăştiat pe faţă transmiţându-mi căldura, încercând să mă apere când mintea, memoria, instinctul se duseseră dracu' ştie unde. Când devenisem nişte carne caldă, o absentă încălzită de sângele meu. Sângele ce îmi roia atunci pe nas, pe gură, din răni era conştiinţa mea care încerca să mă apere atunci când eu mă pierdeam, mă duceam departe, cuprinzând totul şi nefiind nimic. Nirvāṇa. Este locul inexistent care cuprinde tot, care de atâtea ori m-a ademenit, mi-a dat cel mai mult, ce-i mai bun, ce nu poate fi exprimat prin cuvinte, acţiuni, gânduri şi simţuri, înţelegi? Mi-a fost întotdeauna greu să-mi revin din această stare, provocată de droguri, dar şi de durere, de agonie, boală, de comoţie, cum a fost atunci, când încet începusem să-mi revin, mi-am şters faţa cu mâinile şi am observat sângele care mă învelea, care începuse să se închege, l-am privit dar nu înţelegeam nimic, l-am privit pe F care era alături vorbea ceva dar eu nu înţelegeam nimic, simţeam doar acea căldură a sângelui care ca o funie m-a tras înapoi, eram mirat, mirat fără indignare, fără gânduri, căci nu aveam atunci, priveam sângele şi priveam în jur şi nu înţelegeam nimic, absolut nimic, nu ştiam nimic, nu ştiam de mine, totul era ca o mare de gelatină, de imagini care înoată lent şi se suprapun, mă leagănă, de fapt nu mă leagănă, dracu' ştie cum era, dacă era, căci nu mă simţeam pe mine şi atunci am auzit glasul lui F care

vorbea ceva, se uita la mine şi atunci am început să mă întorc, eram foarte confuz, am vrut să-i zic ceva dar uitasem, uitasem tot, mă uitam la F şi nu ştiam cine e, încerca să mă trezească, să-i vorbesc, dar eu uitasem tot, Yo, îmi zicea el, ce-i cu tine, vorbeşte-mi, nu mai tăcea, dar eu eram undeva departe, uitasem tot şi nu înţelegeam nimic, îl priveam pe F, îmi transmitea căldura, dar nu ştiam cine e, unde sunt, cine sunt, apoi sângele, l-am privit iarăşi mirat şi m-a tras iarăşi înapoi, Yooo! Mă chema F, dar eu tăceam privindu-l, apoi m-am ridicat, am privit în oglindă, era cineva murdar tot de sânge, nu ştiam ce căuta el acolo şi eu mă simţeam undeva la mijloc, în aer, apoi am înţeles că eu sunt ăla din oglindă, am căscat gura mirat şi l-am privit iar pe F, şi iar în oglindă, uitasem tot şi cumva mi-am dat seama că ăla eram eu şi nu înţelegeam cum putea fi asta, cum eu să fiu, eu să fiu ăla? Ţi-ai revenit întreba F, şi eu îl privesc neînţelegând nimic, cine e F, cine e ăla din oglindă? Unde e aici? Hai să mergem la mine, a zis F, m-a ajutat să mă ridic, am ieşit, mi-a luat cheile, a încuiat şi am pornit undeva.

Chişinău. Zile frumoase şi confuze. Zile colorate şi nopţi cu multă cafea, plimbări pe străzile întunecate şi întortocheate ale oraşului. Cărţi citite până dimineaţa. Aşteptarea punctului ăluia roşu de pe cer ce se ridică repede schimbându-şi culorile.

Noapte bună, paplu, ce bine-i lângă sângele tău, încălzeşte-mi hoitul, te rog, cât sunt lângă tine. Dracu’ ştie ce va fi mâine. Dacă.

4. Music Pub

Ştii, noaptea trecută l-am visat pe Satana. Am visat toată noaptea. Era foarte frumos şi deştept. Era blond, tuns scurt, tânăr. Straniu, nu? Ni-l imaginăm întotdeauna pe Dumnezeu bătrân, pletos şi bărbos. O imagine a cuiva obosit, îmbătrânit, niciodată vesel sau măcar zâmbitor. E o erezie să ţi-l imaginezi pe Domnul Dumnezeu reprezentat prin Tatăl, Sfântul Duh şi Fiul, zâmbind. Închid ochii şi-mi imaginez. Mişto. Încearcă şi tu. Sau în pantaloni largi, tuns scurt, cu şapca, cu walkman. Cu tricou cu poza lui Marilyn

Manson. Da, şi cu un telefon mobil la care discuta cu Jim Morrison. Apropie-te de telefonul lui să-i vezi numărul. L-ai văzut? E un tip tare, nu? Un Dumnezeu de care ai nevoie. Sună a publicitate pentru campania prezidenţială. Asta e. Avem nevoie de un Dumnezeu. Un Dumnezeu pentru generaţia Nirvāṇa, generaţia O. Generaţia Timp Bizkit, Sepultura, Cypress Hill, Aquarium, Marilyn Manson, Zdob şi Zdub, Eminem, Radiohead, Salman Rushdie, Dostoievski, Jean Michel Bosquait, Hagi, Federman, Maradona, Henry Miller, Nabokov, Ionesco, Tzara, Urmuz, Bitov? Sunt de-ai noştri, pe-ai voştri ţineţi-vi-i vouă, că nouă nu ne trebuie! Cu Dumnezeu înainte! Dumnezeul nostru în tricou, nu ăla din înjurături. Ăla e al vostru.

Da, ziceam de visul meu. Satana era extraordinar de deştept. Am discutat despre ceva, de fapt el mă acuza de ceva şi eu încercam să-l contrazic. Ştiu că a vrut să mă ia. Nu mai ţin minte cuvintele, am rămas numai cu impresia din acel vis. O impresie de coşmar, de durere crudă. Avea nişte ochi albi, înţelegi, ochi albi dar cu multe linioare, de asemenea albe-transparente. Ochi exact că ai oamenilor, pupilă, tot, numai că albi-transparenţi. Fumasem un joint înainte de somn. M-am trezit speriat, apoi fericit că sunt viu, aici. Dar ştiu că am un timp limită. Nu ştiu, nu ţin minte să mă fi iertat în vis. Însă ştiu că ceva se va schimba, ori se va întâmpla un miracol, ori mă voi duce la fund. Asta am simţit dimineaţa. Asta simt şi acum. Ştiu că în vis Satana mi s-a părut corect, deşi crud. Nu ştiu dacă mă înţelegi. E greu de transmis ceea ce am simţit. De-aia nici nu am memorizat cuvintele, ele erau o punte doar, o arunci în aer după ce ai trecut-o. Aşa, să fie mai vesel. Mai pricolino.

Vrei un ceai sau o cafea? Faine ceaiuri fac acuma în pub. Ştii, şi eu am avut zilele astea un vis asemănător. Cu dracu', numai că nu e chiar aşa simpatic ca în visul tău. Visul meu a fost groaznic. Am fost vânat de dracu'. De fapt, când m-am trezit eram sigur că nu am visat, dacă e să fiu sincer, nici acum nu ştiu ce-a fost. Ştiu că mergeam pe stradă şi trebuia să salvez un bătrân care se scufunda într-

un butoi. Dar nu ştiu de ce nu puteam face treaba asta singur. Eram sigur de asta. Trebuia să conving un băieţel de pe stradă să mă ajute, altfel nu reuşeam. Dar băieţelul nu voia să meargă, era foarte urât şi îmi zicea că nu poate nimic, dar eu eram sigur că mă minte, că-i şmecher. Apoi ştiu că eram în camera mea. Băieţelul se transformase în fetiţă. O fetiţă foarte urâtă, apoi două, trei, patru, cinci, şase, şapte toate m-au înconjurat şi hohoteau. Înnebuneam. Nu mai puteam să mai aud hohotele lor şi să le mai văd. Stăteam cu capul între picioare, cu palmele la urechi, dar degeaba. Apoi au apărut mulţi draci ce roiau în jurul meu şi voiau să mă mintă. Se transformau continuu în băieţei, fetiţe, obiecte, numai să mă înşele. După asta m-am trezit. Îmi era frică, deşi parcă ştiam că a fost doar un vis. Când am adormit din nou, ştiu că cineva sunase la uşa mea, am mers şi am deschis, era o femeie foarte frumoasă, am lăsat-o să intre. Ea s-a dezbrăcat şi m-a tras în pat. La sfârşit, după ce făcusem sex, când eram obosit şi mulţumit, un râs îngrozitor m-a trezit. Femeia se transformase într-o babă hidoasă care îmi zicea tot timpul: te-am futut, te-am prins până la urmă, te-am futut, te-am prins, te-am futut, te-am prins până la urmă, te-am futut, te-am prins. Mă simţeam terminat, de nimic, roiuri de draci-hidoşi-păroşi-copii-foarte-urâţi-babe-carbonizate-puturoase-fetiţe-şi-obiecte, toate sau totul roia în jurul meu. Dracul câştigase partida, eram prins, nu mai puteam face nimic.

This is the end, beautiful friend.

This i the end, my only friend, the end of our elaborate plâns, the end of everything that stands, the end, no safety or surprinse, the end. Suna în capul meu.

Când m-am trezit nu eram sigur dacă chiar s-a întâmplat sau nu, din cauza ceasului. În vis el ticăia foarte tare. Îl duceam la bucătărie, dar el apărea înapoi. C □d m-am trezit, ceasul mă privea şi făcea un zgomot de parcă mă scuipa. Nu ştiu ce se □ t □\lăcu mine, cred că □ nebunesc, cred că mă las de fumat iarbă, mă doare □ grozitor capul. Music Pub-ul se umple de fum. Ne acoperă şi nouă capetele. Abia îmi văd prietenul. Scoate un joint şi

îl aprinde. E bun. Iarba noastră cea de toate zilele. Muzica bună ne duce în starea de euforie. Buru zice că se simte foarte bine. Şi eu. Îi zic bancul cu expoziţia de pictură când vizitatorilor li se spune că tabloul în care se fut doi poponari, pidari – că sună mai bine – are ca denumire orice titlu de ziar. Scot o revistă şi îi citesc titlurile: se toarnă ciment? curăţenia? continua, singurul ziar gratuit pentru capitală, Mitrea protestează în vârful macaralei, festivalul trabucurilor, suspendarea vizelor depinde de guvernul roman, cea mai modernă parcare din ţară, bomba la justiţie, vrei să fii model? învăţaţi limbi străine! preţul unei cafele pentru Tom Hanks, ce drepturi au consumatorii? loteria romană te salută, eu am construit roata mare! etc., etc. Moare de râs. Totul se şterge de pe creier. Norii de fum ne fac să ne simţim sus-sus. Bem cola şi simţim fiecare gaz al sucului. Ne zgârie uşor gâturile.

În ochi culorile sunt foarte vii, muzica trece prin urechile noastre. Buru începe să deseneze. Rupe desen după desen, deşi mie mi-au plăcut toate. Să cânte Triky, zice el, şi cântă Triky. O bere, strig eu, şi chelneriţa îmi aduce o bere.

5. Stele pe cerul roşu

Dragă Pipi, nu ţi-am mai scris demult şi mă bucur că tu ţi-ai amintit de mine. Aceste zile se aseamănă mult cu cerul roşu cu stele albe din terasa de la Casa Presei. M-am bucurat că Şobo a ieşit bine din povestea aia murdară. Mai pictează, scrie sau cântă? Arta şi drogurile sunt întotdeauna o alternativă. Înainte aş fi adăugat crimă şi alcoolul, dar acum mi se face silă de chestiile alea şi cred că sunt o alegere cam proastă, te ridică, îţi dau impresia de eliberare şi apoi te fut în cur. Sau în gură. Arta şi drogurile, da, e altă treabă, e pentru aristocraţi, cum zicea un prieten, nu ştiu dacă la concluzia asta a ajuns singur sau cu ajutorul mult stimatului domn Boris Grebenscikov.

Am auzit că te-ai mai căsătorit de câteva ori, că mai ai câţiva copii. Bravo, domnule. Numai să-i poţi număra. Sau să le poţi număra. De fapt, ce contează? E şi asta ceva. Să te îmbraci şi să te dezbraci de o femeie. În ultima

vreme eu sunt ăla care sunt îmbrăcat şi dezbrăcat de femeie. Femei. Sunt tot timpul drogat, nu mă interesează absolut deloc sexul, nu sunt agresiv şi dacă o femeie vede că nu opun rezistentă, dacă îi place, se culcă cu mine. Nu ştiu dacă mă exprim corect. Cu mine? Când eu sunt undeva departe, în nori, soare, munţi, iar cineva îmi trage blugii, chiloţii şi se aşază pe pula mea. Nu zic că e rău. Asta înseamnă că sunt o curvă, nu? Ce zici, Pipi? Tu chiar te îndrăgosteşti şi te căsătoreşti, sau şi tu eşti căsătorit, te căsătoresc, am vrut să zic, şi pe tine nu te interesează cine şi cum te duce, ce face cu tine? Mai curneşti? 5 lei ţigara. 5 lei vodca. Ştiu că îţi plăcea mai mult varianta a doua. Dă-mi 5 lei, şi imediat se oferea cineva cu dureri viscerale care să dea o sută, două, trei etc. Numai să-i asculţi istoria lui de căcat, să zici da, da, domnule, ce te-a mai futut mizeria, să compătimeşti omu'? ce, nu merita dacă face o sută, sau aşa, cum suntem noi mai cretini, să ne batem joc de cel care face cinste, dacă e măgar de masochist, dacă îi place, curva dracului. Oamenii şi sentimentele, aşteptările, speranţele lor sunt ca şi căcatul lor? diverşi, fiecare cu culoarea, putoarea, grandoarea sa. Ce mai, căcat, băi Pipi. Eu prefer să mai trag un fum, să mă transform dracului în fum, nu în căcat, sau voma cu căcat combinate de la alcool. Fumul mă ridica la cer, fie şi el de căcat. Uite că poate am să mă gruzesc cu asta, blea. Dar nu, n-am să mă gruzesc ca toţi bacii care se droghează numai aşa ca să fie, după care se simt ca pula, se gruzesc, fiindcă nu ştiu să se pricălească, nu înţeleg nimic, nu se pot ridica la cer, nu pot intra în muzică, literatură şi culori, viteza, Doamne, înnebunesc când mă gândesc cât de sus te ridică iarba asta crescută prin grădini, râpe, păduri, şi se găsesc imbecili care se droghează şi nu ştiu ce să facă, au dileme, Pipi, nu-s cretini ăştia? Da bacule travca, kiful încoa? şi te duce badea la film. Nu îţi vine să mori de râs când vezi filme despre narcomani cretini, borâţi, care vor să lase impresia că toţi sunt aşa? Lăsaţi-o, bacilor, baltă, de Mick Jagger ce spuneţi, de Bulgakov, dom? le, de Dinamo Kiev etc., etc. Şi drogatul este o artă, nu? Pipi, tre'? să ştii s-o

faci, nu te apuci ca blegul de pictat dacă habar n-ai cum se ţine creionul. Să şi-l bage în cur aia care nu ştiu, pe mine ce mă interesează?

Maradona. Fumând marijuana cu Castro, Pipi, crezi că Fidel Castro ştie să se drogheze? Sincer să fiu, nu ştiu ce să cred. Dacă Maradona, dacă Gabriel García Márquez, dacă? cu toate că într-un fel mi-e simpatic şi mie, dar agresivitatea şi cruzimea lui uneori îmi amintesc de babacul Stalin, care trăgea o pipă, devenea fricos şi bănuitor pe toată lumea şi o baga pe toată în Siberia. Mie de Shakespeare îmi place, trage un fum, scrie un sonet, mai trage o pipă, scrie Romeo & Julieta. Arta, nu căcat de politică care e pentru alcoolici, pentru cufuriţi ce suferă de diaree şi hai să mai fac un bine Patriei, dacă oricum tot timpul mi-a caca. Auzi, Pipi, ai curni odată cu Maradona? E haios tipu'? şi Cuba e un loc fain, în orice caz mai bine-n Cuba decât în România, cum cântă Mihnea. Insula, în jur oceanul, banane, portocale, nisip, stai pe mal şi te gândeşti cu drag la România, Republica Moldova, îi povesteşti lui nenea Maradona despre Hagi, despre Sinaia, Sighişoara, Sovata. Despre Marea Neagră, despre Carpaţi. Despre cum ne gândeam la Cuba. Mai tragem un fum şi îi povestim şi despre Lacul Komsomolist, cartierul Botanica, gagicile din Chiş. Dup? aia el îţi povesteşte de Argentina, despre fotbal, despre linişte. Te întreabă dacă nu cumva ai văzut meciul ăla. Cum să nu? E bucuros. Mai trage un fum. Zice că scrie. Sonete şi un roman. Despre linişte, despre Cuba, despre cum e să fii futut de toată lumea doar pentru că ai fost fotbalistul lumii şi cum îţi cauţi liniştea, dar lumea nu te lasă în pace, ea vrea drame, accidente, violuri, partide, căcat, zice Maradona, mai bine-n Cuba, Fidel mă lasa în pace, Fidel e mai înţelegător decât ziariştii şi, cum să-ţi spun, eu nu mă bag în oală lui şi nici el în a mea. De-aia am venit în Cuba. Hai să intrăm în mare, dar înainte de asta, hai să mai tragem un fum pentru Argentina, Republica Moldova şi România.

Îmi amintesc, dragă Pi, de discuţiile noastre vechi despre Dumnezeu. Îmi spuneai că Dumnezeu nu poate să

nu existe, iar eu îţi spuneam că Dumnezeu nu poate să existe în această lume. Acum cred că avem ambii dreptate: Dumnezeu exista şi nu exista în această lume. Sunt câteva lumi suprapuse şi nu fiecare îl poate simţi pe Dumnezeu. El există şi nu există. Nu trebuie să-l căutăm, Dumnezeu nu poate fi vânat. Nu e o pasăre, deşi ni-l imaginam în ceruri, nu e niciun pensionar, aşa cum şi-l imaginează pensionarii din cauza păcatelor, a fricii, şi atunci cum poate apărea mai potrivit pentru minţile lor înceţoşate, opace, decât ca un moş supărat în aşteptarea pensiei? Nu, Dumnezeu nu aşteaptă pensia, nu, Dumnezeu nu e supărat, nu e vesel şi nu e trist. Te poţi gândi la el cu frică, cu bucurie, cu tristeţe, cu scârbă, te poţi gândi la el oricum, dar ce treabă are Dumnezeu cu tine, cu gândurile tale, cu căcatul tău şi cu menstruaţia ta? El nu vine cu foamea, cu frică, cu înjurăturile tale. El nu vine. El nu trăieşte pentru tine, cum crezi tu. El nu trăieşte. Dragă Pipi, eu l-am simţit pe Dumnezeu, nu ştiu cum ţi-aş putea explica cu nişte simple cuvinte. Sunt multe încercări de a-l găsi pe Dumnezeu cu ajutorul cuvintelor şi uneori ai senzaţia că l-ai prins, dar totuşi scapa, de-aia ard cărţile. E mai degrabă în fum, în fumul unei cărţi arse sau în fumul de marijuana. Care ne ajută să simţim dumnezeirea, frumosul, jocul, dar până la urma oricum cobori în glod, te înnămoleşti şi poate de la acea cădere nu te vei mai vindeca niciodată. E uşor să spui că l-ai găsit pe Dumnezeu, îl poţi găsi oriunde, cu orice, cu stupefiante, cu durere, în clipe de fericire şi bucurie. În moarte. Sau în viaţă. Îl poţi vedea în lumină, în muzică, literatură, contrabas, boscheţi, lege, în orice, absolut orice. Dar în acelaşi timp îl pierdem mereu. Fiindcă nu-l putem identifica cu nimic, cu absolut nimic, nici măcar cu o supradoză. Fericit e ăla care crede că va muri şi va ajunge în rai să povestească cu bunul nostru Dumnezeu. Care jertfeşte tot crezând că l-a prins, ca fericirea e a lui, sfinţenia e a lui. De ce să-ţi dea Dumnezeu pensia, ba? Ce, el te-a angajat, ai făcut contract cu el? Ţi-e nevastă pe care o poţi obliga să se culce cu tine, să o baţi şi să stai la

poveşti cu ea? Dumnezeu ţi-a dat multe, e treaba ta dacă îl refuzi, şi eşti un cretin dacă te crezi mare ascet. Dacă priveşti la ceilalţi cu scârba din cauză că tu eşti popă, te crezi ales, înseamnă că nu eşti decât un cretin şi un idiot. Nu ştiu Pipi, cred că vor mai trece ani buni până când am să cred sau nu am să cred în Dumnezeu. Pentru mine el este absenţa sa. Dumnezeu e cu noi? vorba cântecului.

Mai ţii minte cum m-am drogat prima oară? De fapt, cum am recunoscut că da, a fost altceva decât alcoolul, da, am fost drogat. Cum am stat la un suc pe terasa de la Casa Presei, cum a început să plouă, toţi au intrat în bar, noi am rămas pe terasă, am tras doar umbrela mai jos, apoi a apărut Mandarin, a scos o ţigară lungă de haşiş şi am tras toţi în afară de gagici. Când din ţigară nu a rămas decât scrum m-am ridicat să plec. Stai să culegem roada, ai zis, şi eu ţi-am răspuns care roada, ba, că doar ştii că pe mine nu mă ia. Tu nu voiai să plec, dar m-am ridicat, am privit pălărioara roşie de Coca-Cola şi am văzut steluţe pe ea. Pi, ţi-am zis atunci, uite, parcă e cerul cu stele, iar tu te ţineai de burtă de râs. Am ieşit cu Dramă, pe drum am mai întâlnit pe cineva şi mi-am dat seama că-s varza, că-s rupt, că de-abia mă mişc, fiecare privire mi se părea îngrozitor de grea, mă simţeam robot, în fine, am mai stat la o cafea. Ăla cu care ne-am întâlnit atunci începuse să vorbească ceva despre crimele de război din Transnistria, despre ce trebuie făcut? ce nu trebuie? ce au greşit politicienii? ştii, toată lumea vorbea atunci ca să nu tacă, eu nu mai puteam rezista la aşa ceva, mi se părea extrem de banal, deşi tipul punea suflet în ceea ce spunea şi, în fine, am izbucnit în râs în aşa hal că nu mă mai puteam opri, râdeam tot timpul, cu lacrimi, tipul încerca să mai spună ceva, eu iarăşi hohoteam, în sfârşit şi-a cerut scuze şi a plecat. Drama se gruzise, deşi nu fumase, dar pălărioara, cerul roşul cu stele albe tras până deasupra capului, cerul se umpluse cu fum de haşiş, aşa că şi ea respirase o doză bună de fum.

M-am ridicat de la masa extrem de greu, clătinându-mă. Credeam că n-am să reuşesc. Mi se părea că trupul

meu e făcut din miliarde de bucăţele, pentru o mică mişcare trebuia un efort maxim. Am urcat în troleu, am coborât la Gaudeamus, am mers acasă, în timp ce Dramă se ducea mai departe. Am intrat în bucătărie şi am stat la acea fantastică fereastra până pe la 12, adică nu mai puţin de vreo opt ore, privind grădină, copacii, tufele de zmeură, căpşunile, gutuii, merele. Simţeam ca partea de sus a craniului s-a deschis, s-a golit, şi din mine rămăsese doar acea privire care cu venirea serii s-a întunecat, apoi cu venirea nopţii s-a înnegrit cu totul. Cerul era negru, nu roşu, iar pe el nicio stea. M-a trezit din acea stare Schi, care se îngrijorase din cauza modului cum arătăm. L-am convins că-s doar foarte obosit.

Mai scrie-mi, Pipi, poate mai trec şi eu prin Chau cândva, poate anul ăsta. Salutări noii tale soţii, dacă te-ai căsătorit cumva încă o dată între timp, felicitări şi salutări pentru noua ta soţie. Nu fuma chestii de căcat, mai bine ceva mai bun. Şi vodca e de căcat, da? dacă-ţi place, treaba ta, doar că te porceşte, ştii tu, vorbesc în general, nu îţi ţin lecţii, toţi alcoolicii sunt porcine.

Poate ne întâlnim în Cuba, ce zici? Mai stăm de vorbă cu nea Maradona, poate scriem şi noi romane şi sonete. Poate intrăm şi noi sub cerul roşu cu stele albe strălucitoare. Poate tragem de acolo un fum pentru România şi Republica Moldova. Până atunci, vise fericite alături de noile tale soţii, noii tăi copii. Te salut.

6. Şobo pleacă-n Est

Şobo îşi pregăteşte bagajele. De fapt, îşi scoate tot ce nu-i trebuie din geantă pe care i-a pregătit-o soţia. Îşi lasa doar ceva mâncare, ţigări, casete, un tricou şi o revistă. Gata. Se aşază pe pat, scoate o ţigară, o aprinde şi inspiră profund. Inspiraţia? gândeşte Şobo, a venit mătuşica inspiraţie la mujiciocul ei bătrân. Expiră. Da, e ceva. Mai inspira. Închide ochii şi se lăsă pe spate. Îşi simte creierul gâdilat. Pizdos, gândeşte Şobo. A rămas singur în această cameră şi peste puţin timp trebuie să plece şi el. Fiecare dimineaţă începe cu inspiraţia, zice el cu glas tare, se ridică, ia chitara şi începe să cânte încet cu ochii închişi.

Îşi strânge chitara la piept şi mai inspira o dată. Poate prea mult pentru începutul călătoriei, gândeşte, dar se linişteşte, lasa, o să fie ca în alta galactică. Trebuie ţinută tot timpul legătura cu cosmosul, altfel ne pierdem în spaţiu.

Şobo îşi mângâie chitara, o aşază cu drag pe pat. Pa. Ne vedem peste câteva zile, poate o săptămână. Ai grijă de tine, nimeni să nu mi te fure. Îşi trece degetele peste corzile ce zumzăie uşor. Aşa. Pa. Şobo îşi ia geanta, iese, încuie. Afară e un soare nebun. Şobo îşi ridică palmele la ochi. Îşi simte pachetul destul de voluminos în buzunar. Mâine va fi şi mai soare, gândeşte.

Toţi aşteaptă lângă autobuz, Şobo se ţine de burtă de atâta râs. Patani, zice, să nu spuneţi atâtea glume la vama că am belit-o, ne ia mentura pe toţi, şi râde şi mai tare. În sfârşit autobuzul porneşte. Ochii roşii ai lui Şobo privesc pe geam. Îi place. Închide ochii: mama, eu am plecat în cosmos, mă întorc mâine. Soarele îi trece prin pleoape, ochii lui văd nişte imagini pe care ar da orice ca să le poată înregistra. Un roşu intens, un galben ce apare şi dispare, verdele ce aleargă. Se lasă purtat de culori. Într-o zi poate am să reuşesc, da? nu contează, acum nimic nu mai contează. Se simte alergând printre aceste culori care sunt vii, dar care nu se mişca, are senzaţia că el se plimba printre ele şi nu ele se plimba pe ochii lui. Emana o muzică pe care niciodată nu ai putea-o înregistra pe hârtie, niciodată nu o vei putea cânta de două ori, Şobo simte asta, nu mai gândeşte, ar fi prea stresant şi obositor să gândeşti când simţi dintr-odată atâtea. Soarele se face mai palid, dar nu mai contează. Culorile se transforma şi ele. Acum sunt calme, lente. Muzica e şi ea mai domoală. Şobo se visează plimbându-se cu bicicleta pe străzile Chisului. Cu o viteză maximă. Ajunge o maşină, o depăşeşte, o motocicletă, un camion? ha, ha, ha, face Şobo simţind că începe să se ridice uşor de la pământ. Zbor, zbor, ţipa el, până ajunge în nori, simte răcoarea lor, frumuseţea culorii lor vii, dar zboară mai departe, zboară, ochii încep să-l doară de atâta lumină şi Şobo trece prin soare ca printr-o

oglindă şi se trezeşte: Pregătiţi-vă actele şi bagajele pentru control. E noapte. Cineva a aprins lumina în autobuz. Pe Şobo îl ustura ochii. Îşi scoate buletinul şi desface geanta. Un vameş trece şi le controlează buletinele. Priveşte pe Şo, apoi poza. Şo îi zâmbeşte. Ce-s astea, întreabă al doilea vameş simţind ceva la fundul genţii lui Şobo, bombe, îi răspunde el, a, am crezut că-s pachete de ţigări, da? nu mai glumi cu mine, îl avertizează vameşul şi trece la următorul. Pidarazul, gândeşte Şo? Te-n chizda mă-tii, gavniucule? mai gândeşte. Se amuză singur de gândurile lui şi se simte pe deplin mulţumit. Autobuzul porneşte cu lumina aprinsă înăuntru căci imediat e vama republicii surori.

Coborâţi toţi din autobuz cu actele şi bagajele pregătite. Câte unul trece prin fata vameşilor care îi controlează. Ajunge şi Şobo. Vameşul se uita bănuitor la el, apoi la buletin, ce ai în geantă? Chiloţi şi ciorapi murdari şi câteva ziare porno, îi răspunde Şo şi îi zâmbeşte. În buzunare? Ţigări, capici, pistol. Vameşul îi întoarce buzunarele din care cad un pachet de ţigări, bilete de troleu compostate, o batistă, un pix, o poză, un bisturiu şi o punguliţa în care-i un pachet cu ceva învelit în ziar. Eşti medic deci? Da, în timpul liber. Ce ai în pungă? Ceai. Aha, ceai, ia să vadă şi tata ce fel de ceai bea fiul! Dement, suca? reuşeşte să gândească Şo înainte de a-şi simţi mâinile întoarse la spate, şi un bulan pe ceafă. Hai că o să-ţi iei ceaiul la noi? mai aude.

Şobo în camera umedă încercând să facă ceva ca să nu înnebunească. Ora interogatoriului se apropie. Mi-a trebuit bicicleta? gândeşte. Pidarii. Îl dor tălpile, coastele, ceafa. E ca-n filme? gândeşte. Şi-s prosti, mai ceva ca-n filme, caziolii, o să mă termine. Se gândeşte la soţie, copii, părinţi. Nu, mai bine mă gândesc la prieteni. Ce o să se mai amuze şi ce o să se mai sperie. Cred că acum, când curnesc, dacă au aflat, se gruzesc. Şi eu mă gruzesc, patani, numai că mie nu-mi da nimeni de curnit şi chiar dacă mi-ar da, cred că nu prea aş avea cu ce mă pricăli. Nu chiar pricalişti menţii, blea. Şobo, Şo? unde ai ajuns, dacă

eşti tormoz, pe bicicletă, blea.

Hai, ridică-te. Te aşteaptă. Dacă nu vorbeşti ca lumea te pizdim de nu mai cânţi în viaţa asta la chitară. L-am adus. Aşază-te. Deci unde am rămas ieri, îl întrebă anchetatorul. Nu mai ţin minte, că mă cam doare bostanul. Mi-ar trebui o tabletă. Îţi dăm noi imediat una dacă nu vorbeşti. Deci de unde ai iarba? De la un ţigan, care mi-a vândut-o în Chişinău. Îl cunoşti? Nu, v-am mai spus. Şi atunci cum ţi-a vândut-o? Mă plimbam prin parc, m-a întrebat dacă vreau, i-am zis că da şi vseo. Cum vseo, băi căcatule, cum vseo, bai gadina?

Şo simţi latul palmei unui poliţai peste faţa sa. Îi izbucni sângele pe nas. Şi acum povesteşte mai departe, da? nu spune poveşti, că ai belit-o. Cui o duceai? Mie. Eu o fumez. Atâta, ba? Da, că-mi place. Mai simţi un bulan în ceafă, apoi încă unul, apoi podeaua.

Sfârşit fericit: peste vreo două luni Şobo a fost eliberat cu ajutorul unui certificat, care demonstra că e narcoman, că are nevoie de droguri pentru psihicul lui, fiind foarte nesănătos la cap. Se mai spunea acolo ca acum e bine faţă de înainte, când se injectă zilnic şi era terminat, că a stat în câteva clinici vestite de dezintoxicare şi ca trecerea la marijuana este o etapă bună pentru el, dar fără marijuana ar fi în stare să înnebunească cu totul.

Pidarii, mi-au luat bicicletă, gândi Şo ieşind. Îmi iau eu una nouă. Da? acum mă duc la contart, blea.

7. O perspectivă din parcul Cetăţuia

Prof. ne-a trezit chiar de dimineaţă. Adică pe la 10. Haideţi să facem ceva, hai să ne mişcăm cururile din acest cămin jegos. Afară e foarte pizdos, a venit primăvara! Prof. părea fericit, pletele i se urcau şi coborau după râsul şi gesturile lui, gesticulaţia unui om care simte ca imediat va face un lucru mare. Nu ştiu de ce am început să-ţi povestesc de aici, în fine, nu are nicio importanţă pentru poporul român, vorbă lui p. Eu şi Allbe ne-am îmbrăcat înjurându-l pe Prof. am deschis fereastra şi da, ba pula, chiar a venit primăvara. Am băut un ceai negru (ca aristocraţii) şi am început să coborâm alene scările

căminului XVI, complexul studenţesc Haşdeu, care prin zona se mai scrie şi Haşdeu sau Haşdeu, plus o mulţime de variante a diverselor naţionalităţi gazate aici, plus variantele de ocazie. Aş putea să-ţi povestesc o grămadă de întâmplări despre traseul de 10 etaje al acestui scump cămin. Îmi amintesc acum faţă mirată a administratoarei când îmi predam prin noiembrie lenjeria şi îi spuneam că n-o să mai stau acolo. De ce plecaţi, băi băieţi, de aici, nu vă place ceva? Acest traseu era imposibil de efectuat fără să întâlneşti un om beat în cale. Zic un om aşa ca să nu pară că exagerez, nu zic de anumite zile (ale săptămânii) când toţi, absolut toţi erau criţă, vafli sau varza – ziceţi-i cum vreţi, că mie mi-i pohui. Acest cămin cu pereţii crăpaţi, dacă ieşi în coridor la fumat tot fumul intra în cameră, dacă asculţi radioul sau casetofonul înseamnă că încă vreo câteva camere asculta din cauza ta, dacă te băşeşti la 10, te vor auzi portarul şi administratoarea de la parter. Acest cămin cu budele tot timpul înfundate, cu băltoace preistorice de pişat, cu apă până la genunchi la duşuri, cu o grămadă de doi metri de gunoi, cu liftul stricat blocat la 7, unde amicii mei obişnuiau să se pişe, cu sticle sparte peste tot, cu pereţii tot timpul murdari (inclusiv de căcat omenesc), oricât de recent ar fi fost zugrăviţi, cu tot felul de inscripţii (muie rapid, muie steaua, muie portarului, muie ceahlău, muie rocar, administratoarea ia muie, administratoarea ia mită, loc de dat cu capul, dan suge pula, hai rapid, Basarabia go home, hai steaua, hai ceahlău, hai Dinamo, gagicile-s curve, mafia, familia, paraziţii, Hagi preşedinte, afară cu ungurii, romanii sunt cretini fraiere, o fut pe mă-ta cretin de ungur, să-mi sugi pula ţiganule, profesorii sunt cufuriţi, etc. etc) şi desene, acest cămin te făcea să vrei să ieşi la plimbare, la o bere jos pe Piezişă unde tot timpul era plin, oriunde altundeva decât în măruntaiele lui de căcat.

Unde mergem Profule? Păi nu vreţi să mergem până la Cetăţuia, la Belvedere, merita să fim deasupra Clujului în această zi plină de soare. O.K. Un drum plin de bancuri, de glume mai mult sau mai puţin stupide. Urcăm scările.

Soarele ne bate în ochi, dar radiem de bucurie, lumina ne dă o senzaţie de fericire. Tre'? să fim azi la înălţime, spune Profu. Îhî, confirmăm şi noi. Picioarele încep să ne doară, dar nu mai avem mult, deja vedem Marastiul, Centrul, Mănăşturul, Hasdeul? am ajuns sus. Suntem la înălţime. Ne oprim, fumam încet câte o ţigară. Fumul mângâie plămânii obosiţi. E mai cald decât ne aşteptam. O scoatem acum sau mai aşteptăm? O întrebare la care toţi zâmbim. Scoatem o ţigară de haşiş şi cu picioarele atârnând în aer o inspiram pe rând. Fericirea intra în piept. Facem o poză. Toţi trei îmbrăţişaţi. Cuprinşi de soare. Nu ne deosebim deloc de ceilalţi urcaţi aici, toţi radiază de bucurie şi fericire. Poate toată lumea s-a drogat şi a urcat aici, primăvara vine-n cap, vorba poetului de la Zdob şi Zdub. Poate că noi suntem ca toată lumea. Drogaţi. La picioarele noastre se întinde Clujul. Profu zice să mai tragem una şi să zburăm. O.K.

8. Doar Oaia mi-a zis

Oaia mi-a zis că istvan şi ion o să mă toarne. Mi-a zis ea că sunt turnători, că numai se fac că sunt băieţi de treabă, fumează, beau, se distrează cu noi, da? de fapt sunt nişte turnători ordinari, ca imediat ce vom face un pas greşit vom fi pierduţi. Nu se poate, îi spuneam eu Oii şi îmi mai făceam o ţigară. Vrei un fum? Hai, unu.

Când mă simţeam nasol veneam la Oaia unde mai mâncăm ceva, ea îmi spunea cât de deştept sunt eu, cât de cultivat, frumos şi aşa mai departe. Trebuie să recunosc că îmi ridica moralul. Ieşeam de la ea alt om. Doar cu puţine remuşcări, de ce n-o las odată pe Oaie, de ce n-o ascult niciodată. Oaia îmi era dragă. Era deşteaptă parcă, dar nu pun mâna în foc, ca o ascultam doar rupt, atunci când ea îmi spunea poveşti. Spunea că mă iubeşte şi că nu-i trebuie altcineva şi că spera că odată şi-odată am să ies din drumul ăsta greşit al meu şi poate că o să-i fiu recunoscător. Câteodată mă simţeam prost în faţa Oii. Era de treaba Oaia, degeaba n-o ascultam. Cine ştie câte sfaturi bune mi-a dat, da? parcă vorbea o limbă minunată, aşa că eu îi ascultam doar melodia. Scumpă a fost Oaia,

trebuia s-o ascult.

Oaia mi-a zis că istvan şi ion o să mă toarne, dar a trebuit să repete de multe ori până să înţeleg ce vrea să spună. Eram la budă şi boram, mă simţeam tare naşpa, Oaia mă ţinea de umeri şi atunci mi-a mai spus încă o dată: istvan şi ion au să te toarne. A mai ieşit din mine un val de borâtura şi am înţeles. Oaia, i-am zis, nu vorbi aşa despre prietenii mei, că mă supăr şi nu mai vin pe la tine. Nu fi prost, ba, mi-a zis, o să te fută ăştia de n-o să fii bucuros dup? – aia. Îţi zic că ştiu, ştiu sigur că ăştia-s turnători şi după cum i-au turnat pe alţii, aşa au să te toarne şi pe tine. Oaia, calmează-te, ce tot vorbeşti? Mă faci prost, fraier. Eu ştiu cu cine ce fac, cu cine fumez? nu mă toarnă. Ba o să te toarne, când ai fost ultima oară în stare normală? Îţi mai dai seama ce se întâmplă în jurul tău, ştii cum mă cheamă? Oaia te cheamă şi asta e realitatea mea, alta nu-mi trebuie, să ştii, nu fi proastă.

M-a dus în cameră şi s-a culcat alături de mine. Nu Oaia mă chema, tu eşti oaie, dacă nu o să mă asculţi pe mine. M-a dezbrăcat, s-a dezbrăcat şi ea şi s-a căţărat pe mine. Aşa să fii totdeauna, dacă ai fi aşa nu s-ar întâmpla cu tine atâtea tâmpenii. Şi-a dat capul pe spate şi eu am înotat undeva departe, unde nu călcase picior de om, unde nu trebuia să gândeşti şi să acţionezi.

A doua zi m-am întâlnit cu István şi Ion. Hai să tragem ceva, mi-au zis. Am intrat într-un bar, au scos un pachet de ţigări din care au luat una de haşiş şi am fumat-o. Vii cu noi să aducem nişte iarbă de la ţară? O.K., am zis. Vin. Hai că peste câteva zile trecem pe la tine şi mergem. Muzica era prea tare şi proastă, aşa cum numai în Nico poate fi, am băut pe ascultate câteva beri, am râs şi am plecat. Ţineam minte de data aceasta ce mi-a zis Oaia, aşa că am mers la ea.

Oaie, m-am întâlnit cu István şi Ion, m-au chemat să mergem în munţi după iarba. Am zis că mă duc. M-am gândit la ce mi-ai zis, nu ştiu ce să spun. Sunt prietenii mei. Prieteni o pulă, îmi răspunde supărată Oaia. Ai să vezi, dacă ai să rămâi aşa prost. Du-te după iarba, nimeni

nu o să poată să te mai scoată din rahat. Bine. Fumezi? Am să fiu mai atent. Dacă se întâmplă cu mine ceva, sună-l pe Nash şi spune-i că m-am căsătorit, iar istvan cu ion vor fi vornicei. Bine?

Peste câteva zile am fost cu István şi Ion după iarba. Totul a fost bine, dar la întoarcere Ion mi-a zis să ţin iarba la mine un timp. Am luat-o, m-am dus în căminul XVI, era vineri, deci până luni nici vorbă de curăţenie, aşa că am aruncat-o la marginea grămezii de gunoi de lângă baie. Nici dracu'? nu s-ar fi băgat acolo. Am mers în cameră şi am curăţat tot ce ar avea vreo legătură cu drogurile: pipe, bulibuleatore, rămăşiţe de travca, chiştoace rămase după fumat etc. După care o curăţenie obişnuită. Am mers la Oaia şi ea, deşi îngrijorată, a fost foarte bucuroasă să mă vadă. Încă nimic, totul e în regulă? Da, scumpa Oaie? n-regula.

Hai să bem undeva, i-am zis. A, eşti mai prevăzător, totuşi? Bine, dacă vrei tu. Am mers până în Pub, unde era concert cu Celelalte cuvinte. M-am întâlnit acolo cu Allbe şi Profu, aşa că, cu toată frica? Am fumat ceva, combinând cu vodcă şi bere. După ce ne-am luat doza, concertul ni s-a părut extraordinar, am început să sărim, să dansăm, chiar alături de noi începuse o bătaie, picioare, pumni în bot, după ritmul muzicii, pe noi ne durea în cot, noi eram cu problemele noastre, de fapt fără, eram în muzică, în halucinaţiile noastre frumoase din care nimic nu ne-ar fi putut scoate. Când am obosit un pic, am mai fumat o dată, cred că fumasem nu mai puţin de vreo patru ori atunci, aşa că eram absolut toţi varza, de abia mergeam, semănând probabil cu nişte fantome. Mai luasem şi nişte bere şi ni se făcuse foame – prabila na havcu, cum spun băieţii, aşa că am mâncat până ni s-a făcut rău pâine cu untura şi ceapă. Allbe a ieşit fără să ne prevină, am ieşit şi noi, era afară, îi era rău, voia să borască, aşa că am plecat.

Când am ajuns în cămin era spre dimineaţă şi începuse să mă lase. Am adormit şi m-am trezit de lovituri de bulan în uşă. Aşa deci. Imediat. M-am spălat pe faţă, apoi le-am deschis. Actele. Apoi controlul. Se vedea că se

aşteptau să găsească ceva, erau dezamăgiţi. Şi-au cerut scuze de deranj şi au plecat, eu am mers la baie, am luat pachetul cu travca de la grămada de gunoi, mi-am făcut o ţigară şi apoi m-am culcat să privesc filme cu desene animate. Au fost faine, foarte vesele, eu eram în rolul unui ciobanaş pe care doi pidari au vrut să-l futǎ, să-i ia oile, da? ciobanasu? chema pe băieţii săi şi le lua iarba pidarilor, plus o pizdeala bună, ca să ştie.

Când m-am trezit, am băut o cafea, fumat ţigara, îmbrăcat şi coborât. Un telefon. Naşului. Aşa că nu i-am mai văzut niciodată pe Ion şi István. Nu ştiu unde sunt, dacă mai sunt. Nici nu mă interesează. Am încredere în Nash. Moarte şi pizdeala pidarilor şi gavniucilor, muie.

9. Călugărul şi moartea

Să-ţi povestesc despre moarte, despre sinucidere. Despre viaţa până la 90 de ani. Despre prietenie. Despre laşitate. Despre nebunie. Despre…

Veneam de la şcoală, stăteam atunci în căminele liceului de transporturi din cartierul Gheorghieni. Eram plictisit, satural de locul ăsta scârbos, plin cu mecle imbecile (într-o dimineaţă Allbe mi-a zis când treceam pe lângă liceul ăla de transporturi cu curtea plină de liceeni: uite, câtă lume şi toţi sunt cretini). Din fata veneau doi tipi obişnuiţi, în sensul că obişnuiţi pentru acele locuri, fluturând din mâini şi cu şepci. Unu’ era în blugi maro şi cămaşa kaki de militar, cu şapca roşie, iar celălalt se mişca lent, râdea cu glas de rusoi. M-au strigat. M-am mirat, i-am privit mai atent în timp ce se apropiau de mine. Parcă îmi era ceva cunoscut în figură ăluia cu cămaşa kaki.

Ce faci, bai Yo, fugi de mine? Baston? Ne-am cuprins, nu ne mai văzusem de vreo jumătate de an. Ce faci, ba? Doar acum începe sesiunea! Mi-am băgat picioarele. M-am săturat. Am mers până la mine, am băut o cafea şi după aia desigur în Pub. Celălalt era Tolstoi, un băiat simpatic, îngerul păzitor al lui Baston în ultima vreme, cum aveam să înţeleg mai târziu. Mesele nu sunt de sticlă? m-a întrebat el. Nu, de ce? Baston în ultima vreme strica cu capul tot ce e pe masă când se îmbată. Nu, nu-s de sticlă.

De lemn. Patru halbe, a zis Allbe, nu, opt, a comandat Tolstoi. O să se răsufle, comandam mai târziu. Nu se răsufla. Când a fost adusă piva, cei doi le-au sorbit până la fund dintr-odată. Am urmat şi noi exemplul lor. Peste vreo oră jumate eram criţă. Baston începuse să bată cu capul în masă şi să plângă, iar Tolstoi stătea înfumurat. Cere-ţi scuze, ba Tolstoi, îi zicea Baston. Eşti un psih, ba Baston, nu-mi cer scuze. Baston mai da un cap în masă. Şi asta a mai fost un motiv de băut. Apoi s-au împăcat – încă un motiv. Aşa că am mers pe la trei spre cămin, atunci când se închidea Pub-ul. Pe drum dansuri, ţipete, era să se ia nişte gabori de noi că nu le-a plăcut că loveam cu picioarele un coş de gunoi. Chiar lângă strada Artelor şi Beethoven. Dar am şters-o repede.

A doua zi aceeaşi poveste. A treia aflasem că nişte pizdiuci se vaibesc tot timpul de nişte patani de-ai noştri, aşa că Baston şi-a luat un instrument şi am mers la aia. Erau numai câţiva, doar unul din ăia pe care îi căutăm. Au fost repede liniştiţi, deşi la început erau dispuşi să jongleze cu limbajul ăla al lor de căcat. Au spus poezii băieţii, le-am făcut nişte poze, tare mişto a fost. O poză era cu aia mimând o echipă de fotbal. Baston a cântat, apoi i-a pus ca cânte şi pe aia în cor. Chiar le-a oferit şi bere. Apoi a început interogatoriul. După câteva palme Baston i-a arătat inculpatului aparatul de tortură, dacă nu va răspunde şi nu va fi băiat cuminte: un fel de ciocănaş (asta-i de dat în cap) care avea incluse un fel de cuţit brut (asta-i pentru masele) şi unul mai subţire (asta-i pentru ochi). Nu-l ştiusem în ipostaza asta pe Baston, aşa că am rămas cu gura căscată. Nu a fost nevoie să mai rugăm o dată inculpatul, îşi făcuse efect instrumentul şi privirea calmă, anormal de calmă şi sadică a lui Baston. Ne-am înţeles perfect. A doua zi urma să mai facem o vizită, să ne aducă câte o bere.

Dar a doua zi nu mai era nimeni, apoi am găsit pe cineva, făceam ancheta când a apărut o echipă care nu încăpea în cameră. La început am dat şi noi în stânga şi-n dreapta, dar până la urma ne-au imobilizat că nu ne mai

puteam nici măcar mişca, atâţia erau. Ochi umflaţi, buze sparte etc. Nasol. O echipă din Haşdeu a zis că vine să facem un show, dar era prea târziu. Graşii (căci erau majoritatea anormal de graşi) au dispărut.

Peste încă vreo câteva luni Baston iarăşi m-a vizitat. De data asta era şi mai rău. Nu-l mai văzusem niciodată înainte aşa de decăzut moral. Nu ştia ce să facă cu el. Venise cu Nik, care semăna cu un killer, cred că şi era. A stat câteva zile şi am mai băut, vorbea tot timpul aşa, ca unul care îşi iese din minţi.

L-am mai întâlnit o dată, arata foarte bine, am crezut că i-a trecut, dar mai târziu am auzit că s-a călugărit. L-am văzut şi aşa, adică în haine de alea, negre, de călugăr, îi stă bine. S-a mai liniştit. E acelaşi. Baston e numai unul. Deşi i se schimbă numele. E absolut acelaşi, doar că şi-a găsit liniştea pe care toţi o caută, dar pe care de obicei o găsim la capăt de drum, asta poate e laşitate, poate nu, e greu să te gândeşti la aşa ceva, mai ales când ţi-a fost sau îţi este prieten. Cred că iniţial a vrut să se sinucidă, o sinucidere lentă în mănăstire. Apoi în singurătatea şi nebunia lui l-a găsit pe Dumnezeu. Cine vorbeşte acum cu el ca şi cu un călugăr din filme primeşte răspunsuri corespunzătoare. Dar e acelaşi. Bateţi şi vi se va deschide – Baston a bătut cu capul în masa până i s-a deschis.

10. Să moară Dana

Să moară Dana – vorba preferată a lui Bobdylán. Să moară Dana, dacă azi nu mă fac muci, să moară Dana, dacă azi nu mă fut, etc., etc. Hai să-ţi povestesc despre el. Am trecut prin multe cu el – ştii că-mi eşti cel mai bun prieten, mi-a zis odată după o ceartă stupidă, puteam să-ţi trag un scaun în cap, puteam să merg la gabori, nu te înţeleg, zău că nu te înţeleg.

Bobdylán mă surprindea uneori cu fraze ciudate, foarte ciudate, îi ceream explicaţii şi el mă întreba, de ce, ba, nu mai ţii minte ce zici? – e vorba ta. Adevărul e că mi-a fost un prieten bun, ştiam că oricând pot merge la el la o cafea, aşa când eram distrus, Bobdylán putea să mă amuze, înseamnă foarte mult acest lucru, era uneori cam

cretin, dar la urma urmei cine nu este. Eu recunosc întotdeauna că sunt cretin şi imbecil. Dar nu oricine poate să-mi spună acest lucru, nu. Bobdylán putea să fie foarte cretin uneori, ceea ce putea să-mi placă sau să mă enerveze, dar uneori era singurul care mă înţelegea cu adevărat, de-aia mi-e dor de el, da, de ce să nu recunosc? Mă înţelegeam adesea stând de vorbă cu el, nu, nu aşa cum credeţi, am vorbit cu el foarte rar serios, când era să ne batem, pur şi simplu vorbeam aiurea împreună, dar aveam un fel de alfabet al nostru, uneori când eram mai mulţi la vreo glumă de-a noastră râdeam doar noi, ceilalţi uitându-se la noi ca la idioţi.

Bobdylán mă şi stresa uneori, fiindcă venea şi el la mine distrus, trebuia să stăm de vorbă, să-l liniştesc şi uneori după ce-l liniştеam, treceam eu în starea lui de stres. Aşa am intrat odată într-un geam de doi metri după o discuţie cu el. Aşa am mai picat câteva examene, dar nu mă supăr, deşi e un cretin şi cum am mai spus-o, mi-e dor de el. Bobdylán fuma mult, dar nu-şi lua ţigări niciodată. Ca un semn al respectului, Bobdylán îmi cumpără uneori ţigări, fie şi la bucată, plus câteva beri când eram lefter. Zicea că ar fi mişto să stăm într-o cameră şi eu eram de acord cu el. Ar fi fost haios. Să moară Dana dacă nu. Dana e fosta colega de banca de la şcoală a lui Bobdylán. Să moară!

Într-o seară în camera de la cămin am organizat, de fapt nu am organizat, aşa a fost să fie, fumasem câteva ţigări de haşiş, am vrut să mai continuăm şi am mai luat nişte vodcă şi bere. Chef. Numai că eu nu mai ţin minte cum îmi pierdusem cheful. Vorbeam cu Bobdylán, îi spuneam că toţi sunt rataţi, indiferent ce au făcut, ce vor face şi ce au vrut să facă. Fiindcă tot timpul pierdem, pierdem prieteni, iubite, din greutate, din minte, pierdem viaţa, moartea, timpul, şi chiar dacă am câştigat ceva ce ne-am dorit foarte mult, ni se rupe, fiindcă pierderile lasa locuri goale, care mai târziu nu se vor mai acoperi niciodată, niciodată, G, mă înţelegi? Suntem nişte locuri goale, suntem o gaură din tricolor, o gaură adâncă în piept,

nu avem măcar curajul să ne sinucidem, suntem nimicuri, toţi, ceea ce facem nu este niciodată de-ajuns, de ce nu terminăm odată, de ce nu ne sinucidem? De ce continuăm să mergem dintr-un căcat în altul nerecunoscând miile, miliardele noastre de eşecuri, de ce băgăm în faţa lucruşoarele, mici lucruşoare care nici măcar nu se pot ţine în golurile noastre, suntem toţi nişte rataţi, nişte căcaturi, Bobdyláne, nu ştiu cum putem fi aşa, dar altceva nu putem fi, aşa că într-un fel nu avem dreptul să ne batem joc de sinucigaşi, ei s-au golit dintr-odată, nu au aşteptat să li se mărească gaura din piept până să le ia locul, până cad ca nişte cărămizi, asta suntem toţi, Bobdyláne, nişte cărămizi de căcat, cădem la rând, nu facem nimic, doar iluzii, ştii că nu sunt romantic, da' tot ce facem e căcat, mai bine e să nu faci nimic, dar absolut nimic, ce vei pierde? Ceea ce n-ai avut niciodată, ceea ce n-o să ai, hai zi lucruri, Bobdyláne, pe care merita să le faci, nu cred că îmi vei zice politician, nu, profesor? Să te transformi în ceea de ce radeai odată tu, să moară de râs elevii, studenţii, de rămăşiţele tale mintale, dar să tacă în prezenţa ta că nu cumva să-i pici, să te salute, dar în sinea lor să te dispreţuiască, să zică în sinea lor după ce te-au salutat cretin bătrân, sau căcat de câine, sau clasicul zda mă-tii, asta? În fine, poţi deveni un profesor bun, nu neg asta, dar niciodată nu ştim ce se întâmplă în sufletele acestor oameni, care de obicei sunt neglijaţi total în universităţi, cuvântul lor este O, fiindcă toţi pierd, absolut toţi pierd, chiar acum când îţi vorbesc şi tu şi eu pierdem ceva, crede-mă, Bobdyláne, m-am zaibit, nu mai vreau să pierd nimic, aşa că nu mai vreau în viaţa mea să fac ceva, de aia mi-e simpatic Maradona, şi-a băgat pula în tot şi a plecat în Cuba şi se droghează, ce contează că a fost cel mai mare fotbalist, înţelegi, ce folos dacă nu vrea, n-are el chef să dea interviuri, vrea linişte ca fiecare, dar nimeni nu înţelege acest lucru, toţi îl fut că nu vrea să dea interviuri ca… pula mea… şi duş a fost Maradona în insula Nirvāṇei, Cuba, cine n-are frica de Fidel Castro să meargă şi să-i ceară un interviu, sau Salinger, sau… sunt mii de exemple,

Bobdyláne, doar singur ştii, ceea ce facem noi e nimic, de-aia mă duc eu regulat în nirvāṇa, de aia mă droghez ca porcu', de-aia mi se rupe, nu învinuiesc pe nimeni de nimic, chiar dacă sunt toţi un căcat, un mare căcat, Bobdyláne, nu merita de făcut nimic, nu merită să fii nimic, poate să te sinucizi, dar şi asta e un rahat, deşi poate e mai bine decât să trăieşti ca pula, să îmbătrâneşti, să-ţi pună capacul, să te arunce într-o groapă şi să te mănânce viermii, Bobdyláne, poate e mai bine să te sinucizi, poate da.

Eram într-un soi de transă în care intru de altfel destul de des, dar îl hipnotizasem pe Bobdylán, care de data aceasta era serios, îl gruzisem, mă gruzisem şi eu, Bobdylán nu mai făcea glume, era serios. Am mai băut ceva şi am ieşit din cameră, nu mai puteam suporta atmosfera, am luat-o aiurea pe Piezişă, apoi prin Parcul Central, pe lângă lac, apoi spre Somes, am ajuns pe pod, am stat aşa fără niciun gând, eram gol, absolut gol, fără niciun gând, priveam doar apa extraordinară care îmi părea vie, bestială, voiam să mă arunc în rău, simţeam nevoia, un fel de eliberare, deşi nu gândeam, mai mult simţeam frumuseţea apei şi dorinţa de a mă uita în ea. Eram aplecat deasupra răului, cuprins de muzica lui, când Bobdylán a pus mâna pe umărul meu, m-am întors, mi-a zâmbit, ce faci? Iată, voiam să mă arunc. Tu? Eu mă plimbam. Hai, te arunci? După care am izbucnit ambii în râs, am mers la gară, era spre dimineaţă, toate barurile închise, aşa că am mers la gară, am mâncat câte un hot-dog, am băut câteva beri şi ne-am întors în cămin. Să moară Dana, dacă nu a fost aşa!

Sau cum se îmbata Bobdylán şi nu se obosea să articuleze niciun cuvânt, dar urlând tot timpul aaa! AAA! Ceea ce te făcea să mori de râs sau te irita la un moment dat. Uite-aşa era Bobdylán, prietenul meu. Câine, îmi zicea el adesea, ne facem azi varză? îl luăm şi pe Fane Babanu', pe Sorel, pe Brandy şi ne facem varza, ce zici? O.K., ziceam şi ne făceam varză. Sau ne matoleam aşa amândoi în Nico până dimineaţa când oamenii normali sunt

mahmuri şi vin la prima bere. Atunci noi mergeam la bancomate să mai scoatem ceva bani să-i mai bem. Cretin a fost Bobdylán asta. A fost fiindcă într-o zi s-a evaporat. A dispărut. Ca şi cum nici nu ar fi existat. Pe unde-o fi acum, prin Sicilia? Dacă ar trebui să ucid pentru cineva, aş ucide, zicea Bobdylán. Dacă ar trebui să vând droguri, aş vinde. Numai nu în România. Şi duş a fost. Cretinul dracului. Să moară Dana dacă nu ne întâlnim prin Columbia sau Cuba! Tu ce zici? Unde ai dispărut?

11. Un sandviş

Te poţi droga cu absolut orice. Prietenul meu Kerouac se droghează cu sandvişuri, cu plăcinte, pateuri, hot-doguri, hamburgeri etc. Toţi îl considera un nebun, sau cel puţin dus de pe fix. Ce face Kerouac ca toţi să-l privească cu suspiciune?

Mie mi-e milă de Kerouac. Este atât de timid, săracul. Şi foarte singur. Seamănă cu un gândac de bucătărie salvat prin minune după ce semenii lui au fost sprayati. De-aia încearcă să mănânce tot, toate plăcintele şi sandvişurile. E o chestie de timp. Sprayul până la urmă îl va prinde şi pe el, va mânca şi el din acele seminţe otrăvite, de-aia e foarte singur şi trist. Este atât de bun Kerouac şi atât de deplasat. Mi se pare ciudat ca cineva să fie supărat pe el.

Şi totuşi sunt atâţia supăraţi pe el, că nu le-a întors cărţile, datoriile, atâtea altele. Dar Kerouac, cred, nu face lucrurile astea intenţionat, pur şi simplu e foarte singur, îi trebuie un sandviş şi nimic altceva. Poate o bere. Dar se lăsă de atâtea ori de băut. Căci prietenia, gălăgia de la beţie e falsă, totul e extrem de fals în capul lui Kerouac, de-aia vrea să scape. Dar falsitatea îl cauta, îl loveşte, se vede pe el fals şi vrea să se sinucidă, nu mai ştie unde să fugă, peste tot a fost, nicăieri nu a scăpat de sine, peste tot a dat de obsesiile sale, peste tot gândaci, şobolani, fluturi, flori galbene.

Vorbeşti despre el ca şi cum i-ai cunoaşte toate gândurile şi simţurile. Un drogat, am în vedere unul care ştie să se drogheze, simte durerea, bucuria, simte atmosfera care macină. Cu Kerouac te gruzesti dacă nu-l

prinzi în jocul tău, să ştii că poate fi foarte vesel şi asta e cel mai amuzant, cel mai haios şi mai sincer râs. Mi-a plăcut întotdeauna de el, deşi uneori fluturii lui mă întristau.

Şi Kerouac nu se droghează?

Ba da. Cu sandvişuri.

Cum aşa?

Păi, nu l-ai văzut cum mănâncă un sandviş, zici că a uitat tot, de existenţa lui, de lume. El e sandviş atunci. Trăieşte gustul, timpul în care mănâncă. Aceasta uitare mi se pare un drog. Dacă l-ai droga pa bune pe Kerouac, cred că n-ar avea nimic. Poate ţi-ar cere un sandviş.

Unde e el acum? Nu zicea că mai trece pe aici?

Ba da, dar e bine dacă el ar şti unde e. El urmăreşte doar jocul gândacilor lui din piept, la altceva nu e atent, nu că nu ar vrea, dar nu poate, uneori am impresia că dacă i-aş rupe un deget (sunt des tentat) i-ar curge toţi gândacii, fluturii şi şobolanii afară.

Dar ce-ar rămâne atunci din el? îl ştiu dintotdeauna cu gângăniile astea. Ce-ar rămâne?

Un sandviş.

Last edited by santiago on Thu Feb 06, 2003 8: 19 pm; edited 1 time în total

12. Again în sky

Hai să tragem un fum, mi-a zis Bobdylán. Are Buru ceva. Nu-l cunoşteam atunci pe Buru. Îl mai văzusem de câteva ori, dar abia dacă schimbasem câteva cuvinte. Când am apărut cu Bobdylán lângă orarul studenţilor străini din anul pregătitor – arabi, greci, albanezi şi basarabeni – lângă Buru era şi Fane Babanu'. Fumezi, m-a întrebat Buru. Da. Am mers după facultate, alături de foişorul din spate şi am fumat două ţigări. Deja începusem să ne înţelegem bine. Altfel ne-am fi gruzit şi ar fi ieşit un rahat din toată treaba asta. Mergem la cursuri, Bobdyláne? Sigur, în Pub.

Pe drum discutăm cu Buru despre palma imaginară ce urca pe ceafă, parcă te mângâie, deşi e rece. Cum culorile încep să fie vii, cum o parte a creierului amorţeşte

şi alta prinde viaţă. Ţi-a plăcut, m-a întrebat Buru, nu a fost aşa de slabă? A fost mişto, i-am răspuns. În Music Pub am comandat toţi cola, doar Fane Babanu' bere, parcă, zicea că nu da bani el pe tot felul de sucuri. Nişte studenţi obosiţi de şcoală care au terminat orele. Aşa trebuie să fi arătat. Priveam fascinaţi pozele de pe zidurile pubului, deşi le mai văzusem de atâtea ori: jazzişti negri, ţărani, case, castele, figuri ciudate. Începusem să descoperim în poze alte poze, fiecare cu versiunea sa, de ziceai că acele poze sunt o imensă păpuşa rusească în care încap o grămadă de păpuşi.

Fane Babanu' era tăcut, asculta muzica şi privea pereţii. Bobdylán zicea că nu are nimic şi încerca să-l gruzeasca pe Fane. Lasă-mă în pace, ba, aşa îmi place mie când fumez, nu am halucinaţii, nu râd prea mult, dar mi-e bine, foarte bine, e un fel de moleşeala foarte plăcută, prind gustul stării. Am pus brusc mâna pe piciorul lui Bobdylán şi el a sărit ca ars, nu te-a luat? – de ce sari atunci? Toţi râdeam, chiar şi Bobdylán, care continua să se jure că nu are nimic şi să privească bănuitor la toţi care treceau pe lângă noi.

Buru îşi puse casca şi asculta o casetă de-a lui. Părea dus departe, fără nicio dorinţă de întoarcere. Din când în când ridică capul şi ne zâmbea. Îl mai speriam din când în când pe Bobdylán, spre hazul tuturor.

Eu mă gândeam la dragostea mea, la literatură, de fapt în capul meu atunci era literatură, la muzică foarte faina din pub. Nu voiam să plec nicăieri, nu voiam să mă întorc nicăieri. Acelaşi lucru probabil simţeau şi băieţii, fiecare cufundat în liniştea, în visele lui. Simţeam cum o rană mare incurabilă s-a cicatrizat, a trecut, a amorţit, dar mai simţeam acum cicatricea şi ştiam că nu poate dura mult, ca imediat pielea va plesni, va apărea iarăşi sânge, durere. Atât.

Eram fiecare în găoacea lui. Un început. Mai târziu aveam să ne lărgim găoacele, să încăpem toţi, dar deocamdată aşa a fost. Nu ne cunoşteam suficient de bine pentru a lăsa halucinaţiile să circule libere. Chelneriţele

treceau pe lângă noi ca prin filmele lui Tarantino. Pletoşi, concerte, fum de ţigară fac din acest Pub un refugiu ideal, un loc unde te doare în cot de toate şi de toţi, un paradis al îngerilor căzuţi, ce tot spun? Un loc ideal pentru narcomani. Asta am vrut să spun. Nu pot suporta alcoolicii, dar aici, deşi sunt mulţi beţi, e bine. Te simţi ca acasă, drogat în ultimul hal, la televizor. Începe Patru camere. Mai tragi un fum, te simţi O.K., mori de râs, deşi, sinceri să fim, nu-ţi vei aminti mâine nimic, absolut nimic. Dar aşa e mai bine. Îl vei mai privi o dată, apoi încă o dată, încă? încă? încă? Memoria e un stârv, o vacă nebună în agonie ce te scutură, te loveşte de pereţi. Mori, vaca! Să facem acelaşi lucru de o mie, un miliard de ori, dacă ne place. Mai trag un fum şi o iau de la capăt. Un tunel întunecos, eu circul cu maşina prin el. Din tunel văd doar pereţii luminaţi de aproape de farurile maşinii mele. Viteza, bucurie, culoare.

Ce-mi trebuie altceva? Doar maşina să nu se oprească niciodată. Să intru şi iar să intru în acest tunel întunecat al minţii mele cu maşina şi să fac lumina. În a câta zi a fost lumină? Nu contează.

Bobdylán, Buru, Fane Babanu’ şi eu la aceeaşi masă. Se apropie Ted şi ne întreabă: ce doriţi, domnilor?

Poftim?

Ce doriţi, domnilor?

Poftim?

Ce doriţi, domnilor?

Poftim?

Ce doriţi, domnilor?

Poftim?

Ce doriţi, domnilor?

Poftim?

Ce doriţi, domnilor?

Poftim?

Ce doriţi, domnilor?

???

13. Du-te dracului!

Că m-am săturat de tine, eşti într-adevăr un cretin,

mama dracului de drogat împuţit, un porc, un nesimţit, un bădăran, o conservă căreia i-a trecut termenul, un blea, un vagabond, un shit, un fucking shit, ce faci tu de fapt, ce faci, ba, îţi baţi joc, te amuzi, lucrezi, i? Fuck you!

Eşti trist, eşti gruzit, ce-i cu tine de fapt? Mai fumează o ţigară de travca, mai ia un pumn de pastile şi tai-o! Să-ţi fie bine, să-ţi fie haios!

Taie-ţi capacul craniului şi fă-ţi scrumieră, bate-ţi cuie în picioare, scoate-ţi ochii şi visează mai colorat, fă din degetele tale chiftele şi din ficat pateu, creierul dă-l la porci că nu e bun de nimic, e toxic, ba, pula, mă auzi, în pizda mă-tii, cu tine vorbesc, mă auzi? Căcat ce eşti tu, curvă ordinară!

Bagă-ţi limba în priză, fă din maţele tale împuţite spânzurătoare, carnea ta dă-o la fotbal, să fie ucisă până va rămâne doar gunoi, praf de căcat, iar scalpul? coş de mizerie.

Iar gândurile tale idioate, sentimentele tale pe care singur nu dai un parai, ce să faci cu ele, ba, pula? Zi tu, ba. Ce să faci? Vezi cumva pe cineva care să aibă nevoie de ele? Nu eşti bun nici măcar de muzeu, eşti total expirat, eşti mai puţin decât un avort, mai puţin decât sperma împrăştiată pe podea. Ce sentimente ai tu, zi, ţi-e cumva foame puişor, ţi-a caca? Sau gânduri? Te trezeşti, bei cafeaua, fumezi ţigara şi ce gândeşti, căcatule? Gândeşti cleiul împuţit din gură, de-aia bei cafea, ca să nu-ţi simţi gustul tău personal de împuţitura. Apoi ce mai gândeşti? Să tragi un joint că e greu aşa, nu? Şi apoi, a, da, apoi pa gânduri, că începe arta, nu? Arta de căcat, ba, drogatule, ladă de gunoi ce eşti, du-te dracului!

Acum lasă-mă pe mine să vorbesc, uită-te la mine şi ascultă, fantoma pizdei mă-tii. Ţi se opreşte, ba, odată moară sau îţi fut o bară în cap şi te arunc pe fereastră, ascultă aici alcoolic cretin, vrei să dai lecţii acum, vrei să mă educi? Educ-o pe mă-ta, ba, să facă avort când te simte, de fapt, da, e prea târziu, te-a căcat, e târziu, e prea târziu, trage apa la budă. Ce alegi: 1) te împuşc în cap, 2) mori singur, 3) te sinucizi, te ajut eu, dacă vrei, îţi spun

câteva metode sigure. Cam atât am avut de spus, de fapt, de răspuns, dacă te bagi în seamă, zi repede, n-am timp de pierdut cu pensionarii, tre'? să-mi iau doza, da? pe tine asta nu te interesează, deci zi 1), 2) sau 3), hai repede, să terminăm odată dacă tot insişti, castrat fraier, hai să-ţi arăt eu artă!

14. România

Soare, nisip, coca-cola, plictiseala dulceagă, asta era imaginea mea despre România când în sfârşit visul meu se împlinea: România! Plecăm prin transfer la facultate în România! Ah, ce imagini de vis aveam atunci despre România! Ţară a visurilor mele. Fusesem numai o dată în Eforie, la mare, când terminăm 11 clase, şi imaginea României se înfrumuseţa din ce în ce mai tare: literatură, libertate, fericire, nu mint, aşa vedeam eu România atunci. Mai auzisem şi de ţigani care îţi întorc buzunarele dacă nu în tren, atunci sigur pe peron, de procentul destul de mare al celor infectaţi de sida, despre atâtea altele care mi se păreau total aberante.

Iată-mă în trenul ce mă ducea împreună cu cea mai mare parte a studenţilor basarabeni din acel an care veneau în România. Câteva ore lungi în Ungheni, apoi Iaşi, iată-mă făcând cunoştinţă cu simpaticul meu prieten Cipi, care a terminat aici liceul. La Cluj? Ce bine, şi eu! Trebuia să aşteptăm vreo şapte-zece ore, tocmai scăpasem trenul. Hai să-ţi arăt oraşul! Hai!

Iată-ne lângă universitate, iată-ne pe lângă parcul ăla lung căruia nu-i mai ţin minte numele, iată-ne într-un bar bând câte o cola, cafea, apoi mai departe aiurea pe străzi, numai nu în acea gară, care nu mi s-a părut a avea o imagine estetică, o imagine a unui loc unde poţi aştepta câteva ore.

Încercam să compar acest oraş cu Chişinăul, nu ştiam ce să cred, comparăm parcul cu parcul Ştefan cel Mare, sediile universităţii pe care le vedeam aici cu cele de acasă. Nu mi se părea urât, din contră, fain, dar începeam să simt un dor de oraşul meu, de prietenii veniţi în ultima zi să mă vadă, numai că eu nu mai eram acolo, de străzile

abia luminate ale Chişinăului, dor de verdele halucinant de peste tot, oraşul meu extrem de verde rămânea în urmă, simţeam cum mă îndepărtez şi de prietenii mei, acele ore din Iaşi parcă încercau să mă facă să mă mai gândesc, dar nu, vreau în România, în această ţară minunată a visurilor mele. Chiar în Cluj, cu cât mai departe de acasă? cu atât mai bine, cu atât mai uşor de suportat lipsa celor dragi, dacă ştii că sunt departe, prea departe, imposibil să reacţioneze când te gândeşti la ei.

Iată-ne cu Cipi mâncând pe strada sandvişuri şi căutând alt bar pentru a mai bea o cafea ca să nu adormim. Am găsit. Iar pe drumuri. Apoi la gară. Apoi în tren. Apoi Cipi îmi zice să ne căutăm un compartiment gol, găsim, adormim, peste vreo patru ore intra în compartiment nişte personaje nu tocmai frumos mirositoare, ni se face rău la stomac, ieşim, mergem în compartimentul nostru unde viitorii colegi de la Cluj dorm, dar pe noi nu prea ne interesează, îi trezim, ne fac loc şi nouă şi adormim. Aici e Clujul?

Coborâm repede, neavând habar că trenul sta mai mult aici. Nu ne aşteaptă nimeni, spre deosebire de colegii care au rămas în Iaşi. Începe panica, spre amuzamentul lui Cipi şi al meu. Aleargă speriaţi, iau taxiuri, unii mergând la facultate (e sâmbătă), alţii la cămine.

Mergem şi noi la cămine, nu ne aşteaptă nimeni aici, în sfârşit o administratoare mai inimoasa ne da câteva camere până luni. Eu cu Cipi mergem să căutăm facultăţile noastre. Un oraş vechi, impresie de film să vezi prima oară Clujul. Mai ales dacă vii din RM. Din oraşul viu, energicul şi răul Chişinău, faţă de dulcele moşnegel romano-maghiar. Da, crezusem că va trebui să învăţ maghiara pentru a mă descurca în acest oraş cu toate băncile vopsite în tricolor. La gară, auzeam numai vorba maghiară, probabil din cauză că pleca un tren spre Budapesta, dar nu m-am gândit la asta.

O fată plângea neştiind ce să facă, am dus-o la cămin. Cipi îşi văzuse numele pe lista de cazare. Am găsit nişte studenţi basarabeni în căminul facultăţii de drept. Au zis

că putem sta până ne descurcăm cu toate actele, cu cazarea. Erau simpatici, karatişti sau aşa ceva, dar ne-au arătat o perspectivă a Clujului la care nu ne aşteptasem.

Ce căutaţi, băi băieţi, în oraşul ăsta? La litere, drept, sunteţi nebuni! O să vă strice zilele profii ăştia, ştiţi cât iubesc basarabenii? I-ar pica pe toţi. Mai ales la drept şi la litere. Eu să fiu în locul vostru m-aş transfera acum în alt oraş, numai nu aici.

Primele zile în Cluj. După vreo săptămână reuşisem să mă cazez. Să mă gazez. Singur, deocamdată, într-o cameră. La liceul de transporturi. Miros de căcat, presimţiri de căcat. Era doar începutul drumului. O poveste urmuziana. Povestea silei şi a renunţării. Povestea atrofierii simţurilor, a decepţiilor. O poveste despre degradare şi presimţirea morţii la numai un pas. A insuficientei aerului în facultatea de litere, a năduşelii din unele săli de curs. A te simţi o vită proastă în faţa geniului de profesor. Cultivarea sentimentului de inferioritate: 1) student în faţa gavniucilor de profesori 2) băiete, nu eşti cumva basarabean? Am observat, am observat. Mai cere cărţi de la colegi, mai învaţă limba română etc., etc.

Fuck you zic privind în urmă, fuck you! Tuturor profesorilor care nu fac (fuck you!) diferenţa între paranoia (suntem desigur cea mai bună facultate de litere din ţară, aia de la Bucureşti e clar sub nivelul nostru) şi prostie. Da? câte glume proaste am auzit! Ştiţi cum fac profesorii câte un căcat de glumă şi toţi râd în silă, să nu se supere profesorul.

M-au băgat cretinii în anul pregătitor, toţi cei veniţi la litere trebuia să facă anul pregătitor. Nu contează dacă ai mai făcut vreun an de facultate în RM, trebe să învăţaţi limba română, no, să vă acomodaţi. Acomodarea pulii! Am învăţat să beau bere în Pub şi să-mi caut şi eu ceva de făcut, ca la facultate să-l citesc a opta oară pe Sadoveanu, să geografia, istoria, câtă istorie, domnilor, să învăţ ca să mă lăsaţi odată în pace? Borăsc!

Asta a fost începutul fericit. Asta este începutul spulberării visului cu România, o babă ramolită care cică

vrea să se dea la Europa şi la NATO. România din visele mele! Nu am aşteptat să mă primească cu braţele deschise, dar nici nu îmi închipuiam că ceva, cineva vrea atât de mult să fie violată, futută, nu mă aşteptam, zău.

Aşa am început să nu mai iau notiţe, să nu mai scriu în caieţelul meu, ci direct pe pereţi, ziduri, lifturi. Am obosit să tot visez şi m-am dus la cinematograf. Să privesc Fight club, sau poate un film de Tarantino, înţelegi?

15. Bobdylán

Servus, Bobdyláne!

Uite că mi-am amintit de tine. De fapt nici nu te uitasem. Ţi-am mai scris o dată, am fost cam epuizat în ultima vreme, de-aia numai atât. Nici măcar nu ştiu dacă tu mi-ai scris sau nu. Aveai adresa la care mi-am uitat parola. S-ar putea să-mi fi scris pe ea. Dar s-ar putea să nu-mi fi scris. Cine ştie ce e în capul tău, dragă Bobdylán?

Unde eşti tu acum, prin Sicilia? Ai reuşit până la urma să-ţi bagi picioarele în România asta. De unde eşti tu probabil te doare în cot de ce se întâmplă aici. Mai bei o vodcă, mai fumezi şi aşa trece doru? Sau Doru, sau Dan. Cum vrei tu. Cum e apă acolo în mare? Încă nu te-ai săturat de apă? Ştiu că tare îţi mai plăcea! Apa cu gustul patriei şi al sentimentelor legate de ea.

Bobdyláne, îmi aminteam zilele astea de tine. Că nimeni nu poate înlocui zâmbetul tău cretin. Îmi aminteam de zilele frumoase şi nu numai. Dar şi zilele urâte deveneau până la urma frumoase, nu? Cu o vodcă, o bere, nişte cartofi prăjiţi, la tine. Sau o iarbă. Deşi îmi ziceai din când în când să las ritmul ălci că o să înnebunesc. Ce mai contează, înnebuneşti sau nu? Îţi schimbi doar punctul de vedere, devii brusc fericit. Aşa că-n filme.

Ai tot vrut să vezi Chişinăul, dar n-am mai reuşit. Poate că la anul. Sau ne vedem în Sicilia? Eşti cumva mare pistolar acuma? Sau eşti pacifist? Sau te doare capul? Sau? Am auzit că ai o gagică mişto cu cercel în nas şi cu blugii varză. Probabil ţi-i dor totuşi de România! De aia ţi-ai găsit aşa gagica mişto!

Bobdyláne, nu fi rău cu italienii. Că-s neam de latini

şi ei. Îmi cam pute a muzica latino toată treaba asta. Mai tragi din când în când câte un fum pentru România? Să ştii, nu-i frumos să-ţi uiţi patria. Mai faci câte un aaa de ăla frumos când te îmbeţi? Frumos mai cantai Bobdyláne!

Plecarea ta îmi aminteşte de ziua aia când am fumat la tine cu Fane Babanu' un joint, apoi am urcat cu încă o ţigară în XVI, că aveam caş acolo. Cum pe drum am văzut câţiva gabori cu un prieten de-al nostru între ei. Chiar ne-am salutat. Apoi am intrat în cameră, tu te gruziseşi rău de tot, când am vrut să fumăm te-ai speriat şi mai tare şi ai fugit acasă. Atunci eu cu Babanu' am pus o casetă cu Cypress Hill şi am dansat şi am râs până spre dimineaţă. Ştii, atunci mai râdeam şi de tine, ca ce pierduseşi, nu ai putut să aştepţi un pic. Mi-am amintit asta numai aşa, ca să te necăjesc un pic.

Bobdyláne, ai grijă de tine şi mai scrie-i lui Yo. Dar nu pe adresa aia în care nu pot intra. Nu, Bobdyláne, zău, că nu ştiu ce se întâmplă. Poate că ar trebui să merg acum la Somes. Deşi mi-i o silă de tot. M-am săturat de toate locurile, de toate gândurile mele. Mai scrie şi tu, porcule, poate ai să mă faci să râd, aşa cum făceai odată.

Sau ca la cenaclul ăla, mai ţii minte? Tare scârboşi mai suntem şi noi uneori, asta trebuie să recunoşti. O.K? cam atât am avut de spus, vorba cântecului, mai mult nu mă enerva că te plesnesc. Transmite un puşi pentru Sicilia din partea mea. Şi pentru aia cu blugii varza şi cu cercel în nas.

Paaa!

16. Pasăre

Unul dintre refugiile mele preferate era la Schi şi la Oedip. Sentimentul liniştii, al păcii. Schi râs pe cap şi Oedip pletos? ambii foarte veseli, dar afirmau cu mâna pe inimă ca viaţa e un lucru de căcat, pa bune, căcat.

Oedip vorbea mai tot timpul la telefon, bea bere şi privea tavanul. Zicea că nu poate să-i înţeleagă pa mulţi care aleargă după bani, se screm săracii, deşi nu au ce face cu banii. Nu mai simţi gustul lor când ai prea mulţi. Căcat, iată, zicea el, eu să am de parizer, pâine, bere şi

vodca, că altceva chiar nu-mi trebuie. Uite şi la sportivii ăştia, săracii, ce aleargă, nu e mai bine aşa ca mine, să stau toată ziua în pat, mănânc pâine cu parizer, citesc Prosport, dacă sunt mahmur, beau bere şi apă minerală, dacă nu? vodcă. Asta viaţă, nu să alerg ca un cretin sau să sar cu curu'? în nisip!

Schi se scarpină în cap şi spunea că odată o să-şi bage şi el pula în toate. Paula, mai zicea, ca să i se adreseze frumos. Schi nu ştia dacă e mişto să bei bere şi să mănânci parizer cu pâine. El ar fi mâncat mai bine o ciocolată sau, nu ştiu ce, ceva dulce sau carne, cu chestia cu mâncarea era total de acord, dar cu sportul nu, zicea că e mişto să alergi.

Şi eu eram de acord cu ei, da, viaţa e un căcat. Poate să tragi un fum e mişto. Şi să dansezi cu Oedip şi Schi şi după asta să mănânci, să bei (eu un suc mai bine) şi să dormi. Da, cred că asta e cel mai mişto.

Comunicarea este caracteristica progresului? motiva Oedip lungile lui convorbiri telefonice. Sincer să spun, mie nu-mi prea place să vorbesc, să discut, mai bine beau o bere, dar la telefon e altă treabă, nu se compara. De pildă, poţi să râzi în timp ce vorbeşti cu cineva serios. Sau să zici du-te-n pulă după ce închizi. E super. Sau să-l suni la cinci dimineaţa pe Cărtărescu (dacă ai reuşit să-i găseşti numărul) şi să-l întrebi: ba, Mircea, ba, ce e cu Orbitorul ăsta al tău? Ce tot scrii acolo, te-ai dilit, nu e serios, Mircea, nu e serios! Iată, asta e progresul ştiinţei, asta postmodernitate!

Schi: nu, progresul ştiinţei e computerul, ba, internetul, vorbeşti cu cine vrei, citeşti ce vrei, ce înţelegi tu? Tu să te joci la acolade, sau cum îi mai zice şi cărţi, habar nu ai, ba! Îţi radiezi doar creierul cu celularul tău.

Apoi făceau nişte cartofi prăjiţi, sau sandvişuri cu parizer şi pace.

După care Schi la computer, Oedip la celular, eu în buda să trag un fum pentru Dumnezeu, că le-a făcut pe toate simple şi frumoase.

Şi femeile, mai întrebăm eu, da, cu femeile e frumos,

zicea Oedip, dar transpiri, nu prea ai cu cine vorbi, mai bine e totuşi cu telefonul. Ba cu femeile e aşa cum spunea Al Pacino, zicea Schi, e ca ciocolată, satisfacţia mâncării, ai mâncat şi ai uitat.

Ordine, postmodernitate: Oedip vorbeşte, Schi scrie, eu fumez la budă. Apoi ne transformăm toţi trei în păsări şi zburăm deasupra unui căcat rotitor.

17. O pijama murdară de sânge

Atunci l-am văzut pe Şobo mai trist ca niciodată. Era dimineaţă, dar noi ne simţeam deja foarte naşpa. Hai la o bere, a zis Pipi. Am mers în crâşma cea mai apropiată. Ne simţeam foarte prost în dimineaţa aia luminoasă, caldă, verde din cartierul Rascani, alături de secţia de poliţie.

Ne-am luat bere şi ne-am aşezat jos pe ciment. Am început să tremur şi Şobo mi-a propus scurtă lui. Am refuzat ţinând cont că lui Şobo totdeauna i-e frig, că, deşi se îmbracă cu o sută de tricouri, pulovere, scurte, oricum i-e frig. Şi Pipi tremura şi spunea că simte că se sufoca. Ne-am ridicat şi ne-am aşezat pe scări lângă ieşire.

Şobo ne-a spus că s-a terminat cu prietenul lui care luase o supradoză şi de vreo săptămână sta la reanimare. Ne tot ruga să-i aducem ceva pastile măcar, orice, că nu mai poate. Cineva i-a dus o pungă şi un clei Moment. La autopsie plămânii îi erau întăriţi de la cleiul uscat. Creierul i se desfăcuse, se fărâmiţase, aşa că i-au pus în loc, în craniul gol, o pijama murdară de sânge. Hai să mergem undeva să fumăm, le-am zis şi am luat-o pe străzile verzi, frumoase ale Chişinăului. Ce fain e, a zis Şobo chiar când traversam podul. Eu ţineam în mâna stângă din buzunarul scurtei o ţigară de marijuana. Viitorul e în mâinile tale, ba. Ziua începuse prost, dar se va termina bine, se pare.

18. Schi

Cred că ai dreptate, toţi sunt tâmpiţi, cum ţi-ai făcut tu geanta şi ai plecat la război, aşa îmi vine şi mie acum, Schi, să fac ceva numai să uit de mine şi de tot. Sau ca şi Kerouac să sar dintr-un tren în altul, poate, poate mi-oi găsi liniştea. Unul vorbeşte numai în versuri, altul în proză, altul se teme să stea în casă, altul afară, altul de părinţi,

unuia îi plac filmele indiene, altuia telenovelele, altuia soţia celuilalt, altuia îi place mă-sa, altuia tat-su, toţi sunt tâmpiţi şi nu am simţit niciodată mai bine asta ca acum.

Am ieşit din troleu mort, am mers la Buru, nu l-am găsit acasă. Am mers la Fane Babanu’? nici el. Allbe era plecat, am mers la un film şi când m-am întors acasă Bob îşi făcea programul pentru a doua zi: ora şase trezirea, şase şi cinci spălatul dinţilor etc., etc.

În fiecare zi Bob îşi face programul pentru a doua zi, durează câteva ore, dar nu contează, oricum nu îl respecta, principalul e să fie făcut. Apoi meditaţia, iarăşi câteva ore cu întrebări fundamentale: merita să trăieşti, merita să te sinucizi, merita să te fuţi, dacă da, atunci cum? Şi după asta vreo trei ore plimbarea şi ce nu scrie în program: pe drum toate plăcintăriile şi chioşcurile ce au ciocolată sunt vizitate. Copil ce nu a stat în cămin, care crede că totul trebuie să fie gândit, totul trebuie să fie ordonat, chiar dacă nu-i prea place să facă ordine. Ar trebui ca toţi să stea măcar un pic în căminul XVI, să le stea în gât orice gând în stilul cum să-mi înving timiditatea sau de câte ori trebuie să te fuţi pe săptămână.

Căcat timiditate, căcat program, în XVI e un adevărat cartier, nu după blocuri unde stau fraierii şi o bat în cap. Piezişă e cartier, domnule, o stradă de vreo sută de metri plină cu baruri şi internet café-uri. E o adevărată experienţa să treci pe acolo: unul boraşte, altul se pişa, alţi douăzeci se bat, basarabenii cu reghistii, apoi fac alianţa şi-i fut pe ceilalţi, curve, de fapt tot studente flamande, jegoşi şi îndureraţi. Spuma societăţii? studenţii? viitorulţării, treci pe aici şi vei vedea cum arată.

De Olimp nu mai vorbesc? căminul XVI, cu zeul, portarul ăla gras, se zice că e puşcăriaş, care se plimba cu un cuţit de tăiat porci noaptea pe coridoare. Dragoste? Fă pe cineva să te iubească. Invit-o în XVI, dacă chiar te va iubi (cam greu) vei vedea pe faţa ei tristeţea, deznădejdea, lehamitea, decăderea. Iată experienţe. Niciun program nu-ţi va da ceea ce vei simţi aici.

Şi decăderea, Doamne, decăderea, să priveşti cum

cel mai bun prieten al tău îşi pierde zâmbetul, apoi coboară tot mai jos, pe Piezişă în baruri, cum stă mai mult acolo, cum începe să i se rupă de toate. Dacă îi vei zice să se oprească, vei primi un rânjet batjocoritor şi o întrebare: ce drept ai tu, ba, să-mi spui mie ce să fac?

Hotărât lucru, toţi sunt tâmpiţi, narcomani, alcoolici, gurmanzi, psihopaţi, telenovelişti, manelişti, literaţi, muzicanţi etc., toţi.

Dacă vrei să fugi undeva, nu ai unde, dacă vrei să te sinucizi, vor scrie mâine ziarele că ţi s-a rupt funia, că ai mâncat prea mult.

Dar te deprinzi, te obişnuieşti cu toate şi culmea, începe să-ţi placă, începi să te complaci în starea ta imbecila, cretina, începe să-ţi placă să urli la fereastră când se stinge lumina: muie portarului, administratoarei, muie celor de la cinci? începe să-ţi placă mizeria de pe coridoare, din camere, din sufletul tău expirat, te deprinzi cu toate, devii huligan, beţiv, te doare în pix de societate, mori de râs când auzi de NATO.

Fuck off!

Schi, unde să mai fugi, unde să te refugiezi, când nici măcar sinuciderea nu e treaba ta personală?

Rezumat: toţi sunt idioţi şi tâmpiţi.

Concluzia: mai trag un fum de marijuana pentru aviatori.

Cerul cade ca un lighean de plastic, gol, în cap.

19. Cine cumpără pâine?

O zi obişnuită din viaţa mea. Trezeşte-te, Yo, să facem dezinfectarea. Din robinete curge apa galbenă urât mirositoare. Nici chiar fierberea ei nu ar face-o mai bună. Dacă faci ceai, gustul ceaiului va fi în al doilea plan, în primul? gustul de apă stătută împuţită cu mortăciuni. Apă minerală? Nu găseşti acum pe Piezişă, se cumpără toată, dintr-odată. Până la sfârşitul anului poate vom repara filtrele de apă. Acum hai la dezinfectare. Allbe scoate o vodcă, toarnă două pahare. Noroc, noroc. Ce bine e să te tratezi. Noroc.

Terminăm vodca, simţim gâdilarea gâtului, a

plămânilor. Mişto. Scoatem şi un bulibuleator, punem pe capacul lui ceva travca, la fund nişte apă rece, ca fumul să fie mai bun şi uuu? inspiraţia, numeri până la şase şi hooo? expiraţia. Brusc totul devine vesel, lichid, mai tragem câteva fumuri într-o veselie şi apoi ne apucăm de discutat un roman de Lawrence Durrell. Nu, în stare normală nu am fi reuşit să dezlegăm toate enigmele din Tunc. Aşa da, aşa e altă treabă, e ceva să intri în starea celui care l-a scris. De-aia critică e întotdeauna în urma literaturii (cu mici excepţii), niciodată nu poţi simţi ce a simţit, ce n-a simţit cel care l-a scris. Iar scrisul e, probabil, o transa cu mai multe nivele, ceva asemănător cu efectul haşişului, cel puţin aşa mi se pare când citesc. Iar cititul e cea mai mare zăbava atunci când eşti rupt şi începi să te întorci. Poţi sta o oră la o propoziţie, întorcând-o în toate felurile, încercându-i toate variantele de sens, imaginându-ţi-o în muzică, desenată. Pe bune, e ceva bestial uneori. Cititul în stare normală aşa ca să adormi mai uşor e rahat, e total altceva. Cartea nu reprezintă atunci pentru tine decât nişte hârtie, ca un ziar, pe care îl răsfoieşti, ţi se face somn şi adormi. În schimb, atunci când eşti drogat, cartea e o poartă spre altă realitate, o altă perspectivă, e ceva inimaginabil. E un cult, nu e o bucată de carton, hârtie, ci e o oglindă prin care poţi trece. Te fură, te farmeca, îţi dă voie să te mişti cum vrei tu. Rahat internetul şi jocurile. Dar în starea aia nu poţi citi cărţi proaste. Tâmpite, da, e ceva genial şi în tâmpenie, dar cărţi proaste nu poţi pur şi simplu citi? cartea risca să fie trântita de perete, risca să fie aruncată pe fereastră. Cărţile care au fost scrise pentru că autorul voia să o facă şi el pe scriitorul se recunosc foarte uşor, îi recunoşti lecturile, obsesiile de căcat şi atât. Vrei să dai foc atunci la toate cărţile şi să baţi autorul.

După o discuţie de câteva ore reuşisem să cădem de acord cu Allbe asupra cărţii. Ne simţeam ambii mulţumiţi, aşa că am pus nişte muzică. Pe ferestre zburau sticle, era în sesiune, toţi arunca sticle, borcane, cursuri, tot ce-ţi cade în mână în XVI în timpul sesiunii. Când intri în cămin în perioada asta trebuie să fii atent, altfel rişti să te ducă

Urgenţă, rişti ca greieraşul să se dilească.

Venise şi Scrof şi Hipp. V-am prins! a zis Hipp, din prag. Narcomanii şi alcoolicii dracului, a mai remarcat Scrof. Ce înţelegeţi voi din medicina?? a făcut Allbe dispreţuitor cu mâna spre ei. Dezinfectarea, ba, scopuri terapeutice!

Hai să ne dezinfectăm şi noi un pic atunci, a propus Hipp şi toţi am căzut de acord. Trebuie să avem grijă de sănătatea noastră, ce dracu'? Scrof a scos şi el o vodcă, aşa că dezinfectarea a fost ideală. Îi urmăream cum încep să zâmbească după primul fum, în timp ce Allbe serios, apoi ţinându-se de burtă, schimba o casetă. Fumul din bulibuleator parcă era ceva viu, la inspiraţie se umplea sticla apoi ce mai rămânea se ridică uşor spre capac. Haşişul amestecat cu tutun mocnea. Ochii începeau să strălucească. Cerul era tot mai aproape. Scările până la parter păreau o adevărată prăpastie de aici de la etajul zece. Norii de fum de la Ursus intrau pe fereastra în cameră şi ne umpleau nările cu gust de bere, drojdie de bere.

Am început să jucăm cărţi, apoi prabilo na havcu – adică ni se trezise o foame de narcomani adevăraţi. A mai durat câteva ore până când Scrof a pierdut partida şi a trebuit să coboare după pâine şi îngheţată.

Între timp noi repede i-am găsit caietul lui Scrof şi am început să-i citim compunerile. Era un adevărat show, nimic nu ne putea mai bine amuza decât compunerile lui Scrof. O compunere ştiu că se intitula Tinerii din Republica Moldova. Începutul era cam aşa:? toţi tinerii din Republica Moldova sunt narcomani, iar fetele sunt curve. Pentru a-şi face rost de bani pentru droguri, tinerii fura şi fac trafic de arme şi droguri. Banditismul e foarte mare în Republica Moldova. Fetele nu văd în faţa niciun viitor, din cauza asta toate sunt curve, toate se prostituează pentru cât de puţini bani? Aş fi vrut să fi păstrat acel caiet, dar Scrof s-a prins de ce râdeam noi şi l-a rupt. Aşa că acum radem doar când ne amintim de compunerile lui haioase, sumbre şi vesele.

Înainte de a se întoarce Scrof au mai venit şi Fane

Babanu’ şi Teoctist. Spre hazul nostru, Teoctist a făcut o tumbă şi apoi sfoară, iar Babanu’ a scos de la spate un borcan de gem, aşa că noi ca vampirii am sărit la dulce în timp ce Fane şi Teoctist la bulibuleator. S-a întors şi Scrof cu pâinea şi îngheţată, aşa că masă a mai continuat un pic. Apoi am ascultat muzica ţinându-ne de burţi, ca de fiecare dată exagerasem cu mâncarea, ne era acum tare huiovo.

Apoi jocuri de cărţi, cu porunci, Teoctist se plimba mimând mersul poliţailor, în timp ce noi ne ţineam de uşă să nu cădem de atâta râs, iar Scrof dansa break.

Afară se făcea noapte deja, eu zăceam rupt într-un pat savurându-mi halucinaţiile cu desene animate, cu zburatul printre nori, abia auzindu-l pe Teoctist care era acum radio, pe unda lui era un interviu cu domnul Scrof, un mare businessman.

20. Meştere

Vrei să mă zideşti în rahatul tău de castel halucinatoriu? Ţi-ai construit balauri, nori, cărţi, toate de fum şi acum vrei să mă închizi şi pe mine acolo. Nu merge, meştere, bagă-ţi acolo rahatul tău, bagă-te pe tine. M-am săturat de culorile tale, de aberaţiile tale, nu a mai rămas de fapt nimic din tine, nimic. Eşti doar fum, de borâtura, de resturi, te crezi acum marele creator? Hyperion, ba, sau Luciafarul, ce eşti tu, ba?

Şi eu, ce-s eu? Cine-s nici nu mă încumet să te întreb. Jertfă? Pe dracu’?! Zideşte-ţi un drogat atunci, nu pe mine. Sunt vie, deşi cred că nu prea înţelegi acum. Când începi să-ţi revii eşti nervos, tremuri în ultimul hal şi urli la mine. Apoi te droghezi şi pa! Pa griji, pa realitate, ca eu mă duc la balauri. Du-te, ba, unde vrei, dar pe mine să mă laşi în pace. Gata. Nu te mai încurc, fă ce vrei, droghează-te, îmbată-te, sări în cap de la etaj dacă vrei, nu mă interesează. Fără mine. Nu am chef să te mai văd aşa niciodată.

Meştere, să ştii că halucinaţiile tale sunt toate de rahat, sunt creaturile unui creier mort, în descompunere, jertfe îţi trebuie? Pe mine, nu. Pune-ţi acolo o curvă de drogată ca şi tine, pune un bulibuleator, un câine mort că

are creierul mai viu decât tine, eşti un neputincios, meştere, gândeşte-te un pic la asta, nu eşti în stare să faci nimic, eşti varza, e pizdet cu tine, vorba ta.

Nu te mai suport, te urăsc, urăsc ziua în care te-am văzut, urăsc timpul în care am fost alături de tine. Totul se strică, se năruie în jurul tău. Uită-te la tine, uită-te la prietenii tăi. Ce se întâmplă cu voi. Sunteţi cadavre, nimicuri. Eşti nimic, meştere. Mă mir cum de te-am putut suporta, mă mir că am stat lângă tine când erai drogat. Eşti bolnav, bolnav incurabil. Tot ce atingi strici, murdăreşti. Lucrurile tale se strică toate pe rând. Uită-te la tine: de-abia poţi merge, de-abia respiri. Castele zici, da, da, castele, biserici, biserici din înjurături vrei să faci tu, din căcat. Degrabă nu ai să fii în stare nici măcar să vorbeşti, să te mişti, uită-te din când în când şi în oglindă, meştere, nu numai în halucinaţiile tale. Acolo dă, probabil eşti straşnic, tare puternic şi tare deştept. Atunci construieşte-ţi rahaturile singur, rămâi în halucinaţiile tale, închide-ţi cu totul ferestrele realităţii, dar pe mine lasă-mă afară, nu am nevoie de un neputincios drogat, pus pe mari bătălii cu misterele. Misterele tale, meştere, sunt fum, tu eşti fum, aşa că, moarte bună, meştere! Moarte colorată! Zideşte-ţi idioţeniile tale, nu pe mine.

21. La pescuit

Cu capul amorţit, plin de nori, eşti numai bun de mers la pescuit. Nu aşa, în oraş, ci undeva departe, de unde nu se aud maşinile şi zgomotul civilizaţiei. Undeva departe, cum ar fi la vreo două ore de Cluj spre Oradea. La Somes. O apă curată, doar golul tău şi zgomotul apei. Şi niciun peste. Dar cine are nevoie de peşte? Una e să vii la pescuit şi alta e să prinzi peste.

Buru mai încerca, poate prinde ceva în timp ce eu cu Bobdylán alergam pe pietre. Ziceam că suntem în preistorie, alături niciun om, nicio schimbare ce dovedeşte că suntem în secolul XX sau XXI. Am găsit un peşte mort şi i l-am dus lui Buru. Înseamnă că e totuşi ceva peste aici şi a mai încercat. Bobdylán povestea ceva despre gagici, ca una tare îl mai vrea, da? pe el îl doare-n paişpe şi tot aşa

ca să nu tacă, liniştea sa nu ne frustreze prea tare. Glasurile ne erau duse de ape cât mai departe, ca o demonstraţie că nu suntem stăpâni pe vorbele noastre, ca aici suntem doar nişte furnici, poate mai puţin şi ca nimeni şi nimic nu are nevoie de civilizaţia noastră.

Ne simţeam toţi foarte bine, aici, departe chiar de soarele ce încerca să ajungă printre crengi. Civilizaţie? căcat, ce înseamnă faţă de o oră aici, când cu picioarele goale sau în ghete alergi pe pietrele şlefuite de rău. O singurătate bună, vindecătoare te apară din toate părţile. Poţi să ţipi cât de tare vrei, liniştea oricum va fi mai puternică. Poţi să urci în cel mai înalt copac să citeşti poezii de-ale lui Eminescu, sau Fraţii Jderi, degeaba, murmurul apei, mirosul de crengi şi frunze uscate va fi mai puternic. Poţi să citeşti pasteluri de-ale lui Alecsandri, nu faci decât să pierzi timpul.

Mai bine să sari pe pietre, să nu gândeşti nimic, iar dacă gândeşti ceva, gândurile sunt ca vântul, nu te opreşti asupra lor, ci mergi mai departe, mai departe, sari de pe o piatră pe alta, te ajută şi crengile ce se lasa deasupra răului. Muzica o poţi lăsa acasă, nu ai nevoie, aici nu există nimic înregistrat, nimeni niciodată nu şi-a scris nici măcar numele cu cuţitul pe vreun copac, nu a avut putere.

Buru s-a plimbat şi el pe pietre şi când a obosit s-a căţărat pe un pietroi mare de unde se juca cu undiţă, deşi ne declarase că sigur nu e niciun peste, că am venit prea târziu.

Bobdylán sarea într-o direcţie, eu în alta. Aveam noroc de rău, că altfel cred că ne-am fi rătăcit. Dacă aş fi putut mi-aş fi luat un pietroi de asta mare şlefuit de apă. Ar fi stat în casa mai bine decât orice operă de artă. Decât un tablou cu un peisaj, mai bine o frunză de acolo, o frunză reală.

Şi cum alergam aşa brusc piciorul mi-a alunecat de pe un pietroi şi am căzut în apă. Era rece. Băieţii m-au ajutat să ies, dârdâiam cu hainele ude pe mine, m-am dezbrăcat şi aşa gol am mers până la cabana, peste vreo trei-patru kilometri. Bobdylán a deschis o vodcă şi aşa am

alungat răceală. Eram toţi foarte obosiţi, nu ne mai lua ameţeala vodcii, dar nici nu aveam nevoie, eram rupţi de oboseală, cu un sentiment d? – ăla straniu de tăcere benefică.

Când ne-a trezit soarele, ne-am simţit aşa ca şi cum am fi noi-nouţi.

22. Spre Germania sau altundeva

Kopkil ia un scaun, sare pe el şi cauta pe dulap. Găseşte o bancnotă de o sută de dolari americani, o băga în buzunar, sare jos, îşi ia rucsacul şi iese din casă.

Îşi schimba banii şi ia un autobuz spre Budapesta. Poate că reuşesc, cine ştie, poate că tot ce fac acum e corect, e mai bine aşa. Cine ştie la ce se vor gândi ei. Până vor observa şi dispariţia banilor. Atunci vor pricepe. Scoala? căcat, tata crede că dacă termin şcoala va fi ca-n filme, timp pierdut, lăbăreala.

Trece graniţa fără mari probleme, zice că merge la un prieten, vreo săptămână va sta, nu, nu ştie maghiara, dar prietenul lui e originar din Ardeal, ştie el romană, aşa că nicio problemă. Coboară în Budapesta. Niciun cuvânt pe care să-l înţeleagă. Nimic. Se descurca prin semne ca să-şi cumpere nişte sandvişuri şi porneşte aiurea pe străzi, nu, e prea aproape, trebuie mai departe. Oraşul nu se mai termina, deşi e seara, ce dracu'? mă fac acum, gândeşte. Mai merge până găseşte un părculeţ. Se culca acolo pe nişte frunze.

Se trezeşte dimineaţa cu dureri de cap şi spinare. Se ridică şi merge mai departe. Hainele i se lipesc de transpiraţie, îl dor picioarele. Nu, nu mă întorc. Iese din oraş şi merge pe o autostradă. Poate că îl ia vreun camion. Dar nu îl ia nimeni. Merge, merge mai departe, ce bine că mi-am luat mai multe sandvişuri gândeşte şi îşi scoate unul.

Nu mai gândeşte, e prea obosit, ceea ce ştie el că trebuie să facă e să meargă, să meargă cât mai departe, odată tot va ajunge. N-are cum să nu ajungă. Trebuie să ajungă doar.

Apoi se face iar noapte, i se face somn. Se culca pe

iarbă şi adoarme. La început doarme mort, apoi visează. Visează că a ajuns, că gata, e la capătul drumului. Stă într-un bar cu nişte prieteni şi vorbeşte despre casă. Ar fi timpul să ne întoarcem poate, zice unul, da, cred că da, zice altul. Apoi se visează într-un tren. Dormind.

Controlorul îi cere biletul. Apoi îl întreabă de unde e. El povesteşte. România! A, Hagi, Dracula, e adevărat cu Dracula asta?

Apoi pe vapor, unde e? Nu prea îşi dă seama, simte doar că îi este frig, ca vântul umed îl zgaraie. Aude cum cineva şuşoteşte. Priveşte în jur. Întuneric. Toţi dorm. Şi totuşi se aude ceva, e sigur că aude ceva. Şi imediat simte cum e lovit în coaste, cum cineva îl muşca de gât. Ce dracu'? să fie, reuşeşte să se întrebe şi-şi pierde cunoştinţa. Se trezeşte. Un poliţai îl loveşte drăgăstos cu bulanul în coaste. Altul râde alături. Îi zic ceva, dar el nu înţelege nimic, a, sunt în Ungaria, îşi aminteşte în timp ce poliţiştii îl împing în maşină. Da, România, răspunde când e întrebat de unul ceva. Da.

23. Totul merge ca pe roate

Când se termină haşişul, travca, totul merge ca pe roate. Caleosa? sau rotile – le sunt un înlocuitor bun. Roţile sunt tablete. Doamne, ce te mai poţi trata, ce combinaţii poţi face! De pildă, când eram la Schi, intrăm în buda nervos şi ieşeam foarte vorbăreţ, vesel. Secretul era un pumn de pastile cu un gât de apă. Peste vreo zece minute îţi simţi deja sângele pulsând, îţi simţi energia, vrei să alergi, să ţipi, eşti în extaz.

Chiar, ce mai râdeam la Trainspoting! Sunt bune medicamentele. E mişto să ai grijă de tine şi să te tratezi când trebuie. Când enumera personajul ăla din film pastilele pe care le încercase şi noi ne tăvăleam de râs, că le încercasem cam pe toate, ceea ce spunea se referea parcă la noi, în timp ce ceilalţi priveau filmul ca pe ceva SF.

De artă drogatului mai ţine şi vizionarea filmelor. Când intri direct pe ecran, când nu mai deosebeşti imaginile halucinaţiilor proprii şi imaginile de pe ecran.

Când te sperii de începi să tremuri sau râzi ca cretinul. Atunci imagini, atunci sunet.

Iniţial începusem să iau pastile când nu mai aveam iarba. Apoi le-am prins gustul. Ştiu că am fost tare entuziasmat atunci când am luat prima doză. Săream de bucurie şi ziceam că nu se compara cu iarba. Nu e chiar aşa, dar momentul efectului pune în umbra orice altceva. Tramal, Tramadol, Codeina, Efedrină, Glutetimid, bătrânul Diazepam, Demetrin? pentru bunica, da, pentru bunica, ziceam la farmacie. Apoi luăm, înghiţeam pastilele şi mă duceam la bunica. În ceruri.

Pierdeam pur şi simplu noţiunea timpului. Îmi luam pastilele şi pa! memorie, pa! timp. S-a întâmplat să mă trezesc după vreo două săptămâni şi să-mi dau seama că nu ţin minte nimic din ce s-a întâmplat, absolut nimic. Era doar un gol în creier, o pată, cel puţin ştiam că nu am fost agresiv, drogurile nu sunt că alcoolul, ele nu te provoacă să-ţi baţi aproapele, din contră – vrei să faci numai bine, în special la pastile dispare şi acea bănuială, paranoia de narcoman.

Jucam atunci cărţi câte vreo trei zile, poate mai mult. Un pumn de pastile combinate, nişte apă, suc şi ţigări, tot de ce aveam nevoie. Ţi se pare că începi să-ţi revii, nu-i bai, mai bea, nene, o cană de apă! Apă te arunca înapoi în acea stare de ameţeală, de beatitudine. Eram toţi prieteni şi ne doream doar binele. Doamne, ce de-a lucruri bune faci când iei pastile! Nu întâmplător sunt farmacii non-stop, nu degeaba cu o mică minciună îţi poţi lua din farmacie un bilet în rai.

Cel mai nasol lucru, nu zic că neplăcut, când eşti rupt e mâncărimea. Începe să te mănânce pielea şi dacă ceilalţi nu-ţi trag mâinile, rişti să te scarpini până la sânge, până ce unghiile ţi se umplu de piele şi sânge închegat. Am păţit-o de câteva ori, când îmi reveneam nu era tocmai plăcut. Dar mai iei o doză şi trece, totul trece. Ce e val ca valul trece, cum ziceau aia de la Mafia, nu? În public e mai nasol cu scărpinatul, nu poţi totuşi să găseşti o scuză pentru că te scarpini tot timpul. Dar timpurile astea sunt

pline de atâtea boli, aşa că ce e, domnule, de mirare dacă am alergie, de pildă, tre'? să merg la doctor să-mi dea ceva pastile.

Mi s-a întâmplat să merg odată la un examen, cursul îmi plăcea, mai mult sau mai puţin, după vreo patru zile de transă veselă. Tremuram tot, beam apă şi ameţeam din nou, beam cafea? acelaşi lucru, era îngrozitor, când am auzit subiectele mi-am dat seama că nu mai pot scrie, că îmi tremură mâinile ca naiba şi capul refuza să gândească. Am mai încercat atunci să scriu, dar degeaba, făceam doar linioare, după care mi-am lăsat un pic capul pe bancă, m-am ridicat şi am ieşit.

Cel mai bine e în tren. Când trebuie să mergi undeva, să faci un lung drum, unica salvare sunt rotile. Nici nu simţi cum trece timpul. Încă o ţigară, un gât de apă şi iarăşi eşti pe spate. Iată ce înseamnă fericirea. Şi dacă aici ea nu exista în mod normal, eu mi-am adus-o artificial. Dar artificialitatea noastră e mai normală decât toate rahaturile care se întâmplă în jur. De-aia, revenirea la realitate este din ce în ce mai grea. Te trezeşti că nu vrei să mai fi cu picioarele pe pământ, nu mai vrei să faci parte din această societate de căcat. Mai tragi un fum sau iei un pumn de pastile şi pa. Ceea ce se întâmplă în interiorul meu schimba şi exteriorul. Cel puţin pentru mine. Aşa, mă simt ca-n filme.

Stau întins în pat, nu mai sunt în stare să privesc ceva, culorile de pe pleoape sunt prea puternice, halucinaţiile m-au cotropit, şi aud parcă o bătaie în uşă. Yo, ce faci? E Fane Babanu' şi Bobdylán. Iar dormi sau încă nu te-ai trezit? Mă cheamă la o bere. Nu vreau, băieţi, azi nu beau alcool. Hai, Yo, ce-i cu tine? Sunt răcit, am luat nişte pastile.

Până la urma m-au convins să vin măcar la un suc. Am coborât cu greu. Tot vorbind aiurea şi râzând. Ai fumat? M-au întrebat ei. Nu.

În bar le-am spus de ce nu beau alcool. Ar fi catastrofal. Aş borî până mi-aş da duhul. Mai bine un suc. Mi-am aprins o ţigară şi am băut un gât de cola. Pizdos.

Imediat am simţit cum creierul mă eliberează, mă lasa. Foarte bine. Pleoapele mi-erau foarte grele, aşa că Bobdylán sau Fane Babanu’ trebuia să mă trezească ca să scrumez, să nu-mi ard pantalonii de trening. Îmi povesteau mai târziu (fiindcă singur nu-mi amintesc nimic) că am tot adormit, odată cu capul pe spate, odată cu degetul în nas şi de mai multe ori cu ţigara în gură. De dată aia exagerasem. Fane, ca să-mi fie mai bine, îmi tot comanda cola şi cafea, poate mă trezesc, habar n-avea că din contră, mă pocnea în cap fiecare gât de ceva şi fumul de ţigară. Când m-am dus la budă, m-am pomenit cu Bobdylán căutându-mă, credea că am adormit şi aici. Dar eu pur şi simplu nu mă puteam pisa. Trebuia să aştept uneori vreo cinşpe minute până reuşeam. Asta e defectul roţilor, deşi cinşpe minute în starea aia e o clipă.

Lor nu le-a prea plăcut ideea cu pastilele. Au zis că iarba, haşişul e altă treabă, e mişto, ştii cum arătai tu, Yo? – erai varza-varza, o ţineai cu aberaţiile până capul îţi cădea într-o parte. Chelneriţa se şi speriase şi nu înţelegea nimic, îţi dai seama, cineva bea cafea şi suc şi e din ce în ce mai rupt, unde ai mai văzut aşa ceva, nu, eu nu vreau aşa ceva, mi-a fost de-ajuns că te-am văzut pe tine. Nu prea mă credeau că de fapt e fain, că ai nişte halucinaţii super, eşti foarte sincer şi binevoitor. Oricum, eu îmi găsisem înlocuitor, până m-am trezit că nu pot sta mai mult de o săptămână fără, chiar dacă fumez iarba, simt o nevoie chinuitoare de a bea pastile. Atunci am înţeles că e mai grav, că deveneam dependent în cel mai bun caz, iar în cel mai rău şi cel mai adevărat? devenisem deja. Dar nu mai conta. Nu mă mai interesa. Nu mă mai interesa absolut nimic. Mai bine aşa. Când aveam chef sau ştiam că am să beau vreo bere, nu mai luăm pastile, fumam travca cu alcool, când nu? tablete, mai şi fumam, dar nu ţin minte efectul, aş vrea să-mi amintesc, nu pot, ştiu că da, de mai multe ori fumasem când luasem şi tablete, dar nu ţin minte nimic. Probabil a fost bine. Întotdeauna toate se termină cu bine.

Viaţa asta îmi aminteşte de o barcă ce pluteşte pe un

rău în care câţiva indivizi stau leşinaţi. Aceşti indivizi suntem noi. Cu toţii. Iar deasupra răului, deasupra câmpiilor şi pădurilor cu iarba ce veghează acest rău, soarele şi luna ca o combinaţie perfectă de tablete.

Sau ca o bicicletă, doar totul merge ca pe roate, nu?

24. Dragostea mea

Zilele astea mi-am amintit de tine. De tine cea reală. Fiindcă oricum erai cu mine, în halucinaţiile mele. Când îmi reveneam un pic şi îmi aminteam de tine, mi se făcea rău. Fiindcă atunci realizăm ca tu, cea reală, nu eşti aici lângă mine. Că ai rămas doar în visele mele. Atunci repede mă întorceam la starea aia care mi te aducea. Erai frumoasă, foarte frumoasă. Toate culorile se roteau în jurul tău, dorind parcă să fie cât mai aproape de tine.

Dar zilele astea am încercat să rămân în realitatea asta, a voastră. Mi-a fost extrem de rău, nu mai înţelegeam nimic, tremuram, creierul meu parcă nu mai voia să gândească şi să-mi lămurească ceva. Am simţit atunci, acum, nevoia de a te vedea. Chiar dacă închid ochii şi te văd în realitatea asta a mea. Simt că îmi lipseşti mult, dar încerc să mă adaptez noilor reguli ale jocului. Poate că aş fi dezamăgit dacă ai fi acum alături, poate că ţi-aş spune că eşti mai frumoasă în visele mele, dar asta nu contează acum, simt că înnebunesc când existenţa ta e numai în mine, nu şi în realitatea asta, a voastră.

Tocmai ascultăm un album de Nautilus Pompilius. N-AU? cum li se mai zice. La sfârşitul albumului era o piesă care nu apărea şi pe copertă. Nu ştiu ce cauta în album, probabil că e o completare a casetei. Nu-i ştiu nici măcar denumirea. Hai că ţi-o traduc, dacă tot e vorba de ea:

dacă tu vrei să mă iubeşti iubeşte şi umbra mea deschide-i uşa ta las-o în casa subţirea lungă neagră creatura s-a lipit de picioarele mele ea urăşte lumina dar fără ea nu poate exista dacă vrei? fă-mi albă umbra mea dacă poţi? fă-mi albă umbra mea oare cine? Cine în afară de tine?

oare cine? Cine dacă nu tu?

dacă vrei să mă iubeşti pregăteşte pentru ea sânge

toate cuvintele ei sunt minciuni dar acestea sunt cuvintele mele de la lungile convorbiri de noapte spre dimineaţă doare capul lacrimile cad în ceai dar ceaiul e amar fără lacrimi dacă vrei? fă-mi albă umbra mea dacă poţi? fă-mi albă umbra mea oare cine? Cine în afară de tine?

oare cine? Cine dacă nu tu?

Astea sunt cuvintele. Traducerea, de fapt. Nu cred că traducerea e foarte bună. Oricum, cam asta e. Aş vrea să o ascultăm împreună, da, cred că asta am vrut să-ţi spun. Şi că mi-e dor de tine. Nu ştiu dacă mă înţelegi. Mi-e foarte greu să vorbesc acum, mi-e greu să respir. Aerul ăsta are efecte ciudate.

Aş vrea acum să ies afară şi să mă arunc în zăpadă. Nu contează dacă e iarnă sau nu, dar aş vrea acum să ies afară şi să mă arunc în zăpadă. Zăpadă să se lipească de mine şi eu să mă rotesc mai departe până aş deveni un boţ de zăpadă. Peste munţi, dealuri. Poate asta m-ar ajuta. Poate că nu. Să mă încălzesc acolo în mijlocul zăpezii. Apoi să explodez.

25. Hop, băieţii pe strada vorbesc în hip-hop

Mă întâlnisem cu Fane Babanu’ după ce nu ne văzusem de câteva luni. Am mers în Colegium, barul de sub poalele căminului XVI, care s-a mai numit şi Karaoke cândva, şi dracu’? mai ştie cum. Apoi Colegium s-a închis şi am mers în cel mai apropiat, deschis non-stop bar, Nera.

A doua zi el avea examen, eu parcă nu, sau nu aveam de gând să mă duc. Fane a zis că se descurcă el cumva, aşa că nu ne-am sinchisit să bem bere până dimineaţa. Era deja vreo trei, alături se iscase o mică ceartă, sticle sparte, scaune rupte, boturi mânjite cu sânge. Noi ne vedeam de berea şi de discuţiile noastre.

Cum deja eram beţi, nu mai puteam discuta normal, începusem să vorbim despre tot felul de rahaturi. El spunea tare ca adevărata poezie, muzica, e hip-hopul, iar eu râdeam şi îi ziceam stai, dom? le, că-i rockul. Ambii am fost de acord că nu merita totuşi să ne batem. Deşi am discutat despre asta câteva ore.

La sfârşit, când nu mai eram în stare să mai vorbim şi

să bem, am mers la cămin. După această întâlnire Fane Babanu' începuse să-mi aducă tot felul de casete cu hip-hop, poate-poate mă răzgândesc. Ascultă, Yo, şi eu am fost rocker, ştii ce plete aveam, ascultam Led Zeppelin şi Anathema şi multe altele şi acum mai ascult, dar trebuie să asculţi, îţi zic eu că merită să le asculţi, pe bune, dacă nu-ţi place? foarte bine, e treaba ta. Atunci am început să descopăr că mai este un hip-hop, care nu e nici pe departe cel mediatizat, că e total altceva. La început mi-a plăcut Cypress Hill. M-am mirat că mi-a plăcut, dar asta e, am pus caseta alături de Sepultura, Marilyn Manson, Tiamat, Sex Pistols şi Zoopark. Se mai întâmpla, se mai întâmpla, am zis. Apoi mi-au plăcut şi altele. Chiar şi romaneşti: Metadon, printre ele.

La o oră a profesorului la care făceam ce puteam ca să nu lipsesc cumva vreodată, într-o ciudată paranteză, cum obişnuia să facă spre marea mea satisfacţie, căci intra într-un fel de transă, vorbea despre ceea ce nu programase, a spus că, da, cred, ca hip-hopul, cultura aceasta de cartier, va deveni ceva important, uitaţi-vă de exemplu la poezia lui Geo Dumitrescu, care era total anti-culturala, sau cel puţin aşa credeau el şi alţii. Hip-hopul, subcultura de cartier ar putea să devină cândva o cultură importanta.

Buru a fost atunci răutăcios, zicându-mi că nu ştie dacă profesorul ar mai avea aceeaşi părere după o întâlnire cu băieţii de cartier. M-a mirat acceptarea aceasta, era între vârsta mea şi cea a profesorului o diferenţă destul de mare, dar uite că el a acceptat ceea ce eu încă nu reuşeam să fac.

Apoi am început să ascult mai atent versurile. Unele erau foarte bune. O poezie adevărată, nu de-aia de care eşti obligat să citeşti pentru cursuri, de-aia moartă. O poezie a realităţii imediate, necenzurate, de aia foarte dureroasă. O.K? nu am zis că toată, nu e aşa, cum nici toate versurile din rock nu mi se par geniale.

Nu, nici pe departe nu sunt foarte bune toate textele alea din rap, din hardcore, din hip-hop, dar să nu uităm că

majoritatea cărţilor de poezie scrise de? profesionişti? sunt de fapt căcat, un mare căcat, aş spune că sunt pentru copii, dar e o greşeală a-i crede pe copii imbecilii care înghit totul, nici pe departe nu e aşa, de aia adorm repede când le citeşti porcării.

I-am dat dreptate lui Fane Babanu’. Le-am dat dreptate băieţilor care pictează gardurile şi pereţii blocurilor.

Ascult Eminem şi ascult Marilyn Manson. O parte din lucruri trebuie spuse pe faţă, aşa cum sunt ele. Când începi să-ţi cauţi alte cuvinte? mai frumoase? realizezi că nu spui nimic din ceea ce crezi, din ceea ce ai vrut să spui iniţial.

Fiindcă realitatea în care trăim noi acum, aici, nu se poate exprima printr-un poftim, noapte bună, poftă mare. E o laşitate. Un? zda mă-tii.

Realitatea asta se exprimă prin sugi pula! Şi pizda mă-tii!

Ascultă-ţi cinci minute gândurile şi ai să vezi că am dreptate.

26. Un fum pentru prietenie

Printr-o plăcută întâmplare pe peron i-am întâlnit pe Scrof şi Allbe. Mai era cu ei o gagică, n-o ştiam, semăna cu o puicuţă de-aia care dansează manele, dar e de acord să rabde şi Ozzy Osburne, dacă aşa vor păţanii. Ne-am cuprins şi ne-am cărat bagajele într-un compartiment. Aveau şi ei bilete pentru compartimentul meu. Băieţii erau veseli, Allbe mi-a zis că arăt foarte bine, eu i-am mulţumit spunându-i că arata îngrozitor, tot felul de formule de politeţe de-aia idioată, care apare când se întâlnesc nişte prieteni care nu s-au văzut de mult timp.

Am mai povestit tâmpenii şi apoi am coborât din tren să cumpărăm suc. M-am trezit la intrarea unui bloc. Băieţii au scos o ţigară. Încercam atunci să mă las. Pentru întâlnire, ba, pentru prieteni. Prietenia s-a dovedit a fi destul de tare. Râdeam clătinându-ne şi ţinându-ne de burţi.

Uitasem să luăm suc.

Am mai stat de poveşti în compartiment, râzând tot timpul, apoi când fumam cu Allbe în coridor, am hotărât că lui Scrof nu i-ar strica o mică gruzeala. Aşa că le-am spus lui Scrof şi gagicii că mergem după suc, Scrof a vrut să vină şi el, dar noi, nu, nu, nu, coborâm noi, venim imediat, luam chiar de aici de pe peron.

Mai era încă vreo oră până la pornirea trenului, aşa că am mers cu Allbe direct într-un bar. Am băut câte o halbă amuzându-ne de Scrof, care ne înjura probabil în gând şi care se gruzea, sigur, în compartiment.

Era foarte cald. Iarba făcea răceala berii şi mai savuroasa. Am mai spus bancuri, ni l-am imaginat pe Scrof acolo în compartiment? mare şi trist. Ni l-am imaginat tot ieşind din compartiment, uitându-se pe geam dacă venim sau nu.

Vorbeşte politicos cu gagica aia acum, ea e vorbăreaţă, Scrof probabil deja se bâlbâie, nu mai ştie cum să lege cuvintele. Îi transpiră curu'? şi se gândeşte la suc şi la suca de alături, la cât de cretini suntem noi că l-am lăsat aşa pe mititelu? în aşa primejdie de a se gruzi definitiv.

Ne-am uitat la ceas, era timpul, aşa că am luat repede un suc şi am alergat la tren. Tocmai pornea. Pidarilor? ne-a zis Scrof, ceea ce ne-a amuzat şi mai rău. Tormoz? i-am răspuns noi, la care s-a amuzat şi el un pic.

Seara numai începea? narcomanilor? ne-a zis tipa. După care în plină viteză a trenului am ieşit în coridor şi toţi patru am fumat pentru prietenie. Deodată v-am prins, a zis gagica după ce a tras un fum. Da? noi ne gruzeam, a mai zis Scrof. Blea!

Peste câteva zile, într-un apartament, descoperisem un nou tip de bulibuleator. O sticlă de plastic cu fundul tăiat, băgat în apă şi deasupra, la capac, iarba. Aprindeai un chibrit, ridicai sticla în sus, până rămânea doar un pic în apă şi astfel intra fumul în ea. Apoi scoteai capacul şi puneai gura. Inspirai tot fumul. Apoi iarăşi şi iarăşi. Până te trezeai în ceruri. Sau în cercuri. Aura de fum a îngerilor.

Eu deja le combinăm bine cu pastilele. Mă trezeam

prin baruri rupt, înconjurat de gagici şi prieteni care la întrebări le explicau că sunt foarte, foarte obosit, că nu am dormit câteva zile din cauza examenelor ş.a.m.d. Mă simţeam ca o reptilă iarna, cu creierul amorţit, cu mici bliţuri, încercări de a conştientiza ceva, apoi căderea. O cădere lungă în vis, în sunete, în culori. Uneori încercam să mă concentrez asupra vreunui banc, dar degeaba, imediat, imediat mi se părea mie că ridicăm capul de pe masă, priveam ceasul, uneori trecuse doar vreun minut, alteori vreo oră. Nu ştiu de unde apăreau atunci tot felul? de tipe, probabil ne vedeau aşa rupţi şi se simţeau în siguranţă. Încercau chiar sentimente materne faţă de noi, încercau să aibă grijă. Noi ne sorbeam sucul, berea, mai fumam, până ne trezeam dracu'? ştie unde. Nebănuite sunt căile tale, Doamne! Acele zile când mă trezeam cu vreo una peste mine, fete de-alea care dacă vorbeşti normal îţi spun că doar după căsătorie, ca tu vei fi primul, apoi, hai o dată, bine, da, nu prea ştiu că n-am mai luat-o până acum în gură.

Care apoi vor să te apere întotdeauna de ceva, nu-i bai dacă nu au de ce. Care se folosesc de tine ca de un obiect, un vibrator, apoi vor să te însufleţească, să te facă cel mai bun, cel mai elegant etc., să te căsătorească cu ele, să-ţi facă copii ş.a. Căcat. Curvele dracului. Dacă-ţi trebuie s-o sugi, suge-mi-o, dar nu încerca să mă umanizezi după aia. Nu încerca să transformi broasca în prinţesa. Probabil că tipul ăsta de femei vizionează multe seriale şi cred că viaţa are multe întorsături spectaculoase, ca cel rău va fi pedepsit iar binele va învinge, ce pula mea!

Mi-au provocat întotdeauna o mare scârba, mi-au amintit de căcat amestecat cu ciocolată. Libertatea mea este numai a mea, dacă te las alături nu înseamnă că nu mai sunt liber, ci că mă doare în cur, sau pur şi simplu sunt plictisit pentru a mai face ceva.

Acele zile în interiorul bulibuleatorului. De unde totul apărea altfel, mai isteric, mai colorat, mai fără nicio logică. Şi ochii prea obosiţi pentru a privi prin sticla. Ochii ce se închideau şi priveau undeva departe. Departe de oameni,

departe de simple sentimente, de gânduri. Departe este aici în interior. De unde izvoraşte durerea, dar şi uitarea. Dar curva de memorie chinuie. Dimineaţa când te trezeşti eşti aproape întors cu totul în realitatea asta şi vezi că nu aici ţi-e locul, ca aici e locul doar pentru durere, pentru sinucidere. Curvă de memorie întotdeauna ne fute, oricât de puternici ne-am crede. Dimineţile alea chinuitoare în care nu ştiam cum să-mi iau doza, mai repede să uit, să râd. Când soarele deranjează, liniştea macina, iar gălăgia te stoarce. Vrei să uiţi şi nu poţi. Vrei să-ţi aminteşti şi nu poţi. Uite-aşa. Realitatea asta opacă, îmbătrânită, pizda asta de realitate are nevoie de senzaţii tari care s-o trezească din amorţeală ei puturoasă. Realitatea asta ca o telenovelă. Iar prietenii sunt ca tine. Nu-i privi în ochi atunci când se trezesc. Vei vedea durerea, mizeria insuportabilă, vei vedea dezgustul şi scârba. Nu-i întreba nimic. Cel mai bine e să nu faci nimic. Niciodată. Atunci nu pierzi nimic. Niciodată. Munca e pentru sclavi. Munca e o metodă prin care realitatea ne fute. Deschis. Mai bine mori, mai bine nu te naşti, hai ba, mai bine bei o bere, fumezi oţ igară. De ce nu considerăm arta o muncă? Fiindcă ne face plăcere, iar munca, nu.

Fiindcă vreau să ucid pe cineva, fiindcă afară e soare, începe să se încălzească, copacii înfloresc, fiindcă vreau să mă sinucid, fiindcă vodca ucide răceală, fiindcă şi cărţile ard, fiindcă viaţa e extraordinar de frumoasă şi interesantă, eu sunt frumos şi interesant, dar sunt un cretin, fiindcă dragostea, fiindcă elevilor le place să-şi împuşte colegii şi profesorii, fiindcă eu am dat foc casei în care dormeau părinţii mei, fiindcă atunci când adorm mă deranjează ţânţarii, fiindcă mă latra câinii, fiindcă iarba începe să iasă de sub pământ, fiindcă am fost lovit cu o sticlă în cap, apoi cu o bară, fiindcă pe cer sunt nori, fiindcă Eminescu a murit, fiindcă zidurile sunt pline cu sugi pula şi nu cu Eminescu poetul nostru naţional, fiindcă picioarele nu te duc acolo unde vrei, iar capul sare ca o minge pe asfalt, fiindcă vorbim în râmă, fiindcă nu sună bine ceea ce vorbim, fiindcă nu ne place cum suntem, ne

place întotdeauna altceva, altcineva, fiindcă e mişto să pescuieşti, e mişto să-i ucizi dracului pe toţi odată, e frumos să desenezi, sunt bune prăjiturile, fiindcă Dumnezeu şi-a scris, şi-a terminat cartea şi nimeni nu i-a dat niciun premiu, măcar de la U.S. Din Moldova, fiindcă sunt tânăr şi nu vreau să mai fac nimic, poate o formaţie, fiindcă Björk crede că şi chitara e inutilă în timpul nostru, fiindcă nu mă satur niciodată de somn, fiindcă mi s-au rupt ciorapii, fiindcă îmi transpira corpul, fiindcă mă cac, mă piş, fiindcă trebuie să plăteşti, plăteşti însutit şi nimeni nu da un parai pe mine, fiindcă mă dor ochii, unul a şi cedat deja, capul e prea greu şi viaţa mi se pare prea frumoasă, fiindcă tata îmi zicea dă-le în bot la toţi, nu te lasa, fiindcă mama îmi zicea să nu bat fetele, să nu le chinui, fiindcă obosesc foarte repede, mă enervez, mă bucur, sar şi urlu, fiindcă e de-abia dimineaţă şi deja m-am săturat, fiindcă seara e departe, fiindcă trebuie să mănânci, să bei şi să te droghezi, fiindcă căcatul pute, fiindcă m-am născut în Uniunea Sovietică, fiindcă Lenin a murit, fiindcă Stalin era narcoman, fiindcă putrezeşti, te împuţi, dacă te ard, oricum pute, fiindcă pasărea zboară, dar se şi impute şi se mănâncă, câinele e prietenul omului, fiindcă exista muzica şi există discoteci, fiindcă exista DJ, fiindcă iarna apa e prea rece, iar berea vara e caldă, casele au garduri, fiindcă e iubita soţia aproapelui, totul este a tuturor, dar eu trebuie să fur, fiindcă îmi strâng bani pentru un pistol, Buru rupe tot ce desenează, toţi sunt tâmpiţi, fiindcă se naşte şi se moare, dar mai ales se împute, fiindcă dimineaţă trebuie să te trezeşti, trebuie să bei o cafea, iarba este verde iar cerul albastru, fiindcă nu mai am motocicletă, fiindcă rotile se sparg, fiindcă căderea e dureroasă, fiindcă trebuie să te razi, să te tunzi, fiindcă transpiri când te fuţi, fiindcă e lene, fiindcă e scârbă, fiindcă trebuie să scrii scrisori, fiindcă exista avioane, fiindcă avioanele mai cad, dar sunt şi explodate, creta de la tabla se termină, calciul e foarte bun pentru alergie, iar vitamina C pentru răceală, fiindcă trebuie să începi, dar trebuie să şi termini şi apoi să te ştergi, caseta trebuie

întoarsă, cartofii prăjiţi şi sarmalele fierte, fiindcă dimineaţa soarele răsare iar seara nu, fiindcă vine menstruaţia, o dată pe lună, dar poate mai des, fiindcă e bine să mori pentru patrie, trebuie duse flori la morminte, dar şi la iubita, ceasul merge numai înainte nu şi în părţi, cresc unghiile, apoi se umplu cu negru, fiindcă suntem creaţi după chipul şi asemănarea Lui, fiindcă Salman Rushdie, dar şi Troţki, fiindcă stelele sunt albe, fiindcă se mănâncă peste, dar şi rechini, şi balene, şi găini, şi ouă, fiindcă memoria trebuie să ne fie veşnic vie, fiindcă avem numai două mâini şi două picioare, fiindcă exista televizoare color, dar şi alb-negru, fiindcă visele colorate caracterizează persoanele cu psihicul la pământ, fiindcă se spânzura numai câte unul într-un lat, fiindcă la toba trebuie să loveşti repede, fiindcă pisica papa rândunele, iar cuţu? papa pisica, fiindcă exista prietenie, dragoste, fiindcă la mort trebuie să plângi şi la nuntă să te îmbeţi şi să râzi, fiindcă nu se mai termină odată, fiindcă guma şterge creionul, fiindcă e seceta, inundaţii, fiindcă băiatul şi fata mea e o valoare, fiindcă pisica poate fi albă, dar şi neagră, fiindcă la război se moare, iar moarea e bună la mahmureală, fiindcă puşca este cu o ţeavă, dar şi cu două, fiindcă ultimul cartuş se păstrează întotdeauna pentru sine, fiindcă sunt cuţite pentru fructe, fiindcă dacă-ţi trag una peste bot îţi curg mucii, fiindcă exista electricitate, dar şi scaun electric, fiindcă exista nu, exista da, fiindcă nu exista, fiindcă exista, fiindcă nu exista, fiindcă exista, fiindcă nu exista, fiindcă exista, chitara bas, România vrea să intre în NATO, pătlăgica se strică, pâinea se face clei, când ucizi un ţânţar curge sânge, fiindcă se citeşte de la stânga şi nu de la dreapta, fiindcă exista cărţi dar şi nu există cărţi, capul doare, dar şi se taie, fiindcă poţi fugi, fiindcă mare, munte, cutremure, fiindcă întotdeauna coca-cola, fiindcă aeroplan, fiindcă foaie verde, fiindcă busuioc de la Moldova, tu sugi pula eu bat toba, fiindcă se cade, fiindcă soarele poate fi roşu, fiindcă ochii pot fi roşii, fiindcă apa se bea, dar şi se fierbe, fiindcă marea are sare, fiindcă sunt lacrimi, dar şi de bucurie, casele se vopsesc în

verde, dar şi în albastru-galben-roşu, fiindcă Paris, dar şi Galaţi, şi Orhei şi New York, febra aftoasă şi boala vacii nebune, fiindcă eternitate, fiindcă uneori cerul e albastru şi transparent, fiindcă.

27. Turn-on

Spre marea noastră surprindere, Bobdylán începuse să scrie poezie. Despre orice, nu conta, important era că scria. Despre filme, personaje de filme, despre cămine, dragoste, futai, tot ce-i trecea prin cap. Spunea că nu ştie dacă e ceva bun sau ceva, aşa, aiurea. Nu făcea diferenţa dintre ceva ce mie îmi plăcea mult şi ceva ce nu-mi plăcea deloc. Spunea că habar nu are de ce o poezie e bună şi alta nu. Dar îi plăcea că scria. Îşi găsise şi el un hobby. Ce să facă ca să nu se plictisească. Scria despre ţâţele nemaipomenite ale unei prietene care venise la el, iar dimineaţa când s-a trezit şi îşi aranja sutienul toţi cei din cameră au rămas paralizaţi de aşa privelişte, despre masturbare, despre cartofi prăjiţi la ora 12 noaptea, despre nebunie şi despre tot ce vrei şi ce nu vrei.

Îşi intrase în rol, aşa că într-o zi m-am pomenit invitat de el la un cenaclu, unde avea să citească. Mai veneau şi Buru şi Fane Babanul. Spectacolul, adică cenaclul, trebuia să fie la un scriitor-geniu provincial. Mai veneau şi Artiştii şi alţii. Am mersţinând cont că Bobdylán mi-a zis că va fi vesel, vor fi sucuri şi băutură.

Am ajuns, am făcut cunoştinţă cu starul, ne-a mai povestit tot felul de tâmpenii la care noi, ha, ha, ha, trebuia să râdem, a adus cafea, vin, aşa că eu cu Fane Babanu' ne simţeam excelent, iar Bobdylán era un pic nerăbdător să citească şi el odată şi să scape. Buru privea nişte reviste.

Apoi Bobdylán a citit. Sunt publicabile o parte, a zis starul şi le-a făcut o analiză de doi bani, aşa cum se face la şcoală, probabil ne credea debili, tot încerca să explice căcaturi spre hazul şi jalea noastră. Bobdylán asculta cu gura căscată, parcă nu-i venea să creadă ce aude, care Arghezi dom? le, care Coşbuc dom? le, care Goga, ba, parcă voiau să ţipe ochii lui, dar tăcea, trebuia să se poarte

frumos.

Toţi îi intrau în voie starului, aşa că i-am făcut lui Fane semn şi am ieşit. A mai ieşit în urma noastră Bobdylán. Am mers într-un loc mai dubios şi am tras acolo o iarbă, Bobdylán începea deja să râdă de ce auzise, noi cu Fane şi mai tare, şi ne-am întors. Starul povestea ceva despre Dracula, o temă tocmai potrivită, aşa că Fane şi cu mine nu am mai rezistat, am râs ca tâmpiţii acolo, nemaiputându-ne controla. Bobdylán ne-a zis mai târziu ca el îşi muşcase limba până la sânge ca să nu râdă. Ceilalţi au dat din umeri, ce să le faci, sunt incontrolabili ăştia mai tineri şi ne-au lăsat în pace.

Starul tot abera de la o temă la alta, toate foarte haioase: vampiri, vrăjitoare, draci ş.a.m.d. Trebuia să bem vin şi cafea ca să fim ocupaţi cu ceva, să nu mai râdem atâta. Oricum, nu ţinea mult. Fără să râdem. Starul trecuse la tema familiei, despre importanţa fiecărui membru, despre relaţiile umane, despre cât de pizdosi sunt romanii. Nu ştiu, probabil îi plăcea că râdeam aşa, nu arata supărat, din contră, credea probabil că spunea ceva haios.

Aşa că noi nu ne-am sinchisit, am râs în voie până am ieşit. Artiştii ne-au ignorat. Nu intrau în cercul lor de interes căcaturile noastre de rasuri stupide. Bobdylán îşi eliberase şi el râsul. Afară era foarte mişto, o plăcere să tot râzi, aşa că proştii, ca ăia care nu au niciodată nicio grijă, ca ăia cărora li se zice resturile societăţii, junkyi societăţii. A fost o seară reuşită. Dar Bobdylán nu ştia dacă vrea să mai citească ceva undeva. Lasă ba, că e interesant, mai afli şi tu ce ai vrut să spui dac-ai uitat? ne amuzăm noi.

Mai târziu mă împrietenisem cu câţiva dintre Artişti. Erau băieţi de treabă, doar ca seriozitatea aia academică pe care le-a impus-o şcoală îi cam strică. În rest erau simpatici. Dostoievski? reuşea să pară interesat de exterior, în acelaşi timp făcând ceea ce vrea el, Roman cu lungile lui monoloage despre mâncare, despre cum şi cât trebuie să mănânce un prozator. Răspunsul lui era: mult, un prozator trebuie să mănânce cât mai mult, trebuie să aibă stomac de prozator. Emin care a scris cel mai bun

poem care ar putea exista şi după asta s-a lăsat de scris, şi Lord care e în aparenţă tot timpul mulţumit şi bine dispus, numai că în realitate nu e chiar aşa. Toţi sunt haioşi iar vina seriozităţii şi-o spala regulat, măcar o dată pe săptămână cu zeci de litri de bere, palinca, vodca, vin. Şi li se iartă. Totul se iartă.

28. F.

Mă gândesc ce rost are, pe bune, ce rost au toate. Nu vreau să fiu răutăcios, dar de ce? De ce să te trezeşti dimineaţa la opt şi să vii seara acasă la nouă. Între timp mănânci în fugă, eşti în realitate, dar în care? A altora. Întotdeauna în realitatea altora. Niciodată în a ta, proprie, nu te trăieşti niciodată pe tine însuţi. Nu ai timp. O fugă continua. La sfârşit? nimic. De ce să nu faci acest salt direct. Direct la nimic. Pentru această viaţă de căcat. Bucuria, fericirea, utopii. Bucuria de a te întâlni cu prietenii care sunt şi ei distruşi, de serviciu, de soţie, de soţ, de alte rahaturi, întotdeauna prea mult. Niciodată nimic. Niciodată acea linişte, niciodată acea eliberare a creierului, când te simţi, te simţi pur şi simplu pe tine şi nimic altceva. Suntem fascinaţi de prietenie, de dragoste, fiindcă nu înţelegem cum altcineva ne poate simţi, se poate bucura de noi, când noi nu facem acelaşi lucru cu noi înşine niciodată.

Când te voi vedea data viitoare, te vei bucura, ca de obicei, îmi vei spune că eşti grăbit, ne vom întâlni seara. Seară vom bea o bere, ne vom îmbăta, vom vorbi tot felul de căcaturi şi dimineaţa eu voi pleca. Mă gândesc la prietenii mei. Unii din Moldova, alţii din România, alţii de mai departe. Sunt lucruri care ţin de interiorul nostru. Interiorul nostru e peste tot. Ne neglijăm prietenii, ne neglijăm pe noi înşine. Vrem să rămânem, cum spunea odată Kopkil, o găleată de căcat. Toţi sunt nişte găleţi de căcat. Cel mai bun lucru e să ne deşertăm, de dorit în aproapele nostru.

Fă ceva ca să ţină alţii minte, bucuria maximă? împuşca pe cineva în cap. Spală-ţi mâinile cu sângele lui. Intră într-o biserică şi dă-i foc. Încearcă să te simţi, fă

ceva. Am obosit. Poate că ar trebui să fac astea. Sau să fumez o iarbă. Nu ştiu, iarba îţi dă acel sentiment de eliberare, de pace. Când nu te mai interesează ce se întâmplă în jurul tău. Nici de tine nu te interesezi, dar îţi simţi existenta, simţi că e frumoasă, acele culori, acea fascinaţie a urcării în ceruri, a vitezei, a încălcării tuturor regulilor. În acele clipe crezi că Dumnezeu exista, ca toate au un rost.

Nu ştiu. Acest rost se pierde imediat după trezire. Simţi că devii o găleată de căcat şi pentru a-ţi veni în fire simţi nevoia de a ieşi iarăşi din această realitate, prin pastile, prin iarbă, haşiş, nu contează ce. Sau prin durere. Prin durerea pe care o produci. Un glonte, un cuţit, un hârleţ, atunci te eliberezi odată cu lovitura. Cu căderea celuilalt. Apoi iarăşi întoarcerea, iarăşi acel sentiment de căcat. F, aş vrea să bem o bere şi să râdem. Fără iarbă. Vreau să încerc să mă simt bine fără ea. Să văd dacă se poate. Nu ştiu. Creierul meu refuză să mă asculte. Tremur tot, F, mi-e rău. Mi se pare că nu am să reuşesc să mă bucur. Poate niciodată. Şi mi-e silă de tot, de mine inclusiv.

Dacă închid ochii, pleoapele mă duc în ceruri, mă duc departe. În acea absentă minunată. Sub o cascadă de apă, în unica cădere care nu provoacă durere. Probabil creierul refuza să reacţioneze normal, refuza să înţeleagă, vrea eliberarea, liniştea. Nu ştiu dacă e posibil. Aşa că-mi închid ochii. Mai bine închid ochii.

Toate astea se aseamănă cu un bumerang. Un bumerang pe care îl arunc, sunt bucuros de zborul lui, uit de mine, trăiesc zborul, apoi bumerangul se întoarce, se apropie, e lângă mine, mă loveşte sec în cap. Aşa sunt aceste călătorii. Ceea ce ţi se dă, mai târziu ţi se va lua.

Ochii care îţi aduc toate aceste lucruri minunate, la întoarcere sunt roşii, tulburaţi. Fericirea care aduce după ea neputinţa, cedarea. Răul fizic şi cel psihic. Gata! Să uit toate rahaturile astea. M-am săturat, mă înăbuş, îmi vine să iau pe cineva de gât, vreun profesor paranoic, vreun idiot de portar care te întreabă cine eşti, nevrând să te lase să intri în cămin, vreun scriitoraş de poveşti frumoase

şi poezii cu patru rândurele şi multe sentimente. Sau pe pizda aia cu aere de Dostoievski de la facultate de care mi-e şi scârba să-mi amintesc. Sunt atâţia pe care i-aş strânge de gât, i-aş împuşca dracului, încât poate m-aş simţi vinovat dacă nu aş avea o anumită ordine.

Da, F, ce zici, lasa dracului lucrul ăla al tău şi hai să facem o listă. Să începem cu asta. Lista şi dup-aia ordinea, în Ch-au putem găsi aproape gratis instrumente pentru scos creierii imbecililor. Să le scoatem creierii la toţi imbecilii ce ne-au stat vreodată în cale, hai să curăţăm dracului odată drumul de nămol. Hai să facem ceva pentru noi. Hai să ne gândim un pic la noi. Hai să-i punem şi pe alţii pe gânduri. Nu mai pot suporta, mi se rupe de ce se întâmplă în jurul meu, dar mi-e silă de ce se întâmplă cu mine. Dacă vreau să fac ceva trebuie să trec peste cadavre, hai să trecem peste cadavre.

Hai să ne mai amintim o dată de vremurile bune. Dup? aia mai vedem. Dup? aia poate uităm. Scrie-mi.

29. Groovy

Yo, mi-ai zis despre visul tău cu cartea. Cel mai ciudat e că profesorul nostru a şi scris poezie. Cartea ta, cartea din vis poate chiar există. Cum era? Păcat că nu ţii minte detalii. Am visat şi eu de multe ori cărţi. Straniu ca aceste cărţi sunt mai faine decât în realitate. Realitatea cenzurează tot. Chiar şi cei mai curajoşi nu spun tot. Este ceva de care le e frică. Cuvântul scris fascinează, dar şi sperie.

Ce crezi, cărţile astea există? Nu te uita la mine ca la un nebun, eu sincer nu ştiu, cred că ar putea exista. Cărţi existente, dar nescrise. Aşa cum citim la computer, cum ascultam textele din muzica, cum o bună parte din viaţa e literatură, de ce nu ar fi şi aceste cărţi reale? Cărţile care vin în vis. Poate pot fi citite doar în vis.

Literele lor te farmeca, te fură. Sunt cu mult mai vii, mai colorate chiar decât cele de la computer. Îţi dau senzaţia că sunt scrise chiar atunci când le citeşti. Mirosul lor e mai puternic decât al manuscriselor sau al cărţilor noi. Yo, eu cred că există şi e minunat că e aşa.

Fiindcă există lucruri pe care le bănuim, dar pe care nu le putem explica, sunt o mulţime de astfel de lucruri. Altfel ar fi mai neinteresant, ar fi ca o poveste proastă care nu poate găsi alt sfârşit decât cel fericit.

Odată fumasem cu un bun prieten de-al meu, ne simţeam prea bine pentru a sta în vreun bar şi acasă, aşa că am mers la o plimbare. Afară era foarte fain, nu ne mai puteam opri. Cu încetul, cu râsete şi alergări, am ajuns la capătul oraşului. Se făcuse deja seară. Periferia oraşului nu ne prea fascina, dar acolo ne-am dat seama că suntem epuizaţi. Aşa că ne-am căutat un loc pentru odihnă. Am mers la peretele unui bloc, ne-am rezemat cu spinările de el şi cred că am stat aşa vreo oră.

Închisesem ochii şi la început am văzut o combinaţie de culori care se schimbă continuu, apoi nişte sunete de-abia perceptibile. Apoi sunetele au devenit din ce în ce mai puternice, iar culorile mai clare. Vedeam un indian puternic, care părea de-o veşnicie. Cântă la o tobă înalta, de piele. Mâinile lui erau parcă vrăjite, ziceai că face un ritual magic, nu cântă pur şi simplu. Fata îi era colorată cu vopsele, ceea ce văzusem în visul meu. Avea părul lung, cu câteva pene în el.

Totul părea concentrat în cântecul lui, nimic nu era mai important. Tot ce ştiam eu, tot ce se întâmplă în jur părea fără nicio importantă. Doar sunetele tobei şi mişcările mâinilor. Totul se reducea la asta. Şi era suficient, mai suficient decât orice altceva.

Apoi brusc s-a oprit. Şi eu m-am trezit. Eram încă vrăjit de ceea ce văzusem şi auzisem. Capul era concentrat acolo, nu în realitatea în care m-am trezit.

Ştii ce am visat eu? M-a întrebat prietenul. Şi mi-a descris ceea ce văzusem şi eu. Indianul vopsit cu ochii închişi. Mâinile lui şi muzica. Culoarea muzicii. Mi s-a părut o halucinaţie această dezvăluire a prietenului. Nu mai înţelegeam nimic. Cealaltă realitate în care mă duceam eu era văzută şi de el.

De asta te întreb, Yo, oare cărţile, ceea ce zicem noi că e halucinaţie şi vis, nu exista, nu sunt reale?

Am ieşit ambii la balcon şi am privit oraşul. Magazinele de vizavi, benzinăria, troleele ce se mişcau sub noi ca nişte gândaci. Apoi a trecut un camion ce mergea foarte lent iar în el vreo cinşpe băieţi care cântau la tobe. Camionul nu se mai vedea dar noi mai auzeam zgomotul tobelor şi al aparatului de sudură din camion. Totul părea atât de frumos şi liniştitor.

30. Curul şi cerul

Baston şi cu Tolstoi în tren. Au tot vorbit despre statutul scriitorului în societate, cât de bine era în timpul comuniştilor când scriitorilor li se dădea maşina, vila, onorarii grase. Aşa da, să tot scrii, nu că acuma, scrii şi te fut ăştia că nu scrii că Breban sau Druta.

Aş tot scrie acuma cât de pizdos e Brejnev, oricine, numai să plătească ceva. Cică să scrii pentru numele tău, pentru tine şi posteritate. Mă doare-n cur posteritatea asta postmodernismul şi postindustrialismul. Vreau acum ceva. Orice.

Na seara! Biletele la control, vă rog.

Baston şi Tolstoi ies din compartiment. Dom? controlor, suntem şi noi studenţi, nu prea avem bani, hai că o să vă mulţumim la sfârşit. Controlorul a mârâit ceva, le-a arătat compartimentul. Să vă găsesc aici, că altfel va belesc, no. Mersi, mersi, dom? controlor. Aici vom fi.

Baston, nu-i aşa că e mai mişto să te masturbezi decât să te fuţi? Femeile astea fac nazuri, zici că au o comoară acolo între craci, nu o pizdă. Mai bine îţi faci o labă cu viteză care îţi place, fără să transpiri ca porcu’? Pe bune că e mai fain. În linişte cu tine însuţi, fără complicaţii. Aşa stai la televizor, bei bere şi faci laba. Sau e mişto când îţi face laba o femeie.

Eşti prost, ba, nimeni nu-ţi face o labă mai bine ca tine însuţi. Nu dau doi bani pe o labă de femeie, nu au simt astea, ba. Poate te zgaraie, te strânge prea tare sau cu o mână fleşcăita, de zici ca tine pufuleţi, nu o pulă. Nu se gândesc la tine, se gândesc doar la ele, la plăcerea lor de a ţine o pulă în mână.

Ba, Baston, tu eşti prost, te-ai tâmpit de atâtea

lovituri cu capul de mese. Nu ştii ce vorbeşti, sau nu ţi-a făcut nimeni o labă bună. Soţia mea ştii ce laba îmi face? Chiar mai fain decât mi-aş face singur. Şi nu mă mai deranjează, când vrea? o fut, când vreau eu? îmi face o labă. Armonie perfectă. Asta familie. Dacă am mai avea şi unde stă ar fi chiar perfect.

Te dileşti, Tolstoi, aberezi, niciodată o femeie nu poate înlocui un prieten. Iar laba oricum singur mi-o fac cel mai bine. Cu pula nu trebuie să fii politicos, să-i cumperi îngheţată, flori. Trebuie să ai grijă ca de tine însuţi. Fără complicaţii psihice.

Se făcuse târziu. După ce vecina lor de compartiment mânca vreo oră: salam, ceapă, usturoi, slana ş.a., se întinse pe bancheta din faţa lui Tolstoi şi a lui Baston. Era o bătrână foarte grasă. Se întoarse cu fundul la colegii de călătorie. Fiindcă se descălţase, în compartiment se lasă un iz din vremurile demult apuse. Ducea cu ea parcă toate mirosurile din pubelele pe lângă care trecuse. Rochia cu pete de muştar, de scrum, de ceva care era imposibil de ghicit ce a fost, îi dezgoli o parte a picioarelor, a curului, era greu de definit ce era din cauza slăninii ce deforma formele unui ex-corp transformat în monstru, într-un monstru gras, abject.

Baston şi Tolstoi şi-au terminat discuţia şi priveau fundul vecinei lor. Mirosul, ceea ce părea imposibil de privit le-au făcut ochii să lucească, imposibil de întors în altă parte. Am avut o erecţie grandioasă, va povesti mai târziu Baston, am vrut s-o fut pe baba aia cum nu am mai vrut pe nimeni înainte, scârboşenia ei mă excită, voiam să-i pipăi rândurile de slănină, să descopăr printre ele pizda şi s-o fut. Probabil că ar fi fost greu aşa ceva, ar fi fost ca o nouă descoperire a Americii, simplă, dar de neimaginat. Tolstoi recunoştea acelaşi lucru. Dacă nu aş fi fost paralizat de privelişte, aş fi sărit ca un câine pe ea, pula nu îmi mai încăpea în pantaloni, toată scârboşenia aia mă chinuia, nu doream altceva decât s-o fut, dar mă simţeam mic, foarte mic, imposibil pentru mine de a o avea toată, de a o fute aşa încât să i se clatine toate straturile de

slănină, să curgă de pe ea şiroaiele de transpiraţie puturoasă şi de bale care acum i se scurgeau pe banchetă.

Înainte de a ajunge, controlorul a mai trecut prin compartiment. Baston i-a băgat în mână un teanc de bancnote de o mie şi a ieşit cu Tolstoi. Erau ambii galbeni la faţă, cu ochii obosiţi, roşii şi cu hainele îmbibate de acel miros puternic, înţepător. Baba dormea crăcita pe banchetă. Controlorul a rămas cu gura căscată, cu privirea încleiată de membrele dezgolite, scârboase, transpirate ale bătrânei. Apoi trenul frână brusc şi controlorul se trezi căzut cu pula sculată peste cracii babei care se trezise şi îşi ştergea cu o mână balele ce îi ajunseră amestecate cu muci până pe gât.

31. Speed

Mă eliberez. Mă eliberez de visuri, de culori, de fericirea culorilor şi de durerea întoarcerii. Mi-am lăsat visurile cu iarba la o parte, am lăsat cerul departe, fiindcă nu mai puteam suporta trezirea cu durerile îngrozitoare de cap, cu neînţelegerea a ceea ce vedeam, a ceea ce simţeam. Cu borâturile, cu tremuratul mâinilor şi cu capul lăsat pe masa ca un semn al zborului în care pornisem.

Acum, mi-am văzut prietenii. Prietenii mei tot timpul obosiţi, cu râs isteric şi ochii roşii. Şi la fel ca şi mine cu o silă mare faţă de tot ce ne înconjoară. Sila, scârba este ceea ce ne caracterizează pe noi. Nu numai pe mine şi pe prietenii mei, dar pe toţi de aceeaşi vârstă. Din clasa mea numai doi nu se drogau, dar nici nu erau buni de nimic. Restul toţi.

Sau băieţii din America care îşi împuşca colegii şi profesorii în recreaţie. Tarantino nu a făcut prin filmele sale decât o descriere a noastră, a celor drogaţi, a celor ce fug din această realitate şi nu-i mai interesează nimic. Totul va fi pornit de la zero. Ca turnul Babel ce s-a prăbuşit, după asta oamenii să suporte nostalgia cerului, a paradisului. Totul se prăbuşeşte dracului. Totul trebuie curăţat, ca o navă ce e spălată bine înainte de a fi scufundată în mare.

Cu noi se va scufunda tot. Vom cânta acea muzică

funerara-punk şi ne vom distra. Ne vom distra de tot ce se rupe, ce cade şi se împuţeşte. Gata cu telenovelele, gata cu imnurile, gata cu cultură cu chiloţii murdari, gata cu acea creştere în grade, se termină povestea frumoasă cu sfârşit fericit.

Iar eu, eu privesc pe fereastră şi mă distrez, e haios, nu? Durerea e întotdeauna mai terapeutica decât bucuria. Voi încerca şi eu ca tine să mă amuz, să mă vindec prin rănile, durerea celorlalţi. Să hohotesc când totul se prăbuşeşte. Ce ne amuză mai mult decât accidentele, catastrofele? Atunci uităm de noi, ne simţim într-un fel buni, liniştiţi.

Dacă va fi prea puţin rău, deşi mă îndoiesc, cu toţii suntem extrem de saturaţi de toate astea, vom ajuta trenurile să o ia razna de pe sine, creierii să zboare pe pereţi, tot ce ne scârbeşte să fie şters, scufundat şi ars. Focul va purifica tot. Focul trebuie să ne apere, să ne elibereze.

Iar eu voi deveni o persoană normală. Voi desena prin lifturi, mă voi amuza. Nu mai are rost să mă droghez, prăbuşirea a şi început. Voi râde şi voi merge înainte fără dureri de cap. Va fi, este, mişto.

Apoi, voi lua o supradoză şi voi şterge tot.

32. Despre libertate şi ziduri

Mi-a plăcut, Buru, că nu ai rupt ca de obicei ceea ce ai desenat. Mi-a plăcut foarte mult. Sper că îmi vei umple liftul cu desene de-ale tale, ştii că-mi plac. Şi pereţii din bloc. Îmi place că aşa nu poţi rupe, oricât ai vrea. Nu poţi distruge cu aceeaşi lejeritate pereţii, zidurile ca pe o hârtie sau ca pe o pânză. Trebuie să vii mai des la mine, şi din cauză că mai desenezi prin lift. Ar fi foarte mişto ca oamenii să vină că la expoziţii în acest lift, iar eu să nu mai vreau să ies din el. Un lift până la Dumnezeu. Buru, termina de desenat liftul şi hai să urcăm în el până la Dumnezeu.

De fapt, desenele din liftul tău nu au fost primele pe care nu le-am rupt. Mai ţii minte când am plecat în călătorie, când am ajuns pe la Amsterdam, la Berlin?

Atunci mi-ai zis la întoarcere că arăt foarte bine, că parcă am mai întinerit. Chiar aşa a şi fost. M-am întors eliberat de ceva greu ce mă scufunda din ce în ce mai jos. Apropo de Dumnezeu, pe care l-ai amintit.

La Amsterdam m-am întâlnit cu câţiva prieteni care o tăiase şi care au rămas acolo definitiv. Mergeam în baruri în care toţi erau drogaţi, unde nimeni nu avea treabă cu tine, puteai să te droghezi în ultimul hal, puteai să te injectezi chiar acolo. Era o pace, o muta înţelegere între toţi. Cineva dormea cu capul pe masă, nimeni nu îl deranja până nu îşi termina somnul, cineva privea cu orele pe fereastră, cineva picta, citea, cineva pur şi simplu râdea în ultimul hal, cineva dansa.

Apoi treceam prin faţa vitrinelor cu prostituate. Erau toate goale şi foarte frumoase. Era ceva extraordinar să treci aşa pe stradă şi din vitrina să-ţi zâmbească o femeie frumoasă, absolut goală. Îţi venea să crezi că ai fumat prea mult, că nu poate fi adevărat, că ai halucinaţii. Şi totuşi, cât de drogaţi eram, cât de multicolore erau razele soarelui, era adevărat, era pe bune.

Era ceva incredibil în atmosfera aia, îţi venea pur şi simplu să urli de bucurie. Apoi zile de ploaie. Îţi părea că nu se mai termina. Ploaia spala tot.

În Berlin m-am oprit într-o zi lângă zid. Cineva picta ceva alături. Avea şi sprayuri. I-am cerut câteva culori şi am mers la zid. Am desenat aşa cum nu mi se mai întâmplase până atunci. Am desenat un soare orbitor, nişte nori ca nişte perniţe, am desenat marea, munţii, m-am desenat pe mine, pe prietenii mei, te-am desenat acolo şi pe tine. Erai vesel şi alergai prin nori. Mi-am desenat câinele, am desenat tot ce mi-a trecut prin cap în acea transa. Nu mă simţisem niciodată aşa fericit. Băiatul de la care Împrumutasem sprayurile mă privea. Mi-am privit mâinile murdare de toate culorile, la fel erau şi hainele. Din reflex mi-am întins mâinile spre zid, spre desenul pe care am vrut să-l rup şi am înţeles atunci că am făcut ceea ce nu voi mai putea distruge niciodată. Nici măcar nu aveam de ce să rup ceea ce făcusem. Era tot ce simţisem

mai frumos în viaţa mea. Nu mai erau câinii de care mă înfricoşam atunci când terminăm desenul, nu mai erau ciorile, nu mai erau dracii, nu mai era zidul? era sentimentul fericirii mele. Ştii, ca atunci când te droghezi şi ai halucinaţii care îţi produc sentimente pe care nu ţi le poate produce viaţa asta de căcat.

De atunci am început să mai desenez pe blocuri, pe pereţi. Yo, dar nu mai e acelaşi lucru sau măcar ceva asemănător, nu, poate mergem în Berlin să-ţi arăt zidul, nu zidul de fapt, să-ţi arăt ce simt eu când sunt fericit. Aici desenez iarăşi câini, şobolani, broaşte, linii ce mă înspăimântă, ce vin parcă împotriva mea, fiindcă simt ca aici zidul e prea mare, mult prea mare, am şi început să-mi desenez pereţii camerei, liftul tău, pereţii facultăţii şi gardurile de beton pe lângă care trec. Yo, simt că dacă nu termin de colorat tot o să înnebunesc, mă dilesc de-a binelea.

Buru, dar cum ai putut să te desenezi pe tine pe zid? Te vezi în halucinaţiile tale?

Dormind. Mi-am desenat şi respiraţia. Era vie. Ştii, cred că de un somn bun avem nevoie noi toţi, de un somn lung, foarte, foarte lung care să ne ia oboseala şi boala. Iar cretinii să moară. Iar când ne vom trezi să ascultăm Timp Bizkit, Papa Roach, Massive Attack şi să fim fericiţi. Să ascultăm muzica depresivă şi să ne simţim bine. Altfel o să înnebunim cu toţii. Yo, cred că deja am înnebunit cu toţii. Uite că deja ne-au căzut gândacii şi ţânţarii în cafea? blea.

33. Viaţa clinică

Prima oară nu mi-a venit să cred. S-a întâmplat aşa că m-ai văzut şi tu. M-ai salvat, de fapt. Nu ştiu dacă trebuia. Oricum.

Fumasem toată ziua haşiş cu băieţii. Ajunsesem într-un stadiu când nu ne mai lua, noi aveam impresia că nu ne mai ia dracului odată. Ultima oară seară am luat o doză dubla-tripla ca să simţim şi noi ceva. La început râs. Fumul bulibuleatorului se transfera în creierii noştri. Brusc am realizat că mă ridic, că mă duc dracului. Culorile mă loveau peste faţă, aşa că am căzut în pat. Muzica se

amesteca cu mii de zgomote ce se acopereau unul pe altul formând un fel de linişte. Atât. Atât.

Simţeam cum mă scufund în pat, cum sub mine e o groapă imensă şi eu tot cad, tot cad şi nu se mai sfârşeşte odată. Dispăruse acel soare ce mă inunda de bucurie şi veniră culori lichide amestecate ce mă ştergeau, îmi intrau în ochi, în creier şi nu voiau să iasă de acolo decât foarte greu, prin porii craniului care însă erau prea mici, aşa că mă simţeam ca curva unui detaşament fututǎ de toţi de câteva ori, aşa-s soldaţii nu se sătura repede, şi apoi aruncată peste gard stoarsă de orice simţ de orice umbră de gând. Băieţii erau şi ei duşi, se mai plimbau prin cameră, mai cădeau pe jos, mai borau la chiuvetă, în lighean, altul se tăvălea pe podea. Cineva încerca să vorbească cu mine. Cineva îmi dădea palme şi îmi deschidea ochii.

Asta mă oprise oarecum din căderea mea. Încerca să mă aducă la suprafaţă, cert e că nu mai vedeam nimic, nimic din realitate. Am vrut să-mi ridic o mână să văd cine e alături, dar nu mai puteam face nicio mişcare, nimic. Într-un sfârşit te-am văzut. Erai alături, îmi dădeai palme şi apăsai cu palmele pieptul meu. Respiră, respira, auzeam vag. Dar plămânii nu mă mai ascultau, aerul devenise ceva lipicios, imposibil de tras în plămâni. Apoi dispăreai. Adică nu te mai vedeam, nu te mai auzeam. Doar uneori, aşa că într-un film făcut din bucăţi te zăream, te auzeam, mişcă-te, te rog, mişcă-te, respira, apoi iarăşi întuneric.

Nu ştiu după cât timp culorile s-au înmuiat, sunetele s-au făcut mai clare. Deasupra, pe cer, zburau avioane. Nucile cădeau din nucul din faţa casei. Un motan alerga cu un porumbel în gură.

Începuse să plouă. Mă vedeam în faţa casei. Ieşisem cu picioarele goale pe iarbă şi alergam prin ploaie. Mama mă strigă să intru în casă, altfel o să răcesc, dar eu nu o ascultăm, continuăm să alerg, să ţip printre zgomotele fulgerelor. Mă vedeam de undeva de sus. Vedeam şi casă şi nucul, casa, mama, apa. Eram mic şi fericit.

M-am apropiat de acea imagine până când ţi-am

simţit palmele pe fata mea. Pe pieptul meu. Apoi ţi-am auzit şi glasul. Yo, eşti un tâmpit, respira, nu fi prost. Am înghiţit aerul cu greu. Mă simţeam aşa de parcă aş fi pus cu forţa să beau miere, nu miere, e rău zis, nămol, da, parcă respirăm nămol, tu stăteai alături, speriată şi foarte supărată. Am vrut să-ţi zic ceva, dar nu am putut, nu am putut nici să gândesc. Prin faţa ochilor mi-a alergat un iepure, apoi din urmă lui s-au întins vreun metru ochii unui lup. Brilllllll. Un scurtcircuit în creier. Mă gândesc dacă m-ai văzut cum alergam prin ploaie.

Îmi dau seama de situaţia mea jenantă. M-ai găsit ca pe o legumă. A trebuit să ai grijă de respiraţia mea. Nici nu aveai măcar cu cine vorbi. Îţi va trece – gândesc. Ce e val ca valul trece. Doar că o să mă gruzesti. De ce eşti narcoman, nu poţi termina cu căcatul ăsta? Nu ai gram de voinţă? Eşti terminat? Îţi voi răspunde de ce. De ce, dragă? Mai lasă-mă odată în pace sau du-te dracului! apoi vei trânti uşa. Apoi eu mă voi droga iarăşi, voi ieşi din fantasmaticul cămin XVI, voi lua un troleu şi voi veni la tine. Nici nu vei observa că sunt drogat, sau nu vei vrea să observi. Nu îmi vei reproşa nimic. Sunt obosit, îţi voi zice, sunt obosit, mă întind un pic.

Voi închide ochii şi voi vedea cum se întind ochii după iepuraşul ce fuge. Voi vedea cum iepurele râde în timp ce lupul cade într-o copcă. Apoi imagini de la un concert. Apoi voi deschide ochii. Va fi dimineaţă. Voi simţi o nevoie urgentă de a mă droga. De-aia, de-aia, draga mea. Yo, ce faci, mă vei întreba. Sunt grăbit, plec. Unde? Şi aici iarăşi o scenă de telenovele. Uite-aşa. Continuu. Plus o mică ceartă. Plus altceva. Plus mai dă-le pe toate dracului odată. Asta simţeam eu atunci, înainte de a mă droga. Acuma încerc să nu mă mai droghez, dar ştii ce simt, ştii ce simt tot timpul inclusiv atunci când dorm, căci mi se face sila şi vreau să mă trezesc?

Mai dă-le dracului pe toate odată!

Încerc tot timpul să trag o linie, să pun odată punctul, nu se poate să nu se poată, încerc tot timpul să fac ceva ca să nu mai fiu considerat un imbecil, dar

degeaba, draga mea, nu pot, nu pot, înnebunesc, de fapt ce vor toţi de la mine? Ce? Să mă îmbrac la sacou, să vorbesc frumos, să zâmbesc celor cu care vorbesc, să le zâmbesc celor care vor să mă futã, să nu le mai zic ia mai sugeţi pula, futu-v-aş mumă-n cur? Ce vor toţi de la mine? Încadrarea în societate? Care societate? Asta, care vrea să se încadreze în NATO, care-şi ridica poală când cineva îi arata pula?

Mi-e silă, vreau să trag un fum, un mic fum, să merg la pescuit, să pictez, să ascult muzica şi să mă simt bine, vreau să cânt la chitară, vreau să te iubesc pe tine şi toţi să mă lase în pace, vreau să beau o bere, o cola. De ce e imposibil, de ce prietenii mei îşi ies din minţi, de ce tot timpul cineva îmi omoară câinele, de ce trebuie să explic ceva, de ce trebuie să-mi explic ce vreau să spun când totul e clar, totul e demult clar?

De-aia, de-aia, de-aia, de-aia, de-aia, de-aia, de-aia, de-aia, de – ia, de-aia, de oaia.

34. Pacientul sovietic

Să beau o cafea, să-mi fumez ţigara. În linişte. Cum mureau în România, Fane? Cum mureau cei care încurcau?

Păi, eu ştiu de câteva metode. 1. Erau întinşi pe beton, li se punea o blană pe spate şi dădeau cu barosul. Nu rămânea nicio urmă. Totul curat. Dup? aia pacientul murea frumos într-un spital din cauza plămânilor uscaţi, a diafragmei rupte. Tot auzeai: a fost om bun, săracul, dar a murit de plămâni. Oameni ce nu mai puteau respira acel aer. Oricum s-ar fi înnăduşit, nu? Oricum murim, nu? Mai dă-mi un fum? a, ce bine el parcă aş zbura un pic, dar mi-e lene. Să-ţi mai povestesc? Eşti sadic? Noi oricum o să avem o altă moarte, de supradoza, de silă.

Şi 2. Sau cancer. Zicea cineva ceva aiurea şi imediat auzeai: a murit de cancer, săracul! Ajungea să te gândeşti la ce nu trebuia şi cancer, asta e, domnule, n-ai ce-i face.

Într-o săptămână aflai că ai cancer şi în aceeaşi săptămână mureai. Totul repede, nu aşa că acuma, treci prin zeci de etape, aştepţi zeci de ani până mori, nu, atunci se murea repede, şi acum se moare repede, dar acum oarecum mai pe faţă, deşi nu ştii de cine? pac! În cap un cartuş şi gata. Mori prost! mai tragem un bulibuleator?

De ce nu, blea? Parcă-ţi da viaţa! Ţine!? la noi în Sovietkii Soiuz aveau infarct. Când vorbea cineva prea mult sau ce nu trebuie. Ai noştri aveau inima slabă. Sau în accident. Dar în general trebuia o moarte naturală, ce nu vorbeşte omu'? Înainte de moarte?

Ce tot ne gruzim cu chestii din astea? Hai să dansăm mai bine. Doar nu am curnit ca să ne gruzim. Ne-om gruzi la athadneac, hai să ne pricălim. Cândva o să trebuiască să fim şi noi serioşi, Îţi imaginezi? Să fim ca şi cretinii de babaci. Să ne curgă tot timpul mucii şi balele, să privim atent la semafor când trecem strada, până la urma ştii cu ce vom fi răsplătiţi? Cu mijloace de transport gratuite. Ne vom plimba toată ziua prin trolee, autobuze, tramvaie şi vom discuta aşa între noi cât de pidari ni-s copiii. Trebuie doar să pe încadrăm în societate, trebuie să ne jucăm rolurile până la capăt, crezi că te ţine mult să te droghezi aşa? Până la urma tot alcoolici au să termine toţi, e permis de societate.

Ştii ce e interesant? Acum în fosta Uniune Sovietică se moare din cauza băuturii. Aproape nimeni nu mai are bani de vodcă, vin, alte băuturi normale. Beau tot ce găsesc, beau de crapa. De exemplu? spirt tehnic. Amestecat cu apă. Au senzaţii ţări o perioadă, apoi pa! Şi nimeni nu se miră. Se aşteaptă la orice. Au trăit în cel mai puternic imperiu, au fost salvatorii rasei umane de câinii burghezi, ca să se trezească acum că nu-s de fapt decât nişte nimicuri, căcat. Tot în ce credeau a început să pută, s-a stricat. Unii au mers mai departe aşa din inerţie. Şi-au înnoit doar vocabularul, de fapt au înlocuit nişte termeni? Lenin cu Eminescu sau Ştefan cel Mare, cincinal cu privatizare, comunism cu postmodernism, sau naţionalism, sau sincronizare. În rest, aceleaşi discursuri? dreptate,

fraternitate, omenie, durerea poporului? căcat. O labă. Decât să-i asculţi mai bine te caci. Ceilalţi sunt alcoolicii, unii dintre ei sunt cretini care chiar au crezut în toate labele alea. Acum nu se mai orientează, sunt ca animalele care şi-au pierdut stăpânul, nu ştiu în ce parte s-o ia, sunt mangă, trăiesc pe Marte sau dracu’? ştie unde. Ăştia beau de crăpa, beau de se pişa pe ei. Îşi vând mobila din apartamente, hainele, tot, pentru ceva băutură. Se transforma în nişte animale băloase, căcăcioase. Până la urma spirtul ăla fi purifica, scăpăm de ei. Dar cu ceilalţi ce facem? Unde să-i ducem?

Şi în România e la fel, Îi poţi studia chiar în universităţi. Toate rebuturile sunt profesori. Toţi alcoolicii şi pidarii. Dau curu’? la bătaie pentru o bombonică, că mai apoi să arate la studenţi ce pizdosi Îs. Ştii bancul ăla? Când un copil aude cum tat-so o convinge pe mă-sa s-o futăn cur, oferindu-i în schimb o blană. Apoi vine cu fundul întins spre taica-se şi? tata, tata, vreau şi eu bicicleta!?

Lasă, ba, hai să vorbim mai bine despre curve.

35. La înălţime

Uneori e foarte greu să te trezeşti în aceeaşi cameră, să vezi aceeaşi pereţi, aceleaşi postere, aceleaşi fete. Uneori e mai greu să-ţi priveşti prietenii decât să te vezi în oglindă. Iei repede o doză ca să nu gândeşti prea mult. Dar când eşti prea gruzit nu ajută. E şi mai rău. Atunci trebuie să pleci. Oriunde, dar de dorit în acele locuri unde halucinaţiile tale sunt mai aproape de realitate.

Iei trenul şi pa. Dai nişte bani controlorului, că-i păcat să-i dai statului, priveşti trist pe fereastră, intri în buda şi-ţi iei doza. Un pumn de pastile sau nişte iarbă. Sau şi, şi.

Eram varza, mă îngrozeam când mă gândeam că a doua zi va trebui să mă trezesc dimineaţa. Atunci am simţit că trebuie să plec. Mi-am luat rucsacul şi am fugit în munţi. Când ai ochii roşii şi îţi scoţi ochelarii de soare. Când începi să transpiri, să oboseşti, să mai cazi pe jos, Îţi strici încălţămintea şi hainele. Nimic nu contează când ştii că la urmă vei ajunge în vârful muntelui.

Sus aerul îţi loveşte plămânii, soarele îţi stă ca o pălărie, iar norii ca o plapumă. Creierul nu va observa nicio diferenţă între halucinaţii şi realitate. În munţi nu trebuie să fumezi iarba. E prea frumos. Ai impresia că mănânci aerul ăla, nu că îl respiri.

Oraşul îţi stă la picioare atunci, totul îţi stă la picioare. Nu ai timp să mai gândeşti. De aia nu-i bine să ajungi în vârful muntelui cu telecabina. E acelaşi lucru ca şi a face copii cu prezervativ. Urcarea te face rupt de oboseală, dar e o oboseală benefică, de om liber, care alege. Aici nu mai gândeşti. Culorile, gustul, mirosul, totul e incredibil. Te simţi ca o sugativă. Nu reuşeşti să înţelegi tot, nici nu ai nevoie, eşti pur şi simplu în transă. Cel puţin aşa simt eu.

În vârful munţilor nu simt nevoia de a mă droga. Munţii mă liniştesc, Îmi sunt benefici. E bestial să vezi tot rahatul de civilizaţie la picioarele tale. De aici simţi ca totul e fără niciun rost. Munţii nu pot fi construiţi. Sau falsificaţi. Poţi să arunci doar o piatră în jos. Nu poţi scuipa mai sus de tine.

Îmi amintesc de Kopkil. Cum curăţă cartofi şi îmi vorbea cu capul în jos. Că îşi bagă pula, în facultate, în ţară. Dacă nu va putea legal, va urca într-un marfar şi va sta acolo până în Italia sau altundeva. Dar părinţii ce ţi-ar zice, l-am întrebat atunci. M-ar omorî. Mă distra felul în care Kopkil citea scrisorile de acasă. Ne citea şi nouă câteodată pasaje întregi. Să meargă la biserică, să înveţe, să mănânce şi să doarmă la timp. De fiecare dată când termină scrisoarea o aruncă la coş. La o bere, băieţi? Coborâm din amărâtul de cămin XVI şi ne făceam varză. Uneori e bine şi să te îmbeţi, nu numai să te droghezi, cică scoate stresul. Tu ar trebui să ştii mai bine.

Părinţii lui Kopkil nu şi-l imaginau probabil bând o bere, nicidecum drogându-se. Nu ştiu, uneori am impresia că toţi sunt rupţi de realitate. Că nu sunt total inconştienţi, dar se simt mai bine în izolarea lor. Mai inocenţi, mai invulnerabili. Kopkil arunca la gunoi invulnerabilitatea părinţilor săi. La început nu l-am înţeles. Era un băiat vesel

care însă cădea regulat în depresii foarte mari. Vorbea atunci despre sinucidere, uneori când se certa cu cineva de-abia îl ţineam să nu-i taie gâtul, îşi bagă pula instant. Apoi îşi revenea. Mă gândesc că i-ar plăcea munţii. Avea uneori nişte stări de bucurie, de fericire care te molipseau. Care te făceau să râzi ca prostu? deşi vorbea banalităţi. Cred că în munţi s-ar simţi excelent. Ar uita de rahaturi, de vină să ascunsă faţă de părinţi. Fiindcă părinţii cu inocenţa lor îl făceau să se simtă vinovat de toate rahaturile pe care le făcea el: nu le-ar putea spune niciodată că se lăsă de facultate, sau ceva şi mai realist, că, de exemplu, are sifilis sau o prietenă gravidă.

Poate că mi-ar plăcea chiar să trag o iarbă cu Kopkil pe vârful muntelui. Asta aşa, ca să râdem de să se rostogolească pietrele singure la vale. Să ne ţinem de burtă privind gândacii de jos preocupaţi de problemele lor. Dar şi fără iarbă ar fi bine.

Cred că în munţi ar fi mişto să mori. Sufletul (ce-o fi aia?) nu are unde urca mult. Rămâne alături chiar dacă te-a părăsit. Oricum, în munţi nu ai nevoie de suflet.

36.12 aprilie 1961

În 12 aprilie 1961 Iură s-a desprins de pământ. Despre asta puţin mai târziu se vor scrie poezii, romane, se vor face filme. Iură a ajuns în cosmos. A fost o câştigare a spaţiului pe care o visase la o ţigară, la o pipă, la un paravoz, la un bulibuleator? de iarbă Shakespeare, Stalin, Bulgakov, pe care o visase ţăranii lui Ştefan cel Mare înainte de luptă stând în faţa fumului de la rugurile de cânepă. Numai cine nu privise cerul cu stele până la acel 12 aprilie 1961! Numai cine nu-şi imaginase ce se întâmplă dincolo! Câţi îşi luau doza privind cerul! Visând ceea ce va fi, ceea ce se va întâmpla în continuare.

Şi la 12 aprilie (? În april, în april, s-a născut Ilici?? scria Grigore Vieru în abecedarele din care învăţăm noi) Iuri Gagarin a făcut să fie reale o parte din visele, din halucinaţiile noastre. Drogurile şi cosmosul întotdeauna au avut ceva în comun. Odată cu zborul lui Iură halucinaţiile noastre, ale narcomanilor ce ştiu a se droga, au prins

putere, au devenit reale, mai reale decât realitatea. A fost ceva asemănător: tragi un fum, închizi ochii, te vezi, sau vezi pe alţii cum înoată prin vid printre stele, tot mai aproape de soare? apoi deschizi ochii, pui televizorul în priză şi îl vezi pe Iură în cosmos! îl vezi cum se desprinde cu rachetă de pământ şi iată-l în cosmos! Să-mi bag pula dacă nu îţi vine să înnebuneşti văzând aşa ceva! Din păcate eu eram undeva departe când s-a întâmplat acest lucru, eram poate un măr, poate un câine, poate o ţigară, poate dracu'? ştie ce? Poate că ar trebui să fac un efort să ajung până acolo, să-mi imaginez? dar văd milioanele de zâmbete ale narcomanilor la aflarea acestei ştiri. Văd bucuria lor, acum peste 40 de ani mă bucur şi eu, nu ştiu, aşa îmi vine, nu ştiu dacă înţelegi, dar pur şi simplu îmi vine să hohotesc când mă gândesc la asta.

S-a vorbit mult, se va vorbi încă mult despre asta, se spune că nu el a zburat, că a fost ales pentru zâmbetul lui frumos, că a fost mai apoi lichidat şi că nu a fost niciun accident motivul morţii lui. Se vorbeşte ca despre Shakespeare, de exemplu. Ca despre lucruri trăsnite de care eşti apărat, faţă de care zâmbeşti ironic. Uite-aşa, blea.

Îmi amintesc cum ne râdeam pe cap cu Şobo ca să fim mai aproape, să ţinem legătura cu cosmosul. Chiar simţeam, chiar simt. Sau când ţi se rupe ceva în tine şi până atunci nu îţi puteai nici imagina aşa ceva. Ce vreau să spun? Doar ca halucinaţiile sunt reale, prind viaţă. Şi mă cac eu pe telenovelele, pe poeziile şi pe prozulitele voastre anemice. Astea chiar nu aparţin realităţii, sunt întotdeauna cu un pas, cu doi, cu trei în urmă. Nişte scormonituri în căcat în căutarea unui sens cică, idee. De unde idee în căcat? Limbrici, peste tot limbrici şi căcat.

Cu Iură a fost altă treabă, nu contează dacă a existat sau nu. Trebuia să existe. Halucinaţiile nu vin din căcat, ci din fum. Fumul te înălţa, deşi nu e termenul potrivit pentru treaba asta. Zici că vorbesc despre poezii, nu, vorbesc despre viaţa, despre realitate. Un Iură nu poate ţine mult, deşi era puternic. S-a vorbit chiar că a fost alcoolic şi

narcoman. Asta nu mă interesează, a fost treaba lui. Un Iură se uzează repede. Un Iură de fum, un Vasotki de fum, un Shakespeare de fum? nu, nu poate ţine mult. Fiindcă toţi scormonesc în căcat. Fiindcă nu ştiu a se droga, fiindcă nu prind mirosul ierbii ce se leagănă, nu mănâncă aerul din munţi, nu trăiesc culoarea nopţii, a norilor, mirosul unui trandafir alb, de unde-n pixu? meu ar putea avea aripi ăştia, de aripi de căcat chiar că nu am auzit.

Vasotki în maşina lui. Fluierând. Marina Vladi? soţia lui, va povesti ca în timp ce îl filma a avut vreo şapte – opt accidente, dar fluiera mai departe, Vasotki asta a fost şi el dat dracului, glasul ăla al lui mai greu ca al lui Max Cavalera chiar. Cuvintele alea ale lui care te zgaraiau mai ceva ca glasul. Vasotki care şi-a băgat pula şi neavând viza a mers aşa până-n America, să mai cânte ceva. Apoi a avut puterea să se întoarcă acasă. Deşi ştia ce îl aşteaptă acasă de la păţanii de la KGB. Care baga droguri în el de-ar fi murit un detaşament de partizani, care bea până uita de el. Care sărea peste cap, mergea în mâini, de credeai că nu-i adevărat, de unde dracu'? avea narcomanu? ăla atâta putere? Doar nu din căcat. Tocmai, nu din căcat. Căcat e restul. Munţii, accidentele, glasul lui, puterea erau din altă parte. De altundeva, de unde nu se simte mirosul de căcat, de-aia a avut nevoie de droguri, de vodcă.

Apoi Vasotki a murit. Cică a avut infarct sau aşa ceva. Că Îi curgea sângele pe gura ca dintr-un gheizer. Ce simţea oare Vasotki când era rupt pe podea şi când după mesajul unui necunoscut venea Marina Vladi şi îl ducea acasă? Ce simţea atunci când deschidea ochii? Când aflase că tatăl său îl toarnă la tovarăşii de la KGB? Cine vrea să-mi spună ce miros simţea el atunci?

Apoi Gagarin a murit. Aşa cum şi apăruse. Un accident. Toate sunt accidente, doar căcatul din fiecare zi e ceva normal. Nu poţi spune că te caci accidental. Căcatul de zi cu zi este etalonul ordinii societăţii noastre. Cel care zburase în cosmos n-a rezistat la un antrenament.

Dar ei sunt certitudini din halucinaţiile noastre. Ei sunt realităţi. Sunt mai reali în halucinaţii decât în viaţa

aia de căcat. Ei sunt halucinaţii ale acestei vieţi. Nu-i poţi nega. Oricât te-ai screme.

Mai trag un fum. Pentru libertate, pentru Vasotki, Gagarin, pentru patria mea, deşi nu înţelegi probabil ce vreau să spun, pentru iarba cea verde, pentru Dumnezeul nostru, pentru toate cele halucinatorii care ne dau putere, ne dau viaţa. Pentru toate cele frumoase ce urca până la urmă la cer dintr-un bulibuleator. Dintr-un bulibuleator fermecat.

Amin.

37. Harms

Un băiat care merge la cursuri, învaţă, joacă fotbal, căruia Îi place ceva, dar face altceva. La început mi-a fost greu să-l înţeleg pe Harms. Dup-aia mi-a plăcut şi chiar ne-am Împrietenit. E unul dintre cei mai ciudaţi oameni pe care i-am întâlnit vreodată. Simpatic, deştept, vicios. Un băiat care merge la serviciu în sacou, iar prin apartament în hanorac cu Nirvāṇa.

Harms reuşeşte să le facă pe toate. Până să-l întâlnesc mi-ar fi fost greu să-mi imaginez aşa ceva. Să fii cel mai bun student din universitatea ta, cel mai vicios, cel care reuşeşte să facă tot ce vrea. De fapt, nu ştiu ce vrea Harms. Nu ştiu dacă II Înţeleg. Poate că da, poate că nu. Sunt sigur că toţi care îl cunosc simt şi ei acelaşi lucru, iar dacă nu, înseamnă că nu îl cunosc. Eu le-am încercat pe toate, Îmi zicea Harms, dacă crezi că nu m-am drogat, greşeşti. Pe la paişpe, cinşpe ani umblam rupt. Apoi m-am lăsat.

Aş putea spune că e cel mai liniştit dintre toţi prietenii mei. Dar aş putea spune şi contrariul. Prima oară când l-am văzut cu mâinile bandajate, nu mi-a venit să cred. Se certase cu o gagică, sau aşa ceva, şi a spart toată faianţa din casă, ca să n-o omoare, sau din altă cauză. E politicos, dar are un umor negru, adesea abject. Un om pentru care ordinea sta pe acelaşi raft cu anarhia.

Harms face parte din societate, e respectat, poate chiar temut. Paralel cu acest lucru e ceva ce îl măcina, pe ce se răzbuna, ce nu-i convine. Harms e foarte bun în ceea

ce face. Dar ceva nu-i convine. Ceva îl face să fută aceeaşi societate pentru care lucrează. Ordinea nu înseamnă pentru el doar îmbrăcămintea, vorbele, stilul de viaţă impus de serviciu, ci şi orarul curvelor sale.

Fiindcă Harms are un orar cu curve. Azi vine Geta, Dina sau cine dracu'?? Ştiu că m-am înţeles cu una din ele, dar cu care? Astfel de probleme are Harms. Face adesea orgii cu colegii săi de serviciu, dar e şi cel mai bun de acolo. Ziua slujindu-şi societatea, noaptea futând-o. Apoi spală cu vodcă.

Fiindcă Harms şi bea. Şi atunci e foarte vesel sau foarte nebun. Şi asta depinde. Bea cu curvele lui, care nu ştiu una de alta, cu colegii, cu prietenii. Atunci vorbeşte mult şi toţi îl ascultă, fiindcă toţi sunt fermecaţi de Harms, treaz, beat, aberand sau fiind foarte înţelept. Dar dimineaţă îl doare capul, se polimileste cu moare, apoi cu bere după lucru, dar mai întâi pune casetofonul în priză şi asculta de dimineaţă muzică care Îi place cel mai mult.

Fiindcă lui Harms Îi place foarte mult muzica. S-a lăsat de droguri, de fumat, dar de muzica nu. Ascultă întotdeauna de dimineaţa ceea ce Îi place cel mai mult, ca să-i meargă ziua bine. Se plimba prin camere în chiloţi cântând sau fluierând. Dacă e mulţumit, dacă nu se simte mai rău decât atunci când dormea. Fluiera şi cânta de zici că e cel mai fericit om.

Fiindcă Harms le are şi cu muzică, cântase cândva într-o formaţie, dar a renunţat pentru siguranţa carierei sale, care iată îl ridică tot mai sus, de unde privind în jos începi să ameţeşti. Dar care îl şi măcina, Îi dă o stare de depresie şi de nebunie.

Fiindcă Harms mai are (tot mai des acum) stări de depresie şi de nebunie. Mai strica mobila din casă, mai pune cuiva cuţitul la gât. Despre Harms aş putea să-ţi povestesc o grămadă de chestii, dar Harms are stări depresive şi zice că simte că înnebuneşte.

Mai nou, Harms s-a apucat iarăşi de fumat. Înţelegi sau nu?

38. Vama

Să-ţi povestesc cum treceam vamă. Să-mi bag pula dacă nu e cel mai scârbos lucru din drumul dinspre RM şi România şi invers. Podul de flori e un pod care a vrut să acopere căcatul dintre RM şi România. Dar e imposibil. Mirosul căcatului e cel mai puternic lucru ce leagă aceste ţări, tărişoare, şi nu poate fi acoperit cu flori sau cărţi trimise dinspre înspre. Ajutoare. Romanii sunt pidari deţ igani spun românii din RM, şi basarabenii sunt toţi nişte criminali, nişte porci de ruşi, spun românii din România.

Lucrul acesta se vede cel mai bine la vamă. Odată căcatului de vameş roman nu i-a plăcut că port batic pe cap şi a început să urle de parcă l-aş fi futut în cur prima oară, iar el ar fi fost o persoană foarte morală. Altă dată cerceii. Altă dată că fumam când el îmi umbla prin geantă. Din cauza asta mi-a scos chiar şi ţigările din pachet, mi-a umblat prin buzunare, mi-a scos toate actele din port-document, mai că nu s-a uitat în cur, dar a zis că aşa va face data viitoare dacă voi fuma în faţa lui. Astea sunt relaţiile moldo-romane. Desigur, în alte dăţi îmi puneam ciorapii jegoşi deasupra genţii, mai mult sau mai puţin întâmplător. Drumul de o zi şi o noapte e nimic faţă de acest popas la vamă. Aş mai face vreo cinci ore cu trenul numai să nu mai văd moacele de pizde Împuţite ale vameşilor. Poate că sunt mai răi ca gaborii, ca mentura, dar e greu de comparat un căcat cu altul.

Să nu crezi că vorbesc numai despre aia romani din România, şi ai noştri sunt la fel. Prostia, căcatul sunt geniale fiindcă sunt toate la fel. Ce să-i faci, asta e podul de flori. Desigur, se mai întâmplă să vezi şi pe acolo câte vreo fată cât de cât umană, dar asta mai rar. Se mai întâmplă să ajungă şi pe la vama câte un filolog. Filologii, săracii, sunt în stare să facă orice. Absolut orice, dacă li se permite.

Nu Prutul separa aceste ţări, ci căcatul pe care şi-l toarnă reciproc în cap. Cineva spunea ninaviju pl rumâni iştia ci tat Îs cu cărăruşa pl mijlocu capului, iar altcineva că basarabenii ăştia, pa bune, toţi sunt cretini, n-am văzut niciunul normal.

Când am ajuns în România am înţeles că drumul meu nu s-a terminat aici. Că va trebui să mai merg mult până să ajung undeva unde să mă simt bine. Poate că cel mai bine e când stai pe loc, când crezi că în altă parte e mai mişto, nu ştiu. Toţi de vârsta mea vor să o taie undeva. Oriunde, numai nu acolo unde suntem.

Basarabenii au mândria cretină că sunt basarabeni, de parcă ar avea vreun merit prin faptul ăsta (ca americanul ăla de care îmi povestea Buru? tipa la toţi că e american, de ziceai că e fecioara Maria, Împuţitul de texan), iar rom. Din Rom. Sunt complexaţi că sunt romani când ajung altundeva, se fac mici, mici şi se urăsc din cauză că s-au născut romani şi pe toţi romanii pe care Îi întâlnesc din cauză că le amintesc de originile lor.

Aceste două ţări în care totul e putred, în care se vede doar distanta milimetrica dintre ele, nu şi altceva. Două palme ce-şi trag palme botului comun. Scene de epilepsie patriotică şi de pipi împotriva vântului. Sau de nu mai ştiu eu ce. Numai nu de ceva sănătos. Dar tu ştii mai bine. Ai putea tu să-mi vorbeşti despre lucrurile astea. Bine, bine, vorbesc eu.

Dar mai bine să nu vorbim despre asta. Îmi vine uneori să fac ce am făcut cu casa părinţilor. Fumul purifica tot. Dar va trebui mult fum. Căcatul arde greu. Limbricii nu se înăbuşă uşor. Ştiu că e greţos, dar, pula mea, nu a mea e vina, nu a mea e vina că se fură, că se omoară, ca părinţii îşi fut fiicele, că ne căcăm mai mult decât suntem, că ne băgăm pula instant în toate, ce te uiţi aşa mânca-ţi-aş?

39. Galilei

Galilei era soluţia. Galilei descoperise ceea ce ne trebuia. Era un tip tăcut, care parcă tot timpul se gândea la ceva. Mergea la şcoala numai în sesiune, avea numai note bune. Descoperise. Graalul. Descoperise multe chestii. Chiar şi pentru sesiune. În sesiune îşi prepara o substanţă care îl făcea o perioadă foarte rezistent, nu mai avea nevoie de somn, tot ce citea memoriza, iar mai târziu uita tot.

Făcea tot felul de experimente. Combina pastile, substanţe. Pentru formula fericirii. Ai examen? asta, eşti în depresie, eşti obosit, vrei energie, Galilei îţi găsea ceea ce-ţi trebuia. Le încerca pe toate. La prieteni? gratis sau cu preţul plătit de el, unora le vindea, alţii erau cobai. Bagă-ţi asta în cur, să vedem ce efect are. Sau injectează-ţi asta. Sau fumează asta. Adevărul e că niciodată riscul nu era prea mare. Pentru un narcoman. Căci Galilei avea simţul măsurii, controla cantităţile, prezicea efectul.

Uneori nu ieşea cu lunile din apartamentul său. Când mergeai la el, chiar de la intrare te lovea în nas o duhoare de medicamente, de tot felul de substanţe. Îl găseam muncind, în transă pe jos sau în fotoliu, cu ochii peste cap. Când mă vedea îşi lua o doză ca să-şi revină, apoi devenea vesel, vorbăreţ.

Apoi, ca nişte tradiţionalişti, băgăm o iarbă. Pentru amintirea vremurilor bune. Mai râdeam, mai priveam un film. Galilei spunea că poate va descoperi substanţă ce te ţine toată viaţa fericit, vesel, optimist şi plin de energie. Glumea, dar cred că atunci când experimenta prafurile la asta se gândea, asta vedea el în halucinaţiile lui.

Mâinile Îi erau toate găurite de injecţii, la fel venele de la picioare, limba. Slăbise mult în ultima vreme. Probabil şi plămânii i se cam îmbibaseră cu putoare. Nu mai vorbesc de stomacul lui. Uită să mănânce. Când se simţea slăbit baga o pastilă sub limba şi era plin de energie în vreo cinci minute.

Făcuse ceva asemănător pastilei speed şi ne dădea când mergeam la vreun concert. Eu mă amuzam căci speed în rusă înseamnă sida. Acolo nu mai ştiam de unde avem atâta energie. Săream şi alergam că idioţii, ne simţeam într-adevăr foarte bine. Mai dădeam câte un cap de pereţi de fericire, eram ca întotdeauna ultimii care plecăm. Dup? aia era teroare. Câteva zile extenuaţi, fără niciun pic de energie.

Prima oară când luasem un timbru semănam a copil nevinovat, mi-l dăduse Scorpia, ca să mă corupă. Adevărul e că m-am simţit foarte bine, am putut să stau mult cu ea,

nevrând nici să mănânc. Vorbeam ca proştii, ea îmi povestea tot felul de poveşti de-ale ei. Ne-am plimbat câteva ore prin parc, apoi ea mi-a zis că trebuie să plece, altfel pierde ultimul autobuz. Am strâns-o atunci în braţe şi aşa am fost pierdut. Mai târziu mi-a zis că special mi-a dat timbrul ca să mă excite. I-am zis că nu era nevoie. Era cu vreo cinci, şase, dracu'? ştie cu câţi ani mai mare decât mine. Oricum îmi plăcuse timbrul. Continua să-mi aducă.

Era o maşină de futut Scorpia. Era o pizdă sută la sută. Când te futeai cu ea simţeai ca pentru ea nu exista atunci nimic altceva decât pizda ei. Te simţeai futut, era foarte emancipata. Scorpia mă făcea să mă simt femeie. Îmi baga un timbru în gură şi o mână în şliţ. Mă lasa să înot printre ţâţele ei, de parcă erau valuri, parcă era o vacă turbată când se excită. Dacă voiai pizda? Scorpia era pizda perfectă. Frumoasă, emancipata, cam nebună. Îmi luase pula în gura odată într-un bar. Nu-mi venea să cred. Adevărul e că nu ne vedea nimeni, dar în fiecare moment putea intra cineva. Ţin minte cum a vrut să o fut prima dată. La intrarea într-un garaj. Avea o fustă scurtă, Îi dădusem chiloţii jos şi când să înceapă partida apărea vreo maşină, Îmi venea să înnebunesc.

Apoi a dispărut. Am mai întâlnit-o peste vreun an, doi, mi-a zis că merge la cules banane în Cipru sau nu ştiu unde. Şi mi-a zâmbit. Ca în compunerea lui Scrof? fetele din Republica Moldova, din România şi bananele sau culesul bananelor. Mai avusesem o gagică care până la urmă a cules banana unui arab. Cine ne fut femeile noastre? Ar trebui să ne emancipăm noi, nu să ne batem nevestele. Femeile noastre sunt mai emancipate decât am vrea. Ele ne fut pe noi, nu noi pe ele. Ele ne apără şi când nu mai au nevoie de noi, de pulele noastre, ne aruncă dracului ca pe nişte tampoane sau ca pe nişte vibratoare stricate. Bărbatul a devenit o cârpă, o babă ce priveşte toată ziua telenovele, se văicăreşte, bârfeşte, bărbatul este o curvă în zilele noastre, femeia e politician. În curând femeia nu va mai avea deloc nevoie de bărbat. Şi bine va face. Ducă-se dracului dacă-i prost.

Bărbatul e deja ceva asemănător unei păpuşi gonflabile, ca să fiu sincer, nu ştiu dacă a fost cândva altfel. Eu întotdeauna m-am simţit futut, uneori chiar violat. Nici în fantasmele mele nu am fost vreodată violator. Să-i tai burta unui bărbat e uşor, e simplu. Să violezi o femeie e ceva aproape imposibil, trebuie ori să fii animal, iar bărbatul e mai degradat ca un animal, ori să fie femeia moartă? nu ştiu? bărbatul e terminat, nu poate fi decât cel futut. Ca de mult e cretin, e fricos şi neputincios. Femeile ne descoperă viagra, ne descoperă leacuri pentru pulele noastre. Altceva nu le trebuie de la noi şi nu văd de ce le-ar trebui. Nu poţi să le reproşezi nimic. Nici măcar că sunt curve. Bărbaţii sunt toţi nişte vibratoare, de fapt, cu vibratoarele e şi mai igienic, nu transpira, nu puţ, nu produc infecţii, nu transmit boli.

La un concert cu cei mai tari DJ din lume, cel puţin aşa spuneau reclamele, l-am pierdut pe Galilei. Eram toţi rupţi, nu mai ştiam în ce realitate suntem, atâtea culori, atâta zgomot, toţi cu ochelari, cu măşti de sudat. Cred că toţi erau acolo drogaţi. Săream ca nebunii, speedul îşi făcuse efectul. La un moment dat am vrut să bem cola şi ne gândeam pe cine să pedepsim să meargă la bar. Cineva a zis că pe Galilei. Am privit prin părţi, dar nu-l vedeam. Atunci ne-am uitat spre podea. Galilei stătea întins jos, cu o dâră de sânge ce-i ieşea din gură. Încă era viu. Nu ştiam ce se întâmplă, dacă e ceva real sau e pur şi simplu o undă de galice ce ne gruzeste, ce mă gruzeste, am gândit. Dar totul era prea ciudat, am încercat să-l ridicăm în timp ce el icnea, în timp ce dâra de sânge i se prelingea pe haine. Până la urmă am chemat o ambulanţă. Concertul a continuat. Buru a mers cu el. Noi am rămas afară aşteptând. Între timp am mai tras o iarbă. Ca să uităm, ca să nu ne mai gruzim. Degeaba. Ne-am gruzit în ultimul hal, arătam toţi cleampula. Ieşisem din unda muzicii şi acum toate sunetele ni se păreau doar o mare gălăgie ce răsuna în capetele noastre.

Apoi a venit Buru. A trebuit să-l clătinăm, să-i aducem nişte apă ca să-şi revină. Am pornit pe jos spre

cămin. Muzica parcă nu se mai termina, parcă se amplifică cu cât pe îndepărtăm mai mult. Era noapte, dar niciunul dintre noi nu-şi scosese ochelarii. Culorile cerului pe înspăimântau. Stelele păreau nişte ace pentru străpuns ochii noştri. În cămin l-am visat pe Galilei. Privea un tablou pe care eu nu îl vedeam. Şi râdea. Acesta a fost tot visul. L-am visat toată noaptea.

40. Paştele

Azi e sâmbătă spre duminică, azi se ţin slujbe în biserici până spre dimineaţă fiindcă azi învie Iisus. Ieri auzeam la ştiri că se duc oamenii la biserică pentru a merge pe sub sfânta masă. I-am zis lui Oedip să meargă dacă vrea pe sub masă din cameră, ca noi nu ne supărăm, din contră. Un preot spunea la un post de TV ca în zilele astea nu se spală, nu se mănâncă şi nu să nu mai ştiu eu ce. La alt post, alt preot spunea că credinţa nu iubeşte mizeria, din contră, aşa că sunt superstiţii prosteşti zvonurile cu spălatul şi altele. De-aia cel mai bine e să faci cum vrea muşchii tăi, a concluzionat Oedip.

Sincer să fiu, eu aş trece pe sub masă. Când eram mic asta era una dintre bolile mele? umblam tot timpul pe sub masă. Un sentiment de linişte, de siguranţă. Vedeam de acolo tot felul de picioare care se uneau, se întindeau unele pe sub altele, spre altele, tot felul de obiecte care nu mai erau găsite prin casă şi îşi găseau acolo liniştea. Sub masă era OK. Apoi mi-am observat creşterea. Până am ajuns cu capul la nivelul mesei. Nu mai puteam merge pe sub masă în picioare, poate că şi asta a fost o cauză pentru a nu mai merge pe sub masă. Ca acum să aud că oamenii trec pe sub sfânta masă. Păi eu până la vreo cinci ani am tot trecut pe sub masă!

Îmi plac bisericile. Îmi place de Iisus, dar nu merg la biserici. Nu merg să mă Împărtăşesc, să mă spovedesc şi altele. Merg aşa, ca la teatru uneori, sau ca la o expoziţie de pictură. Fiindcă mi-e scârbă să pup mâinile, cine ştie ce a făcut preotul ăsta înainte de slujbă, poate a făcut o labă mică, poate că s-a căcat sau câte şi mai câte alte lucruri omeneşti. Preoţii mi-s cam antipatici. Deşi se mai întâlnesc

şi simpatici. Dar e acelaşi lucru ca la gabori sau ca la profesorii universitari. Sunt cretini, sunt pidari, de unde ştii că după ce te spovedeşti părintele nu scrie acolo pe o foiţă şi dup? aia o transmite mai departe. Fiindcă nu cred că preoţii slujesc lui Dumnezeu. Mă fut eu pe aşa intermediari. Slujesc mai degrabă satul? cum se afla în sat tot ce se întâmplă?? şi securitatea, cum ştiu băieţii totul despre fiecare?

Preoţii de la noi sunt mai degrabă nişte dezlegători de mistere. Fiindcă se mai întâmpla minuni. De pildă: dispare boul lui moş Gheorghe, cine l-a furat, unde-i? Nu se ştie. Apoi săracul Ciorbila se duce la preot, că îl mustra conştiinţa. Apoi moş Gheorghe aude un zvon în sat ca Ciorbila i-a furat boul. Sau pe patul de moarte, aici chiar ca toţi le spun pe toate, se cred deja la Dumnezeu, uita oarecum de sat, spun pe nevasta cui au mai futut-o, pe cine au mai ucis un pic, spun absolut tot. Cum săracul preot să ţină în el atâtea? Mai spune şi aproapelui său.

Dar nu am treabă cu ei. Eu nu umblu pe la biserică. Mă simt cel mai aproape de Dumnezeu atunci când nu gândesc, atunci când am în mine o linişte absolută. Este calea mea spre Dumnezeu, oricum ar fi el, nu preotul trebuie să mi-o arate. Mă gândesc că ar fi mişto de tras odată o iarbă cu Iisus. Ce haios ar fi, să te pişi de râs. Iisus să-ţi vorbească de bunătate, de? şi să izbucnească în râs. Să-i mai întinzi o dată bulibuleatorul. Pe bune, ar fi fain. Nu crezi?

Afară e frig, dimineaţă a plouat un pic. Aici ar trebui tras un fum de travca, aşa ca să meditezi un pic şi apoi să izbucneşti în râs de profunzimea vorbelor mele. Credincioşii stau în rând la pâine, ca la mausoleul lui Lenin pe vremuri. Mâine şi poimâine magazinele vor fi închise, nu tre'? riscat, mai bine stai ca bou? azi juma? de zi în rând, ca să poţi mâine să crăpi şi să te bucuri. E mişto la sărbători. Toţi sunt beţi, scot afară ce-au mâncat câteva zile (cu excepţia a ceea ce s-a căcat deja), mai bârfesc, mai înjura de mama, de Dumnezeu şi de toate obiectele din biserica lui. E pizdos. Încă un argument în veridicitatea

teoriei lui Darwin.

Uite ce aberez şi eu în loc să trec pe sub sfânta masă. Tu faci cercuri în jurul bisericii? Poate că îmi scrii şi tu ce faci. Dar nu cred că acum. Eu merg la sfânta masă să fumez o sfântă ţigara. Cu o sfântă cafea. Poate că mănânc şi o napolitană. Poate că nu, dar cred că da. Ceea ce se întâmplă cu mine nu are de-a face cu acţiunile mele, nu-l poţi simţi pe Iisus atunci când treci pe sub masă. Poţi simţi mirosul ciorapilor, altceva, în fine. Eu simt uneori că această lume are în ea ceva sfânt, atunci când mă droghez sau mănânc. Şi uite că poate am să mă las de droguri.

Uite că am să încerc fără. Poate că nu se poate. Poate mai bine totuşi o supradoză.

Apoi popii să te petreacă. Altfel nu ajungi. Te pierzi printre muşte şi ţânţari. Scrie-mi şi tu. Dacă ai trecut pe sub masă, dacă ai mâncat din trupul Domnului, dacă i-ai băut sângele Domnului.

41. Liftul spre cer

Eu fumez la balconul blocului de pe Aurel Vlaicu nr. 3, sc. 5 În timp ce Buru urca în liftul aceluiaşi bloc şi vine la mine. Acest lift ce seamănă atât de mult cu un sicriu, în care toţi stau drepţi privind literă şi cifrele ce se luminează odată cu urcarea: P, 1, 2, 3, 4, 5, 6? şi coborârea: 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1, P. Bună ziua! Salut!? zic oamenii uşuraţi când ies din lift.

Locul doamnei cu coasa e privatizat de femeia de serviciu care stă la cinci: ce e cu mizeria din apartamentul vostru? câţi staţi de fapt acolo, băga-mi-aş pula, I, ba? Ce pizda mă-sii-s cu chiştoacele ce le găsesc zilnic la uşa voastră? Ce vrea tâmpita aia?? mă întreabă prietenii care mă vizitează. Nimic, ea e doamna cu coasa respectalizata acum în doamna cu teul şi matura. N-o băgaţi în seamă, o pizdă bătrână şi proastă.

De aici, de sus de la balcon, chiar deasupra staţiei de troleibuze, totul se vede altfel. Troleibuzele de jos frumoase de aici par preistorice, rugina predominând partea lor de sus. Pot să privesc oamenii care aşteaptă. Unu? se uita la ziare, altu’? la gagici, altu’? se plimba

nervos, alta se uita cum arata în geamul unui chioşc. Arunc chiştocul. Cade la balconul vecinului de jos. Eu deja nu mă mai tem să mor în aceste zile stranii, în aceste zile stranii, stranii? canta Zoopark.

Tu unde stai, ba?? e întrebat Buru de doamna cu teul. În Mănăştur? răspunde. Desenează în lift un fluture şi scrie sub el: Mother fucker butterfly. Un fluture-trasnet, aşa ceva. Ştii când l-am desenat prima oară?? mă va întreba când vom coborî Împreună. Când la seminarul de ILR seminarista vorbea despre fluturii dintr-o (2, 3, 4, 5, 6?) strofa de-a lui Emin spunând că simbolizează armonia naturii? alte căcaturi, iar tu te-ai enervat şi ai spus ca fluturii simbolizează moartea. Chiar dacă-s galbeni. Sau în special dacă-s galbeni.

Dostoievski trece strada în timp ce eu fumez la balcon. De aici nu Îi văd nici mâinile inflamate ca nişte pernuţe, nici petele mari, roşii de pe fată. Ah, iarăşi a uitat să-mi lase cartea. Da? nu mai contează acum. Nimic nu mai contează. Chiar acum în mijlocul străzii, vizavi de cinematograful Mărăşti, deschide geanta neagră.

42. Afghanu

Îmi plăcea să fumez cu Afghanu. Îmi povestea tot felul? de chestii, dacă îl rugăm îmi povestea şi despre Afghanistan. Începuse să fumeze iarba acolo. Acum, nu că ar fi dependent, dar o fuma oarecum regulat. Ca să se simtă bine. Când s-a întors din armată, din război, era cam diliu. Îţi făcea sfoară cum vrei, dacă nu erai politicos te puteai trezi cu un picior în bot sau aruncat peste vreun gard, deşi era mic de stat. Ascultă atunci aproape toată ziua muzica, iar seara se îmbată. Mai trăgea şi iarbă, dar atunci eu nu ştiam. Şi-o creştea singur în grădină. Mă miram la început de ce e aşa de vorbăreţ. Cum să nu fie, dom? le? – după câteva fumuri să tot vorbeşti.

Afghanu spunea că a fost fain în Afghanistan. Nu prea pronunţa niciodată cuvântul război. Mâncăm numai carne de oaie. Ne aduceau localnicii sau schimbăm pe o lingură de aluminiu.

Iarba tot de la localnici o aveau. Dar nu numai de la

ei. Înainte de vreo luptă li se dădea pentru curaj. Spunea că aveau o iarbă faina. Fumau şi apoi nu mai ştiau ce-i aia frică. Să tot lupte, să tot Împuşte. Fusese de câteva ori rănit, dar nu povesteşte cu durere sau ca pe ceva neobişnuit, ci ca pe o poveste auzită în copilărie.

Nu a fost războiul lui. A luptat fiindcă era în armată. Tot statul l-a făcut narcoman. Uniunea Sovietică. Acum nici nu mai exista. Pentru ce a luptat? Pentru iarba. Pentru lalelele din munţii Afghanistanului. Afghanu are motocicleta. Când îl vezi căţărat pe ea, zici că e nebun. Prin Afghanistan nu ar fi putut face aşa chestii. Era prea mult nisip. Să tot faci acolo plaja, nu să umbli ca în fotografiile lui îmbrăcat în tot felul? de camuflaje. Erau faine hainele, cred că erau din cânepă. Hippi. Mi-ar fi plăcut şi mie să le am. Dar nu în Afghanistan.

Povestea cum treceau avioanele sovieticilor şi bombardau, iar din urmă trebuiau să vină ei. Dar nu era uşor. Dracu'? ştie de unde apăreau basmacii şi atunci era jale. Vedeai kilometri de nisip înainte, nici vorbă de vreo fiinţă şi chiar atunci se arata vreunul în faţă cu kalaşnikovul lui. Te trezeai ciuruit. Nu mai vorbesc de munţi. Acolo degeaba bombardau avioanele. Acolo era adevărata lor casă. Era o capcană pentru noi. Dacă nu ar fi fost iarba, probabil că ar fi fost imposibil să ne mişte cineva. Aşa eram liniştiţi, mergeam ca la film. Împuşcăm în stânga şi-n dreapta având un sentiment de ireal. Când am fost rănit nu am simţit nimic, doar că aşa trebuie, aşa a vrut scenaristul. Slăbisem cu vreo cinşpe kile într-un an. Şi nu plecasem aşa gras. Soarele ăla ne topea. Fără haine îţi ardea pielea, cu haine? transpirai tot timpul. Eram de toate naţionalităţile acolo: moldoveni, uzbeci, evrei, nemţi, ruşi, lituanieni, haholi, toate naţionalităţile din URSS. Ştiam cine e duşmanul, dar nu prea simţeam de ce luptăm. Ne fumam iarba, luăm automatele şi alergam ca şi chiorii înainte. Ştiam doar că se va termina, dacă n-am să fiu ucis, ca voi ajunge peste un an jumate, peste un an, peste o lună acasă. Atât. Aşteptam să se termine armata, nu şi războiul. Războiul era acolo dintotdeauna şi nu părea să se termine

vreodată.

În afară de drogurile pe care ni le dădeau mai marii noştri, mai făceam şi noi singuri rost. Pentru un glonţ din ăla colorat, pentru artificii, luăm de la afghani un pietroi verde cam de mărimea unei cărămizi. Trebuia să tăiem o bucăţică mică şi să punem sub limbă. Şi pa, tovarăşi, ca eu plec acasă! O cărămidă de aia ajungea la tot batalionul să se drogheze vreo săptămână. Toţi erau ca nişte somnambuli, vorbeau singuri în limbile lor. Nu mai înţelegeai nimic din ceea ce se întâmplă. Atâtea limbi, atâtea ocupaţii diferite în aceeaşi tabără. Nimeni nu se supără pe noi. Eram în război. Nu prea ştiam de ce luptăm, singurul lucru pe care îl aşteptam toţi era să mergem odată acasă, să se termine odată armata.

Se mai întâmpla să-ţi mai şi moară câte un prieten. Era foarte ciudat. Odată a murit în braţele mele un lituanian. Ne împrietenisem chiar de la început. Era mare, avea vreo doi metri şi se ţinea de şmecherii. La una dintre primele mele lupte a scos o schijă cu dinţii din scalpul meu. Când fumam Împreună îmi povestea despre casa lui, despre cât de mult Îi place baschetul şi că spera să scape odată de armata asta pentru a pune mâna pe mingea de baschet. În schimb pusese piciorul pe o mână. Şi rămăsese din cei doi metri ai săi doar vreun metru cinzeci. Râdea atunci când l-am luat în braţe din nisip. Nici nu ştiu dacă şi-a dat seama că moare. Poate i s-a părut că visează, cum ni s-a întâmplat tuturor. Mi-a zis ceva în lituaniana. M-a privit în ochi şi a încetat să mai tremure. Pentru totdeauna.

Afghanu e un băiat de treabă. S-a căsătorit cu prima gagică ieşită în cale după ce fosta lui iubită îl părăsise. Are copii. Nu-şi bate nici copiii, nici nevasta. Poate de-aia toţi îl cred cam dus. Cred că e fericit. Doar uneori când fumează pare a fi într-o încurcătură. Probabil ar vrea să şteargă ceva de pe dischetă să sau poate nu înţelege ceva. Deşi vorbeşte uneori foarte mult, nu ştii ce se întâmplă în el. Arata uneori ca atunci când s-a întors cu gâtul plin de sânge şi cu motocicleta boţită. Cineva trăsese o sârmă la înălţimea gâtului peste drum.

Mi-l amintesc plângând. După ce se întorsese din Afghanistan şi se căsătorise. Se certase cu taică-său. Cum kizda mă-sii? zicea. Sau jucându-se cu câinele lui tembel, care se bagă în faţa maşinilor. Sau cum se îmbătase criţa când aflase că are un fiu, punea la toţi de băut şi apoi umblă după flori să-i ducă nevestei la spital.

Afghanu avea un prieten? Serai. Serai fusese şi el în Afghanistan. Spre deosebire de Afghanu, Serai nu se adaptase la fosta sa viaţă, de dinainte de război. Era prietenos, dar mai tot timpul beat. Din cauza asta se certa tot timpul cu părinţii. De fapt, părinţii îl certau. Atunci el se căţăra pe motocicletă şi plecă. Toţi se speriau când îl vedeau pe motocicletă. Mergea ca nebunu'? Şi era tot timpul îmbrăcat în hainele rămase din Afghanistan.

Afghanu avea plete lungi când plecase la război. Şi era un pic diliu. La întoarcere se mai liniştise. Cu Serai s-a întâmplat invers. Nu se mai tundea, nu se mai bărbierea. Ascultă muzica şi chinuia motocicleta. Se părea că asta-i tot ce-i mai plăcea. Poate că şi alcoolul, nu ştiu dacă bea de plăcere sau din alt motiv.

Într-o zi părinţii nu au vrut să-i mai dea motocicleta lui Serai. I-au zis că e beat, să se trezească dacă vrea să se plimbe şi că în general nu ar mai trebui să i-o dea, ar trebui să o ardă, face numai prostii cu ea. Bine, a zis Serai? n-o s-o mai vedeţi. I-a împins într-o parte, şi-a luat motocicletă şi a pornit.

Şi-a luat viteză, a sărit la un dâmb din faţa casei părinţilor şi fiind la vreo doi metri în aer, a întors volanul. Nu mai avea rost de chemat ambulanţa. I sau Împrăştiat creierii peste tot. Au trebuit să treacă multe maşini ca petele de sânge din drum să dispară. În locul unde murise, părinţii au pus o cruce. Au îngropat acolo casetofonul ce şi-l luase în ultimul sau drum Serai. Cu motocicletă şi acum, cred, se mai plimba taică-său. Dar merge mai încet la curbe.

43. Dog cat dog

Bobdylán tocmai a primit un câine. Trebuie să-l spele. Şi, şi, răspunde el bătrânei care şi-a adus animalul la el.

Să-l spele şi dup? aia să-l plimbe. Capitaliştii dracului, gândeşte în timp ce zâmbeşte bătrânei, nici eu nu mă spăl aşa de des cum îşi spală ei câinii. Bătrâna îl mai atenţionează să fie foarte atent cu câinele, e tare sensibil. Las? că-i arăt eu lui circ după ce pleci tu, gândeşte şi mângâie dulăul.

În sfârşit bătrâna pleacă. Bobdylán o petrece cu privirea până nu o mai vede. Priveşte dulăul. Eşti sensibil, ba? Ia treci la tata să te educe şi-i trage una peste bot. Ho, javra capitalistă, de ce hârâi? Nu-ţi place de mine? Hai că te scald un pic. Trage un furtun şi îl spala cu apă rece. Cuţu geme, hârâie.

Bobdylán se înduioşează, Îl spala bine şi apoi se aşază lângă el. Vezi că nu eşti băiat rău, numai pari aşa cam prost. Fumezi? Câinele îl priveşte dârdâind în timp ce Bobdylán răsuceşte o ţigară. Cam cinci fumuri gândeşte, trei mie, două pentru câine. Şi dup? aia, plimbare ca-n poveşti. Aprindeţ igara. Inspiră.

Expira fumul spre botul câinelui. Acesta miroase curios. Îţi place, mânca-ţi-aş? Ţi-am zis eu că nu eşti aşa prost! După ce termină ţigara sta întins pe spate vreo cinci minute. Apoi brusc se ridică. Hai la plimbare. Câinele priveşte dezorientat prin părţi. Tu eşti de-al nostru, ba, pulică, se bucura Bobdylán.

Pe drum, Bobdylán Îi tot vorbeşte câinelui. Îi povesteşte cum a fost la eclipsa, la mănăstire când a reuşit să i-o pună acolo uneia. Pe bune, ba! Gagicile voastre-s cam urâte, ba pula, săracu'? de tine, cum te descurci cu baba? Ţi-e ruşine, ba? A noastre-s mai bune şi nu te fut atâta la cap. Da, măcar e bine că sunt franciscanii ăştia aici, Îmi mai dau ceva bani şi mâncare, c-altfel, ba cuţu, cu ce mi-aş lua eu o bere când mă enervează fufele voastre?

Bobdylán calcula cât timp i-a mai rămas până să ducă câinele. Să meargă apoi la biserică, poate mai scoate ceva bani şi mâncare, apoi la internet. Seara, bulgaru? va veni cu vodcă. Dacă-i slav, slav va muri asta. Tot timpul trist şi cu vodcă după el. A zis că poate ar veni şi el cândva în România. Poate că şi eu cândva m-aş duce, răspunse

Bobdylán.

Cu plăcere, cu plăcere. Mai aduceţi-l când doriţi, e fain cuţu şi e şi jucăuş. Bătrâna lua cuţu de cureluşa şi dispăru. Săracu'?? gândi Bobdylán. Poate că am să mă convertesc şi eu la franciscani. Băieţi buni, Îmi dau de mâncare. Pe mine asta mă interesează, ce-i interesează pe ei, treaba lor.

Îşi simte ochiul drept cum i se zbate. Avusese o infecţie la el când era mic. Doar nu o să mi se umfle iarăşi, gândeşte, ce dracu'? mă fac atunci?

Iese din biserică, porneşte încet spre cămin. Mâine seară să merg să păzesc sala de expoziţii. Viaţa asta ca o poezie, gândeşte, rima apare când tragi un fum. Va trebui să le scrie prietenilor că e fain aici. Altfel o să-l creadă fraier. Pe bune, şi caini-s drăguţi. Poate că îşi va cumpăra şi el cândva unul. Şi să mă plimb cu el toată ziua. Aşa, cleampulii.

Văzu la colţul străzii o prostituată. Îi zâmbi. Apoi îl văzu în calea să şi pe Rodrighez. Ciao, coaie, Îi zise. Rodrighez II Întreabă ce e aia coaie. Şmecher, în romană, Îi explica Bobdylán. Ce mai faci, ba, coaie?

44. Am să încerc să scap. Să-ţi mai povestesc şi despre prietenii pe care nu i-am mai văzut demult. Despre care nu ştiu aproape nimic acum. Şi nici ei probabil de mine. Poate ne vom întâlni cândva fără să ne cunoaştem. Sau poate că nu ne vom mai întâlni niciodată. Prieteniile vechi ţin mai mult de memoria îmbâcsită decât de realitatea mea. Şi totuşi cândva au fost o realitate, cândva mi-au influenţat viaţa. Nu sunt prieteni second hand, sunt prieteni ai acelui Yo, despre care ştiu din ce în ce mai puţin. Poate că e mai bine aşa. Dacă s-ar întâlni careva cu vreun cunoscut de-al meu recent, dacă ar vorbi despre mine, ar vorbi de două personaje diferite.

Îmi voi aminti totuşi de ei. Poate că e important. Tu nu comentezi nimic, tot timpul am senzaţia că vorbesc aici aiurea, că trebuie să spun ceva ce îmi scapă. Habar nu am ce îmi scapă. Cum pula mea să mă înţelegi tu pe mine, te uiţi aşa la mine parcă aş fi un tablou, mă asculţi de parcă

aş fi radio sau televizor. Sunt viu, Îţi spun toate rahaturile din mine fără să mă cenzurez sau să ascund ceva. Aşa uit mai uşor că îmi trebuie iarba, ceea ce îţi povestesc acum parcă face parte din halucinaţii, deşi, să ştii, nici măcar eu nu am fost cu mine vreodată mai sincer decât aici cu tine. Poate că te laşi şi tu. Bine, bine, nu mă leg de viaţa ta.

York a fost colegul meu de banca în şcoală. Eram o combinaţie bună pentru a strica orice lecţie. Eram anarhiştii clasei. În timp ce vreun profesor tot vorbea, York îşi scarpină pasiv barba. Vreau să spun că prin clasa a noua avea deja un bărboi ca al lui Creanga, dar nu s-a râs decât printr-a doispea. Era interesant de urmărit culorile profesorului căruia Îi cedau nervii, voia să-l pocnească, dar se abţinea aşa ca să nu se ia după toţi proştii. York se scărpină, eu ascultam la casca muzica şi scriam pe bancă. Băncile noastre tot timpul erau zgaraiate şi scrise. Când ni se făcea foame mâncăm direct la ore. York scotea nişte chiftele, eu nişte peşte afumat, mere, şi începeam să clefăim. Făceam toate aceste torturi profesorilor ca să ne dea afară. Şi ca să ne amuzăm un pic.

După ce am terminat şcoala, l-am mai văzut doar de câteva ori. Era student la academia de poliţie, trăia într-un cămin de filologi, purta la el un cuţit de tăiat porcii. Cu el mi-am aranjat să stau singur în camera? mi-a spus. Mi-a zis că m-am stricat la cap şi mi-a mai zis să fac sport, să mai las dracului fumatul. Ce a rămas, ba, din tine? Nu m-am supărat pe el. Era tuns scurt şi fără barbă. Am băut atunci ceva şi apoi am plecat. Aveam impresia că nu-l cunosc deloc. Că vorbesc cu un personaj din vise. Deşi mă amuzam închipuindu-mi-l poliţai. Mi-a zis că Îi place acum doar muzică pe care o asculta când era la şcoală. Iar tu te-ai tâmpit, ce căcat de muzică asculţi? Să treci pe la mine la Paste, mi-a zis când plecăm. Trec, i-am zis şi de atunci nu l-am mai văzut. Las? că-i bine. De băieţi ca York avem nevoie noi în poliţie. Dacă îl ţin eu minte bine.

Saşka. Cel mai bun prieten din copilărie. Cu el ne băteam cu ţiganii. Apoi în revoluţiile din şcoală. Cu el am distrus arsenalele de jucării ale altui prieten? Subota. Cu

Saşka şi cu Subota m-am îmbătat prima oară. Apoi motocicletele. Şi acum corpul mi-e plin de cicatrice. Saşka m-a învăţat să conduc. Prima oară era să ne calicim ambii. Noroc că mi-a smuls volanul din mâini. Cu Saşka şi cu Subota am trecut riturile de iniţiere? bătăile cu găştile. Cu pietre, cu scânduri, cu cuţite. Toate acestea par acuma neadevărate. Apoi Subota s-a căsătorit. Iar Saşka s-a alcoolizat. Fura pentru a-şi cumpăra benzina. Când ne vedem suntem ambii jenaţi. Ca şi cum între noi ar fi ceva foarte ruşinos. Toate visele care începeau nu cu a fost odată ca niciodată, ci cu când voi fi mare?

Baskalau? din aceeaşi gaşca din copilărie. Îmi amintesc cum într-o dimineaţă după o mare beţie bea din lighean ceea ce borâse seara. E vin curat? mi-a zis, ce mâncasem borâsem mai înainte, vrei? Şi o amintire mai veche, cum cu Saşka i-am prins pe Baskalau şi Palliku mâncând o broască. Chiar şi acum mi se face rău? nu pot înţelege, cum poţi mânca o broască, un animal, sau dracu'? ştie ce e, atât de scârbos. Am mâncat o singură dată, de fapt am gustat, carnea nu era rea, dar când am auzit ce e, am simţit că încep să ameţesc, ca din stomac mi se ridică o mână grea. Nu am mai mâncat câteva zile. Ca să nu borăsc. Baskalau era Soros-ul nostru, ne aducea cireşe, castraveţi, toate prostiile ce pot bucura un copil. Le fură. Mai târziu ne-a învăţat şi pe noi. De Palliku îmi amintesc că a dus cireşe cu căcat babei ce ne spărgea mingile. Asta era beată şi le-a mâncat, apoi a ieşit murdară de căcat pe bot să-i mulţumească. Erau bune?? a întrebat-o Palliku. Buuune! Doar câteva erau stricate, a zis baba şi a căzut în nas.

Kirkea? Serioja Kirkea. Fratele nostru martir din gaşca copilăriei. Kirkea a fost mândria noastră. Era cel mai bun la trântă liberă. Lua toate premiile şi când era nevoie mai trântea câte un paznic ce ne prindea la furat. A scris mai târziu o carte de poezie şi un jurnal. Când i-a apărut jurnalul era deja în Israel. Acum e ambasadorul Israelului în RM. Ai o pastilă de cap?

Turb, un prieten de grădiniţă care mi-a redevenit

prieten când am intrat la facultă. Asta era copilu’? minune. Se bătea cu Oxana? o colegă de clasă, până profii trebuiau să le cheme mamele, care erau prietene bune. Scena se termină cu o ceartă violenta între ele. După o perioadă hippiota, Turb a devenit mâna dreaptă a unui mafiot din Chau. Şefu’? lui i-a şi construit o casă lângă a sa. Îmi amintesc cum l-au fugărit odată gaborii prin parcul Ştefan cel Mare fiindcă auzise că i-a făcut gunoişte. Eram Împreună. Eu am mers liniştit mai departe. Darmentul s-a întors, era muci, a încercat să mă facă să-i spun cine-i Turb. I-am zis că-i o cunoştinţă mai veche şi că-i ştiu prenumele, dar nu şi numele şi că habar n-am unde îl poţi găsi. Atuncimentul a început să urle la mine, a zis că am să mă trezesc cu scurta într-o parte şi cu mine în alta, ca? şi eu i-am răspuns că e treaba lui, dar să nu-i pară rău mai târziu când va trebui să vorbească cu şefu’? meu şi i-am zis numele şefului lui Turb. Au auzit şi ceilalţi menti care erau cu el, l-au tras la o parte şi şi-au cerut scuze. E beat, ştii, se mai întâmpla. Când am ajuns acasă, Turb mă aştepta într-un fotoliu.

Czila, Sur? gopnicii. De altfel erau băieţi simpatici. Doar că nu era recomandabil să te întâlneşti cu ei noaptea. Puteai rămâne fără bani, haine, chiar şi cu botu’? umflat, plus vreo comoţie. După cum spunea şi Nik? prietenul lui Baston, killerul profesionist? niciodată nu credeam că o să trebuiască să fac aşa ceva, dar ajungi uneori în situaţii când nu ai de ales. Gopnicii sunt un fel de skinheads basarabeni, doar că ucid, bat pentru bani, şi aşa de plăcere? pe rockeri. De altfel, un gopnic mi-a zis odată? dacă nu mi-ai fi prieten, să vezi cum ţi-ar zbura cerceii cu tot cu urechi când te-aş întâlni pe stradă. Mai nou au apărut un nou soi de gopnici? rockerizaţi.

Konch? securistul? Nu voi şti niciodată. Sau cine ştie. Asta Îi acuză pe toţi că sunt securişti, iar când se îmbata recunoştea ca de fapt şi el e securist, doar că a intrat pentru a ajuta când trebuie pe patani, pe ai noştri?

Stan şi Cobain? prolificii, narcomanii de la zece ani, care încercau să se lase pe la şaişpe, încercau să fie sobri,

umblau la sacou şi cu medicamente după ei. Juriştii. Odată Stan a aruncat cu toporul în Cobain, noroc că asta a tras uşa în faţă. Începuse să joace Bilot pe bani, era foarte haios să vezi cum cineva pierde. Cobain îl sfătuia pe unu? să fure porcii lu'? taică-său şi să-i vândă, dacă n-are de gând să aducă la timp banii va fi mai rău. Pentru un bocet scădem ceva din suma, i-a mai zis? şi prostălăul chiar a început să urle. Stan câştigase un apartament la Bilot, doar că s-a ales cu câteva coaste rupte şi cu ochii vineţi. De-aia eu nu joc niciodată Bilot şi în general nu-mi place să joc cărţi.

Ghiţă? căruia i-au crescut muşchii de nu-l mai recunoşteam. Povestea cum se moare în armata Republicii Moldova. Mai mulţi decât în Afghanistan. Cum dezai pizdesc şi umilesc salagile. Cum la manevre dezai încercau să se împace cu salagile, să le explice că, na, au fost şi ei la început salagi, au trebuit să treacă etapele. Fiindcă la manevre, când alergau batalionul întreg ochind ţinta, se mai întâmplă să mai nimerească câte un glonte în spate, nu puteai şti din ce kalaşnikov vine, accident se numea.

Prietenii mei despre care nu mai ştiu nimic nou. Şi despre mine din acea perioadă mi-e greu să-mi amintesc. Speranţe, alcool, dragoste, droguri, sport, sinucidere, inocenta. Toate încep să se depărteze, pe bune, parcă ar vorbi un moşneag. Şi nu am decât 22 de ani. Ascult Eminem, Timp Bizkit, Papa Roach? ca să-mi treacă cumva energia rea, sila, scârba, ca să nu-mi fie legate mânecile la spinare. Ce să-mi placă? Să mă fac profesor, ment, gopnic? Să-mi trag un glonte în cap? Sau ţie? Ai cumva codeina sau efedrina?

45. Vals Baston

Şi cum stăteam cu ea aşa în pat, am vrut să o fut. Ea nu voia, eu am mai insistat, dar ea nu şi gata. Atunci i-am tras una peste bot, i-am rupt chiloţii, am strâns-o la perete şi mi-am băgat pula în ea. Ea continua să mă respingă, să mă zgaraie pe faţă, pe spate, să-mi dea palme. Stai în pizda mă-tii că oricum te fut! Până la urmă a început să geamă, să mă pupe. Când am terminat avea o faţă obosită,

zâmbitoare. Ce fain a fost? mi-a zis. Cum pula mea, am întrebat-o eu atunci, mă laşi aşa să mă chinui să te violez şi apoi îmi zici ce fain a fost? Şi i-am mai futut una în bot şi am plecat.

Eşti animal, ba Baston. Aşa se face dragoste? Cine vrei să te iubească?

Lasă-mă, ba, ca la toate asta le place. Să le tragi una peste bot şi apoi să le fuţi. Altfel se plictisesc. Nici mie nu-mi place când sunt într-o atmosferă normală. De fiecare dată nu mi se sculă. Apoi mergeam cu gagica la bucătărie, să bem un ceai, ea mă privea jalnic şi sorbea. Atunci, la bucătărie, mi se sculă. O ridicăm, Îi puneam ceaiul pe masă, o împingeam cu faţa la perete şi o futeam. Ştii ce le plăcea! Trebuie să fie ceva aşa, ca în telenovele, altfel nu le place. Recunosc că-s cam sadic, dar ce să-i faci? Mai ales că le place. Acum o săptămână i-am spart capul Suzannei. A doua zi şi eu m-am speriat când am văzut-o. Dar nu mi-a zis nimic, doar a plâns. Dragostea asta o să mă înnebunească odată.

Pipi îl priveşte pe Baston şi râde. Baston, ai citit prea mult Nietzsche. Te strici la cap. Ţi se face creierul conserva. Citeşte şi tu ceva mai relaxant, poate că îţi revii. Ai cinci lei? Nu? – de unde dracu'? să găsim? – eu aş mai bea un puzari. Pipi se ridică, Îi zice lui Baston că vine repede. Baston scoate un caieţel şi îşi notează ceva.

Pipi apare rânjind. Scoate o sticlă de vodcă din buzunar. Vezi dacă faci toate lucrurile cu credinţa? Găseşti cinci lei! Nu cu Nietzsche al tău. Cu Nietzsche nici nu o să ţi se scoale. Auzi combinaţie: Nietzsche şi ceai, şi mai vrea să i se scoale. Baston, vezi să nu faci laba după vodca asta. Faci după.

Noroc. Noroc. Baston se încreţeşte. Lasă, ba, că-i mai bun că ceaiul. Doar nu vrei să-mi zici că ai bea mai bine o galina blanca? Ah, ce mi-a încălzit sufletul! Baston trage din ţigară şi priveşte trist mucurile din scrumieră. Pe mine, zice Pipi, mă excită vodca, nu femeile. Nu mai tremur, ia răceală, mă simt bine. Trebuie să mă scoale nevasta dacă vrea. Altfel nici nu mă interesează. Şi toate mă considera

băiat fain. Nu ca pe tine. Pe tine când te văd cred că eşti nebun. Şi cred că au dreptate. Mai bea şi tu şi cafea măcar, nu numai ceai. Noroc!

Apar două gagici în bar. Pipi le face semn cu mâna şi ele vin şi se aşază alături. Baston îşi ridică privirea din scrumieră. Tare frumoase mai sunteţi, le zice. Mai că m-aţi sensibilizat. Păi tu cu sensibilitatea ta. Uite la Pipi ce vesel e, pe el numai vodca îl sensibilizează. Şi cine-mi dă mai mult de băut? corectează Pipi.

Apare şi Tolstoi. O, asta da viaţă, zice. Ai cinci lei?

— II Întreabă Pipi. Patru. Mai am eu unu. Ia-l şi mai ia o vodcă ca asta e pe terminate. Tolstoi merge după vodcă. Nu ne cânţi ceva?? Întreabă una şi Baston îşi drege glasul, trage chitară de sub masă şi începe un cântec trist de dragoste. Tolstoi se întoarce cu vodcă. Fă un cântec despre omuleţul de vodcă, Îi zice lui Baston, sau despre omuleţul de fum.

46. Supt timpuri

Ce pizdato era înainte, zice Oedip în timp ce privim un film despre Iisus. Te-ai enervat pe cineva, Îi tai capul. Fumezi iarba cât vrea muşchii tăi, nu te amendează nimeni. Iisus tocmai întorcea nişte mese dintr-o piaţă. Hippi mai era Iisus.

Tragem o iarbă cu Oedip. Filmul devine din ce în ce mai interesant. Pidarul, Îi zice Oedip lui Caiafa. Afară ploua. Ţânţarii au umplut camera. Deşi televizorul e alb-negru, încep să văd color. Ucenicii, apostolii lui Iisus Îi beau sângele şi Îi mănâncă trupul. Canibalii. Uite că le place. L-ar tot mânca. Îmi trag o palmă în cap şi văd că e murdară de sânge. A păpat bine, punem droguletul şi pentru ţ înţari?

Sau la o masă publică în Roma, Îţi dai seama ce cultura? – mănânci pentru plăcere! Te saturi, bagi două deste-n gura şi borăşti. Mănânci până te dor fălcile, cum să le cadă lor dintii când mâncau atâta? Nouă ne cad că nu au de lucru. Şi apoi, atunci trăiai cât meritai, dacă calcai pe bec, pac! Cu sabia peste cap şi gata! Acum toţi pidarii trăiesc până se băşesc tot timpul. Prea-s mulţi, nu mai

ajunge mâncarea la toţi, cum dracu’? să mănânci de plăcere? Iisus dansează şi zâmbeşte. Uite ce filme fac acum ăştia, cu Iisus la discotecă, cu negocieri cu Satana, cu efecte speciale!

De unde să-ţi apara acum un Ţepeş, ce se tot strofolesc poeţii atâta? – păi pentru o teapă l-ar baga la pârnaie, iar când ar afla că acolo le bagă şobolanilor paiul în cur, Brigitte Bardot ar face aşa încât să ajungă pe scaunul electric. Atunci, da, distracţie, senzaţii tari. Nu vorbind acum cu curvele la telefon pentru o labă. Tot ce se întâmplă acum e o labă. Iuda vorbeşte cu Iisus.

Mie mi-ar plăcea într-un trib de indieni din America. Toţi adunaţi în jurul magului drogat ce le spune viziunile sale. Asta poezie! Curăţarea sufletească? un bulibuleator pentru toţi. Era considerat ceva sfânt, nu pedepsit. Oedip mănâncă pâine cu parizer în timp ce Pillat discuta cu Iisus.

Sau gladiator. Aia da sportivi. Nu făceau blaturi. Când era învins cel cu care ţineai, atunci emoţii adevărate, nu când pierde o echipă din Divizia A Ursus şi pentru toţi e clar că meciul a fost vândut, doar observatorul declara că nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Voiai să te baţi cu cineva, nu căutai mănuşi de box, Îi trăgeai una în cap şi gata.

Iisus îşi cara crucea. E Împiedicat, scuipat, ajutat. Cuiele i se înfig în mâini şi picioare. Iuda plângând îl priveşte. Iisus îşi lăsă capul pe o parte. A murit. Hai că se termină filmul. Ploua şi în film şi afară – În realitate. Privesc tavanul apoi închid ochii. Mâine nu vom putea juca fotbal dacă mai plouă. Oedip se joacă la Chat de pe Connex.

Uite ce scriu ăştia, Îmi zice. Cică Mr. Ollimpia: 2 m. Înălţime, 107 kg, sportiv de performanţă, caut gagică pentru futut. Macho: s-o fuţi pa mă-ta, ba Ollimpia. Bela: Pufi, sună-mă. Nex: cine vrea să fie futută pe la spate şi să ia muie? Pisi: gagica mişto, plictisită. Sunaţi-mă repede. Dog: muie la toţi ce se uita la Chat.

Na, mai bine trage un fum. Oedip închide ochii şi inspiră. Viaţa! Trag şi eu. Simt cum creierul îmi devine

uşor, cum îmi vine să pufnesc în râs chiar dacă trebuie să ţin fumul în mine. Oedip vrea să bea apa. Îi fac semn să mai aştepte. Chiar atunci când expir, Iisus înconjurat de o mare lumina se ridică la cer. Împreună cu krasa mea.

47. Ia-o pe Piezişă

Apoi am simţit că nu mai pot. Să tot intru în camera aia din XVI şi să văd toată ziua drogaţi. De fiecare dată să fac cunoştinţă cu cineva. Prea mulţi oameni. Cu încetul toţi prietenii mei au şters-o de acolo. Să-mi găsesc obiectele în mişcare. Unul îmi citeşte cărţile, altul îmi priveşte pozele şi comentează. Altul se uita cu scârbă la casetele mele. Prea mulţi pentru o cameră cu cinci paturi. Două supraetajate. Cu oameni care nu se pot droga. Care se gruzesc şi rad aiurea. Asta nu mai e artă. Asta e film documentar despre daunele drogurilor şi degradarea la care te duc. Cameră plină. Tot fete noi. Şi Tataie a obosit, da? pe el îl doare în cur. El oricum cânta la chitara şi pentru el oricum totul e căcat. Totul. Prietenia, cuvântul, relaţiile umane. El oricum se gruzeste la chitară. Ce fain canta? îl lauda toţi. Aşa şi e, da? eu am obosit. Mi-e scârbă să mă droghez aici. Mă simt plin de căcat. Mai bine cobor pe Piezişă cu Fane şi mă îmbăt. Două halbe şi două sute de rom. Fane ştie că trebuie să insiste un pic la început ca să beau şi apoi pa, apoi, cum am ajuns acasă, ba? Cum de ne-am băut toţi banii?

Oricum, jos pe Piezişă. Alcool şi internet. Hai mai aproape, zice Fane, nu te aud. Nu contează, putem vorbi odată. Putem urla, muzica e prea tare ca să audă cineva. De-aia şi e prea tare. În acest cămin nu se învaţă. Ba da, se învăţa să bei. Dacă eşti prost poţi fuma iarbă că Keith Richard, te vei tâmpi fără să simţi vreodată norii în care ai putea urca. Iarba nu produce efect asupra vitelor, de-aia oamenii nu pasc, s-ar putea nenoroci cu atâta verdeaţă. Mi-e silă să urc în cămin, zice Fane, hai să mai bem ceva. Hai.

Fane face un semn chelneriţei şi ea ştie ce să ne aducă fără să-i mai spunem. Rom şi bere. A doua zi ne va fi rău. Şi acum e rău, dar e mai bine decât Babilonul ăsta de

cămin XVI. Dumnezeu a uitat să-l distrugă. Se întinde ca o pulă spre cer. Dacă Dumnezeu s-ar uita acum spre complexul studenţesc Haşdeu, ar vedea o pulă. O pulă mucegăită, înnegrită, cu geamuri sparte, cu un lift oprit la etajul şapte unde obişnuieşte Sorel să-şi descarce nervii. Mă duc, trag doi pumni şi mi-e mai bine, zice. Unde obişnuim cu toţii să ne pisam. Oricum e mai fain să te pişi direct de la zece, de la uşa din capătul coridorului, numai să fie deschisă. Te leagă atunci o funie de pişat, de aici, din cer, de pământ.

Şi totuşi vin din alte părţi să se distreze aici. Cu riscurile meseriei? poate o sticlă spartă în cap, poate pur şi simplu un bot umflat. În dreapta de la pişătoarea de la etajul zece, se înalţa Club 69. Iniţial trebuia să fie bordel. Proprietarul spera să se legalizeze prostituţia până îşi termina construcţia. Dar cum să se legalizeze meseria de bază într-o ţară? Aşa că a trebuit să-şi facă club. Aici se vine la sacou. Altfel te dau afară. Alături, în faţa pisuarului, e Titanic. Bar. Căminul XVI ar trebui să se numească Titanic, i s-ar potrivi mai bine. Un Titanic pe care nu-l mai înghite pământul. După ce de câteva ori căminul a fost dat în judecată de câţiva nenorocoşi, pedepsiţi să fie vecini cu XVI, administraţia a pus plasa de sârmă la geamuri. Să nu li se mai arunce vecinilor sticle pe acoperiş. Să nu le mai omoare porcii şi găinile. Chinezii au şters-o mai repede. Au înţeles care-i treaba. Restaurantul lor s-a mutat în altă parte a oraşului.

Iar noi bem în Nico cu Fane. Va trebui să fim mai atenţi la ieşire, e plin de gropi, şanţuri. Se tot sapa, se cauta ceva, apoi se astupa pentru o săptămână, puşcăriaşii fac pavajul, când termină, iarăşi se apucă de săpat şanţuri. Se lucrează. Aşa să tot lucrezi toată viaţa. Puşcăriaşii cer de la studenţiţ igări. Se înţeleg bine.

Iarăşi va trebui să trezim pe cineva ca să putem dormi. Sigur în patul meu dorm vreo trei. Rupţi. Sunt băieţi buni, cum zice şi Fane, dar în patul meu dorm eu. Sau cântă acum. Mai ştii? Ar trebui s-o chemăm pe Andreea Marin. Ar fi o surpriză pentru ea să vadă aşa

ceva. I-ar cădea maxilarul în chiuvetă. Aici de făcut un serial, da. Numai decorul cât face. Personajele se supun decorului. Să tot filmezi.

Tataie cânta la oficiu. În jurul lui vreo? spe asculta şi beau vodcă. Pe pereţi inscripţii, pe jos apa, pişat, gunoi. Nu curniţi, patani? – pe întreabă cineva. Nu. Aşa ar putea începe filmul.

48. Intro

Trenul mă duce acum spre tine, în compartiment e un aer îmbâcsit, se mănâncă, se băşeşte, de aici din coridor pot să mă gândesc mai bine la tine. Fumez ţigara după ţigară, dar nu e un înlocuitor bun pentru joint. Pentru planele. Corpul îmi transpira şi tremura. Am senzaţia că nu e al meu. Privesc afară, dar nu văd mare treabă. Îmi simt ochii cum mi se rotesc în direcţii diferite. Nu-i adevărat, Îmi zic, ţi se pare, din inerţia unui creier umplut de stupefiante. Tu probabil dormi. Poate că mă visezi acum pe mine. Vei auzi poate spre dimineaţă cheia în uşă şi apoi te voi trezi. Mă vei privi somnoroasă şi mă vei urma în bucătărie. Vom bea o cafea. Va fi totul minunat şi nu vom vorbi despre viitor. Viitorul e incert şi întotdeauna departe? vorbă lui Jim Morrison. Nu vom vorbi despre trecut. Ce să-ţi povestesc? Despre anii drogaţi în care nu ştiu ce s-a întâmplat? Despre ura mea ucisă, obosită, salvatoarea ura răstignita?

Să-ţi povestesc despre experienţa morţii. Despre asta chiar ţi-aş povesti. Dacă n-ar fi legată de droguri. Aşa nu vei vrea să mă auzi. Chiar înainte de a ieşi din compartiment citeam o carte de poezie. Scria ăla despre moarte. Metafore, bâlbâieli, râgâituri. Poeţii ăştia. Habar nu au de moarte. Să simtă că nu pot respira, vorbi, să încerce să deschidă ochii şi să nu poată. Şi apoi căderea. O cădere lungă în noapte. Supradoză. Nu halucinaţii frumoase cu soare, vânt, zbor, ci moartea. Când nu mai gândeşti, nu mai eşti conştient, iar în puţinele clipe de întoarcere simţi doar căderea, cedarea fizicului.

Bere, cine mai doreşte bere! Niciodată prea singur, nici în acest tren nu pot scăpa de ceilalţi, oameni care te

privesc, te analizează, vor să-ţi vândă o bere. Concluzionează că eşti un tâmpit, mai că s-ar apuca să-ţi dea sfaturi ce să faci ca să fie totul O.K. Asta e societatea, tu eşti un măgar, da? las că-ţi spunem noi ce să faci, o ieşi ceva, deşi n-ai merita? Şi realitatea noastră frumoasă nu e decât o budă la care nu poţi trage apa, plină de căcat şi pişat. Ce e frumos e întotdeauna departe. Toţi se agaţa de vreo crenguţă din vreun copăcel ce iese din acest căcat.

Mă întorc în compartiment, aici se pare că cineva s-a descălţat, tare mai put oamenii ăştia. Un moş sforăie chiar la urechea mea. Mă întreb ce visează oare. E simpatic. Oamenii sunt mai simpatici atunci când dorm. Şi tu dormi acum. Dar pe tine n-am să pot să te las să dormi mai departe. Vreau să te strâng în braţe, să simt că exişti, că nu e o halucinaţie. E fain să ştii că te poţi întoarce undeva. E fain să simt că mă pot întoarce la tine. Acasă? Cât timp va mai trece până voi putea spune acest cuvânt fără a mai da şi explicaţii? Sunt obosit, deşi nu mi-e somn. Ochii încep să-mi arate desene animate, picturi vii, filme. Cred că există, da, cred că există tot ce vedem noi în vis, în halucinaţii. Altfel de ce ne-am agăţa? Cărţile pe care le citim în vis şi după aia în realitate continuăm să căutăm acele pagini minunate, bizare, ce ne-au lăsat masca, deşi ştim sigur că e imposibil, niciodată, nu, nu vom putea găsi. Şi totuşi e frumos să ne minţim, să credem că poate cândva?

Uite, şi eu acum vin la tine ca la un vis, o halucinaţie prea colorată din exces de droguri. Mă tem că nu exişti. Că nu voi găsi stradă, blocul, apartamentul. Sau ca voi descuia apartamentul, voi intra în el şi nu te voi găsi pe tine. Uite că parcă am ajuns în Războieni. Aproape.

Oamenii intră, ies. Tot trupul meu scârţâie Împreună cu trenul. Abia acum mi se face somn. Se întinde o pată mare neagră pe creier. Te văd pe tine, văd litere, lumini, culori. Totul se amesteca, nu mai sunt atent la nimic, doar aud scrâşniturile roţilor trenului şi mersul lui legănat. Când voi cădea cu capul în faţa înseamnă că am ajuns. Când luminile de pe ochii mei se vor lumina. Deocamdată

culorile, imaginile îmi mângâie creierul ce stă cuminte refuzând să gândească, refuzând să doarmă. În transă. Aşa e cel mai bine. Trenul parcă frânează un pic, dar merge mai departe.

Mă trezesc cu capul mergând înainte şi cu lumini ce-mi irita ochii. Îi deschid. Toţi şi-au pregătit bagajele. Mă ridic şi eu. Beau încă o gură de cafea, pun sticlă în buzunarul scurtei, Îmi iau rucsacul în spate şi ies. Încă jumate de oră şi am ajuns la tine. Scot un sandviş şi îl mănânc pe drum. E bun. Apoi merele. Degeaba nu am vrut să le iau la început. Oraşul doarme. Mă simt într-un vis frumos, liniştit. Oraşul înainte de trezire.

Doar câinii care nu te mai latra acum, se plimba mândri prin mijlocul străzii. Doar becurile galbene care parcă nu vor să supere ochii celor somnoroşi care au trebuit să se trezească mai devreme. Gaborii dorm. Sunt pe strada când toţi dorm şi mă simt excelent. Arunc mucul unei ţigări la coş, deşi nu fac des lucrul acesta. Acum nu vreau să stric armonia. Liniştea. E alt oraş înainte de a se trezi oamenii. Uite că sunt câţiva în staţia asta de troleu. Privesc ceasul. 4.30. Cam devreme pentru troleu, dar oamenii încă dorm în picioare. Simt nevoia de a le zice noapte bună, dar trec mai departe, lasă-i să doarmă. E bine aşa.

Ajung după blocuri. Văd blocul în care trebuie să intru. Văd geamurile întunecate. Intru în lift, privesc desenele lui Buru şi mă bucur. Dar nu-s desene noi. Va trebui să-i zic să mai vină, dar să-şi ia sprayuri cu el, sau măcar creioane.

Bag cheia în uşă. Nu merge. Ce dracu'. Mai încerc. Nimic. Privesc uşa, parcă e aceeaşi, dar nu mai sunt sigur. Privesc uşile vecinilor şi rămân uşor încurcat. Poate că e la alt etaj. Mai încerc o dată cheia. Nu merge. Împing uşa. Se deschide.

49. Degetele timpului

Dacă ai avea aici un lighean, ar fi excelent, simt că mă sufoc. S-ar putea să borăsc. Au trecut deja câteva săptămâni fără să mă droghez. Nu că aş fi împotriva

drogurilor, dar nu mă mai ţine, borăsc cu sânge şi mă sufoc. Nu mai înţeleg nimic din ce se întâmplă. Nici acum nu înţeleg. Am obosit de moacele drogate, întotdeauna am susţinut că trebuie să ştii să te droghezi, dar la urmă am trecut limită şi eu. Acum privesc la realitate ca la halucinaţiile de mai înainte. Nu îmi mai trebuie droguri. Şi aşa totul e prea colorat.

Sunt dezorientat şi am constatat că se întâmplă cu toţi acelaşi lucru. Voi lua un tren şi voi pleca dracului undeva. Nu ştiu unde. Poate la mare sau la munte. Cât mai departe de acel cămin XVI cu uşa ce duce la cer sudată. La început ne drogam acolo pe cămin. Era mişto. În faţa tot cerul, jos? oraşul. Dar după un timp firul s-a rupt, nu mai era nevoie de cer. Apoi depresiile. Apoi am vrut să urc pe cămin şi să mă sinucid. Dar se sudase uşa. Mi-am colorat creierul şi acum vreau să-l şterg. Vreau să şterg toată discheta. Aburii de alcool şi cenuşă de la fum l-au făcut să se simtă rătăcit. Ca să nu îl pierd cu totul voi face acest lucru. Las dracului drogurile. Şi alcoolul. Cel puţin deocamdată. Poate mai târziu. Acum mă simt ca fraţii Simion, ba chemaţi în lotul naţional de box, ba excluşi. Ducă-se la profesionişti, Îi sfătuiesc ziariştii.

Acum îmi trag pula şi termin cu toate. Merg dracului undeva unde să pot privi tavanul liniştit. Mai târziu poate îl voi colora. Voi colora şi voi desena zidurile şi pereţii. Voi scrie pe ele lucruri porcoase şi altele. Realitatea noastră are nevoie de culori, de filme cu desene animate. Are nevoie de ceva ce ar acoperi borâtura şi căcatul.

Distracţia e bună, numai că eu m-am săturat să mă distrez. Gata cu distracţia. Ar cam fi şi timpul. Timpul care ne dă muie. Ieri am văzut un film ce începea cu? timpul are cinci degete: trecut, prezent, viitor, ceea ce s-ar fi putut întâmpla şi ceea ce nu se va întâmpla niciodată? Eu cred că timpul are o pulă cu care ne fute pe noi toţi. Timpul e împotriva noastră. E altă treabă dacă nouă ne place să fim fututi. Gusturile nu se discută, gusturile se fut.

Şi totuşi timpul ne-ar putea ajuta. Ce ne facem noi cu toate mucegaiurile? Noi nu le-am putea şterge niciodată.

Şi totuşi uite, noi vom face pe ziduri grafitti şi mucegaiurile se vor duce dracului pa pula timpului.

Voi încerca să îmi găsesc un hobby. De pildă mâncatul seminţelor sau aşa ceva. Pentru început voi urca într-un tren şi pa! apoi voi câştiga un concurs cu ţigările Monte Carlo. Care îmi va aduce o vilă şi o maşină. Şi liniştea. O vilă la mare sau la munte. De ăsta nu-s sigur. Poate îmi voi cumpăra o bicicletă şi o chitară. Atunci. Acum nu ştiu. Aş sta toată ziua şi m-aş plictisi de mama dracului! E mişto să te plictiseşti. Îţi trec prin cap tot felul? de căcaturi. Mă voi uita la ştiri. Aşa cum faci tu cu mine. Te-aş invita şi pe tine acolo, e nevoie mare de tine acum peste tot. Te-aş pune să vorbeşti.

50. Mother fucker butterfly

Când am intrat în camera Ki şi Şobo pregăteau nişte doze. E seara, soarele mare, roşu acoperă toată fereastra care pare acum un ecran. Va fi ceva marfă? zice Şobo frecându-şi mâinile de coapse şi apoi lovindu-le de genunchi.

La Discovery e o emisiune despre crocodili. Uită-te la pidari, ce pizdosi se dau!? zice Şobo şi-şi baga seringa într-o venă de sub limbă. Sângeleţ ţâşneşte şi stropeşte peretele. Las? că-i pentru morţi, zice Ki şi se injectează şi el. Yo, hai şi tu. Nu, eu am fumat, mi-ajunge. Dacă te răzgândeşti, uite, e aici, pe noptieră. Substanţa e într-un pahar. Chiar în faţa mea. Alături de seringă murdară de sânge. A rămas fix pentru o supradoză, o viza gratis la cer. Ki şi Şobo aleargă prin cameră şi râd. S-au oprit în faţa televizorului şi hârâie: las? că v-o tragem noi, pidarilor de crocodili, de varani şi de aligatori! Vă arătăm cum să păpaţi pasarele, căcănarilor scârboşi!

Televizorul e în mijlocul camerei. Ki şi Şobo în picioare în faţa lui vânând crocodili, eu întins în pat. Şobo ia chitara şi loveşte din toate puterile televizorul. Acesta scârţâie, trosneşte, scoate un fum şi tace. A chiorât, Îs varza crocodilii!

Fereastra se înroşeşte din ce în ce mai tare. De-abia disting sângele lui Şobo de pe perete de lumina soarelui.

Şobo şi Ki se sprijină cu spatele de fereastră. Sunt cu fetele spre mine, deşi ochii le sunt departe. Tremura ca epilepticii. Lui Şobo buzele Îi sunt murdare de sângele care picura ritmic pe podea.

Le aud inimile. Tuc-tuc-tuc-tuc-tuc?? fac ele ca o minge de baschet. Zici că le bubuie creierii, nu inimile, atât de tare se aude. Ei continuă să tacă. Nu mai pot auzi bubuiturile inimilor lor. Înnebunesc. Sunt insuportabile. Hei, Şo, Ki, mă auziţi? Ei continuă să tacă, iar inimile bat tot mai tare, bubuie, parcă vor să se apropie de mine. Se apropie că paşii cuiva care aleargă prin apă.

Mi se face frică, camera e tot mai roşie. Mă întorc, văd pe noptiera paharul, seringa. Şi inima de baschet ce se apropie ameninţător.

Sfârşit

Cuprins